Chương 41: Mưa gió Phiêu Diêu

Vương Trung hét lớn: "Ngăn chặn! Tôi nghĩ cách ngay!"

Lúc này, Vương Trung còn cho rằng quân địch đổi hướng tấn công, tình huống này anh ta có phương án dự phòng: Điều động T34 đến đường rừng bên sườn cao điểm, hình thành hỏa lực kẹp.

Kết quả Vương Trung vừa cúp điện thoại, chuông lại reo, anh ta đành nhấc ống nghe lên: "Rokossovsky đây, nói đi!"

"Báo cáo, Tiểu đoàn 2, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya, phía đông trận địa chúng tôi phát hiện nhiều xe tăng đang di chuyển!"

Trận địa của Tiểu đoàn 2, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya đóng ở phía đông thành phố, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ trận địa pháo binh. Đồng thời, họ cũng là đội dự bị, khi cần thiết có thể cơ động đến khu rừng phía bắc tham chiến.

Vương Trung không hỏi cụ thể mà chuyển sang góc nhìn toàn cảnh để tự mình quan sát.

Kết quả, anh ta phát hiện phía đông Olaci cũng có ít nhất một tiểu đoàn xe tăng đang cơ động.

Bao nhiêu xe tăng vậy, từ đâu ra?

Lúc này, trong khu rừng phía bắc, pháo sáng bay lên.

Đó là pháo hiệu do lính trinh sát ở trận địa phục kích số 1, số 2 bắn lên, chứng tỏ quân địch đã đột nhập vào rừng.

Quân địch đang tấn công từ bốn phương tám hướng!

Vương Trung nói: "Đừng hoảng! Ra lệnh cho pháo B4 hạ nòng, chuẩn bị bắn thẳng! Tôi sẽ nghĩ cách!"

Vương Trung còn chưa kịp cúp điện thoại thì một chiếc điện thoại khác đã reo lên, Pavlov vội vàng nhấc máy: "Sư đoàn đây, nói đi! Cái gì?"

Vương Trung ném ống nghe của mình xuống, giật lấy ống nghe của Pavlov: "Rokossovsky đây, nói đi!"

Giọng nói của tu sĩ Peter vang lên từ đầu dây bên kia: "Stuka! Tiếng Stuka! Tôi không chắc chắn có bao nhiêu chiếc, ít nhất là 30!"

Vương Trung sững người, rồi theo bản năng đáp: "Cố thủ! Tôi đang nghĩ cách!"

Tu sĩ Peter nói: "Tôi còn chẳng có súng, cố làm sao được. Tướng quân, ngài phải bình tĩnh, tình huống hiện tại, nếu ngài không giữ được bình tĩnh, sĩ khí sẽ sụp đổ ngay lập tức như tuyết lở vậy."

Lời nói của tu sĩ Peter khiến Vương Trung bình tĩnh lại đôi chút.

Đúng vậy, nếu anh ta bối rối thì sự bối rối đó sẽ lập tức lan truyền đến cả quân đội, đến lúc đó, tình thế có thể giữ được cũng không giữ nổi.

Phải bình tĩnh, phải trấn định, phải tận dụng tất cả những gì mình có.

"Cảm ơn tu sĩ. Cảm ơn ông."

"Không có gì." Tu sĩ Peter đáp.

Vương Trung đặt ống nghe xuống.

Chuông điện thoại lại vang lên, nhưng anh ta không nghe mà trực tiếp nhường chỗ cho Pavlov.

Vương Trung quay người lại thì thấy Nelly đang đứng ở cửa với vẻ mặt đầy lo lắng. Dù chưa ảnh hưởng đến quân đội nhưng trạng thái vừa rồi của Vương Trung cũng đủ khiến Nelly lo lắng bất an.

Nelly hỏi: "Tình hình rất tệ sao?"

Vương Trung mỉm cười: "Tệ hơn thế này chúng ta còn trải qua rồi. Pha cho tôi cốc cà phê, đậm đặc."

Nelly gật đầu, xoay người rời đi.

Vương Trung nhìn bản đồ địa hình trên bàn, nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Truyền lệnh cho Trung đoàn Pháo binh Hạng nặng trước tiên nã pháo vào rừng, bộ binh là mục tiêu mềm, tương đối e ngại pháo hạng nặng. Số T34 còn lại hành động theo kế hoạch ban đầu, cơ động đến sườn cao điểm 153, trước tiên phong tỏa cao điểm."

Pavlov gật đầu, cầm điện thoại lên bắt đầu ra lệnh.

Popov hỏi: "Cậu không đích thân chỉ huy xe tăng sao?"

Vương Trung nói: "Nhiều quân địch như vậy, một chiếc xe tăng không thể thay đổi được gì. Đó là một chuyện, thứ hai, tuy tôi không ở trong xe số 422 nhưng lá cờ đỏ vẫn ở đó, các chiến sĩ nhìn thấy lá cờ đỏ cũng giống như nhìn thấy tôi."

Pavlov ra lệnh xong quay lại hỏi: "Vậy còn Stuka thì sao? Chắc chúng sắp tới rồi."

Vương Trung nói: "Chỉ có thể trông cậy vào "thần tiễn" thôi. Hi vọng không quân Prosen vẫn sợ chết như vậy."

————

Cao điểm 153.

Các chiến sĩ pháo binh thuộc Đại đội Chống tăng đang khiêng đạn pháo 45mm chạy về phía trận địa pháo.

Lúc quân địch bắn chuẩn bị, pháo binh và đạn dược đều được ẩn nấp trong công sự phía sau sườn dốc ngược, hiện tại, quân địch bắt đầu xung phong, họ cần phải vào vị trí ngay lập tức.

Tuy gọi là cao điểm 153 nhưng sườn dốc lại khá bằng phẳng, trận địa pháo chống tăng được bố trí trên sườn dốc, phía trước chỉ có chiến hào của bộ binh làm lớp phòng thủ.

Người Prosen khi tin chắc rằng mình chiếm ưu thế tuyệt đối sẽ không bắn khói mù mà sẽ để hỏa lực xe tăng phát huy tối đa uy lực.

Lúc này, làn sóng xung kích của địch đã áp sát chân cao điểm.

Theo mệnh lệnh khai hỏa, pháo chống tăng bắt đầu bắn.

Tám khẩu pháo chống tăng đã xác định được tham số bắn từ trước nên loạt bắn đầu tiên đã bắn trúng cả tám mục tiêu.

Chỉ có ba chiếc xe tăng dừng lại, kíp xe nhảy ra khỏi xe, ẩn nấp tại chỗ.

Năm chiếc còn lại vẫn tiếp tục tiến lên, rõ ràng là đạn pháo không bắn thủng được chúng, hơn nữa, chúng cũng không phát hiện ra vị trí của pháo chống tăng.

Khi loạt bắn thứ hai của pháo chống tăng bắt đầu, đội hình đã không còn đồng đều, tất cả các khẩu đội đều nhận được mệnh lệnh bắn càng nhanh càng tốt.

Thiếu úy Maximov phụ trách chỉ huy một khẩu pháo chống tăng 45 mm, khẩu đội của anh ta có 20 người, trong đó 8 người phụ trách vận chuyển đạn pháo từ phía sau đến tuyến đầu, 3 người phụ trách quản lý ngựa thồ, 9 người còn lại đều ở gần khẩu đội.

Maximov phụ trách chỉ thị mục tiêu, báo cáo các thông số bắn, pháo thủ Karamazov phụ trách ngắm bắn cụ thể, những người còn lại là lính nạp đạn, mỗi người cầm một viên đạn xuyên giáp 45 mm.

"Bắn!" Maximov hét lớn.

Họng pháo phun ra lửa, nòng pháo giật về phía sau, bắn vỏ đạn còn đang bốc khói xuống đất.

Trên mặt đất đã có bảy, tám vỏ đạn, tất cả đều đang bốc khói.

"Nạp đạn!" Karamazov hét lớn, ngay sau đó một viên đạn lạc găm thẳng vào đầu anh ta khiến anh ta ngã ngửa, nằm đè lên đống vỏ đạn đang bốc khói.

Thấy vậy, Maximov lập tức lao đến sau tấm chắn pháo, thay thế vị trí pháo thủ.

Đồng thời, lính nạp đạn nhét một viên đạn vào nòng pháo, tiện tay đóng khóa nòng.

Maximov xoay bánh răng, hướng họng pháo về phía khe quan sát của lái xe tăng địch, sau đó anh ta giật mạnh dây bắn.

Khẩu pháo gầm lên giận dữ, chốt pháo ở phía sau bắn vỏ đạn rỗng ra ngoài, viên đạn xuyên giáp kéo theo tia lửa trắng lao trúng khe quan sát.

Xe tăng không dừng lại nhưng kíp xe bên trong đã mở nắp hầm, nhảy ra ngoài, chạy xuống đất từ hai bên hông xe.

"Được!" Maximov hét lớn. "Nạp thêm một viên nữa!"

Viên đạn lại được nhét vào nòng pháo.

Maximov nheo mắt nhìn vào kính ngắm, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo. Anh ta nhìn thấy một chiếc Panzer IV, b liền hướng thước ngắm vào khe quan sát của lái xe - nếu bắn Panzer III ở chỗ này hiệu quả thì bắn Panzer IV cũng sẽ như vậy.

Maximov bóp cò, sau đó nhận ra mình quên điều chỉnh thước ngắm.

Do thước ngắm bị lệch nên viên đạn bay cao hơn, trúng vào tấm chắn pháo của tháp pháo, để lại một vết lõm rõ ràng nhưng không xuyên thủng.

"Nạp đạn!" Maximov hét lớn, đồng thời điều chỉnh thước ngắm dựa vào mục tiêu.

Chờ anh ta điều chỉnh xong thì phát hiện chiếc xe tăng đã dừng lại, đang quay đầu về phía mình.

- Xong rồi!

Maximov chỉ kịp nghĩ đến vậy, mọi thứ đã chấm dứt.

Khi anh ta tỉnh lại, thứ duy nhất đập vào mi mắt là bầu trời xanh trong vắt.

Maximov bò dậy, phát hiện khẩu pháo đã bị lật, nằm chỏng chơ trên mặt đất, tấm chắn pháo đã biến mất.

Phó xạ thủ nằm gục trên bệ pháo, những người còn lại trong khẩu đội cũng nằm la liệt trên mặt đất.

Rõ ràng, chỉ một phát bắn của pháo 75 mm của địch đã tiêu diệt toàn bộ khẩu đội của Maximov.

Maximov nhìn xung quanh trong vô vọng, phát hiện cách đó không xa vẫn còn một khẩu đội, anh ta nghĩ ít nhất mình có thể chạy sang đó làm lính nạp đạn, thế là anh ta đứng dậy, loạng choạng chạy về phía khẩu đội.

Đột nhiên, có người từ phía sau tóm lấy anh ta, vật ngã xuống đất, sau đó lăn một vòng, kéo anh ta vào chiến hào giao thông giữa hai khẩu đội.

"Anh bị điên à! Chạy thẳng qua đó, có mấy cái mạng cũng không đủ chết đâu!" Người vừa cứu Maximov hét lớn.

Nhìn quân phục, người này là một trung úy bộ binh, nhưng khuôn mặt còn khá non nớt.

Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya rất ít những khuôn mặt trẻ măng như vậy, phần lớn đều là những người đàn ông cường tráng, trạc ba mươi tuổi.

Maximov đang định cảm ơn vị trung úy thì nghe thấy tiếng gọi từ khẩu đội cách đó không xa: "Đạn! Mang đạn đến đây! Chúng tôi hết đạn rồi!"

Maximov thò đầu ra khỏi chiến hào, thấy hai pháo binh đang vác thùng đạn vừa trèo qua đỉnh cao điểm 153, chạy về phía khẩu đội vừa gọi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một quả đạn pháo nổ ngay giữa hai người, hất văng họ lên không trung.

Chiếc thùng gỗ đựng đạn mà họ đang vác vỡ tan tành, để lộ những viên đạn màu vàng óng bên trong.

Maximov lập tức lao ra khỏi chiến hào, chạy về phía thùng đạn.

"Để tôi, anh chàng này không nghe lời gì cả!" Vị trung úy thò đầu ra, nhìn thấy Maximov chạy đi nhặt đạn, anh ta liền rút một quả lựu đạn khói của quân Prosen thu được từ thắt lưng, giật chốt ném về phía sau Maximov.

Khói trắng nhanh chóng lan tỏa sau lưng Maximov.

Lúc này, Maximov cũng chẳng còn tâm trí đâu mà lo lắng nữa, anh ta nhặt chiếc thùng gỗ bị vỡ lên, nhét những viên đạn rơi vãi vào, sau đó vác thùng đạn chạy về phía khẩu đội.

"Đạn đây!" Anh ta vừa chạy vừa hét.

Trung đội trưởng khẩu đội đó kinh ngạc thốt lên: "Maximov? Khẩu pháo của cậu..."

Anh ta nhìn sang bên cạnh, cố gắng nuốt câu nói sắp ra khỏi miệng.

"Maximov, cậu đến thật đúng lúc! Nạp đạn nhanh!"

Maximov nói: "Tôi đi lấy thêm đạn đây! Chờ tôi!"

Nói xong, anh ta xoay người, lao vào màn khói, chạy như bay qua đỉnh cao điểm, chạy về phía hầm chứa đạn.

Năm phút sau, Maximov vác thùng đạn quay trở lại sườn dốc, nhưng anh ta phát hiện khẩu đội mình vừa rời đi đã biến mất, có lẽ đã bị pháo 75 mm của địch bắn trúng.

Maximov ngây người nhìn vị trí khẩu pháo vài giây, bỗng nhiên nhớ đến nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là chặn đứng cuộc tấn công của quân địch.

Thế là anh ta lao đến bên cạnh một khẩu pháo, kiểm tra qua loa, xác định vẫn có thể bắn được.

Sau đó anh ta phát hiện kính ngắm đã biến mất.

Không chút do dự, Maximov tháo kính ngắm và các bộ phận hỗ trợ ra, sau đó dùng sức khoét một lỗ trên tấm chắn pháo.

Anh ta dùng lỗ hổng này để ngắm bắn, sau đó tự mình nạp đạn.

"Chết đi, lũ Prosen!" Maximov bóp cò.

Việc ngắm bắn bằng lỗ hổng trên tấm chắn quả nhiên không thu được kết quả tốt, viên đạn sượt qua nóc xe tăng địch.

Maximov lại tự mình nạp đạn, tiếp tục ngắm bắn qua "lỗ hổng" đó.

Lần này, viên đạn "chính xác" bắn trúng bánh xích của chiếc xe tăng, khiến chiếc Panzer IV kia phải dừng lại.

Maximov tiếp tục nạp đạn.

Nhưng đội xe tăng của quân địch đã bắt đầu leo dốc.

Một chiếc Panzer IV mang số hiệu chiến thuật 2316 xoay nòng pháo, nhắm vào Maximov.

Đúng lúc này, một viên đạn xuyên giáp bắn từ bên sườn trúng chiếc xe tăng 2316!

Khác với uy lực yếu ớt của đạn xuyên giáp 45 mm, viên đạn bắn từ bên sườn này đã khiến chiếc 2316 bốc cháy dữ dội.

Maximov quay đầu nhìn về hướng viên đạn xuyên giáp bay tới, anh ta nhìn thấy một mảng màu đỏ lóe lên từ đường rừng.

Là lá cờ đỏ của tướng quân! Tướng quân Rokossovsky đến rồi!

Được cứu rồi!

Chương 42: Địa Ngục

Cùng lúc đó, khu rừng phía bắc Olaci.

Khi đạn pháo rơi xuống, quân Prosen đồng loạt nằm rạp xuống đất.

Tuy nhiên, đây là đạn pháo 152 mm, sóng xung kích và áp suất cực lớn do vụ nổ tạo ra có thể gây sát thương lớn cho binh lính.

Chưa kể đến sát thương thứ cấp do mảnh vỡ của cây cối trong rừng bị bắn gãy.

Phần lớn mảnh vỡ không gây chết người, nhưng bị chúng găm vào người còn đau hơn bị mảnh đạn găm vào gấp vạn lần.

Cho dù là lính ném lựu đạn bọc thép thiện chiến của quân Prosen, nếu bị thứ này găm vào mặt cũng sẽ mất khả năng chiến đấu.

Đạn pháo liên tục rơi xuống, cơn bão mảnh vỡ gỗ càn quét đội hình lính ném lựu đạn bọc thép.

Tuy nhiên, khu rừng này đã bị pháo kích nhiều lần, trên mặt đất chi chít hố bom, tạo thành nơi tr ẩn tạm thời cho lính ném lựu đạn bọc thép.

Hơn nữa, pháo kích của hai bên cũng đã dọn sạch bom mìn trong rừng, có thể vẫn còn sót lại một số, nhưng chỉ cần đi theo đường có hố bom là được.

Dù bị pháo kích cản trở, lính ném lựu đạn bọc thép vẫn kiên trì tiến lên, cho đến khi súng máy của quân Ant nổ súng.

Vương Trung bố trí lực lượng phòng thủ ở các cứ điểm kiên cố và công sự phía sau, nhiệm vụ của họ là chặn chân quân Prosen trước khi lực lượng chủ lực vào vị trí.

Súng máy quét qua khu rừng, các thông số bắn đã được xác định từ trước giúp hỏa lực của súng máy trở nên cực kỳ chính xác và nguy hiểm, chỉ cần động đậy là bị bắn thành cái sàng.

Lính Prosen vẫn đang bò tiến lên.

Xạ thủ súng máy Prosen đặt súng máy trong hố bom bắn trả, nhưng cây cối đã cản trở khả năng phán đoán khoảng cách của họ, hỏa lực súng máy không hiệu quả.

Đột nhiên, một quả đạn pháo rơi trúng hố bom, hất tung tổ súng máy lên trời.

————

Vương Trung đặt ống nghe xuống, qua cuộc điện thoại vừa rồi, anh ta có thể xác định khu rừng phía bắc tạm thời an toàn, cao điểm 153 nhận được sự hỗ trợ của xe tăng T34, có lẽ cũng có thể cầm cự được một lúc, hiện tại, nơi nguy hiểm nhất là trận địa của Tiểu đoàn 3, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya ở phía đông.

Nếu nơi này bị chọc thủng, quân địch tiến vào rừng sẽ lập tức phát hiện ra trận địa pháo binh.

"Grigory!" Anh ta hét lớn.

Người sĩ quan tham mưu cầm súng tiểu liên bước vào, giơ tay chào.

Vương Trung nói: "Dẫn theo Đại đội Cận vệ, đến tiếp viện cho trận địa Tiểu đoàn 3, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya ở phía đông, bảo vệ pháo binh. Ngoài ra, báo cho Đại đội Pháo B4, yêu cầu họ tổ chức hỏa lực bắn thẳng, đảm bảo đạn pháo liên tục dội vào tuyến tấn công của quân địch, phải tổ chức hỏa lực hợp lý, đừng bắn hết một lần!"

Pháo B4 phải sử dụng xe cẩu để nạp đạn, tốc độ rất chậm. Nhưng nếu sắp xếp thứ tự bắn hợp lý thì có thể đảm bảo pháo 203 mm liên tục nã vào mục tiêu.

Grigory chào một cái, xoay người rời đi.

Popov đứng dậy nói: "Để tôi đi huy động lực lượng Vệ giáo trong thành phố, tuy trình độ huấn luyện của họ không cao nhưng lại thông thuộc địa hình thành phố, dù sao thì đây cũng là nhà của họ."

"Anh đi đi." Vương Trung nói, giơ tay ra với Popov.

Popov siết chặt tay Vương Trung: "Cậu cũng cẩn thận, lần này quân địch đông như vậy, đừng liều lĩnh xông lên như trước nữa."

"Tôi sẽ cố gắng." Vương Trung đáp lời y hệt như doanh trưởng Tiểu đoàn Xe tăng 13 trước đây.

————

Khi Grigory đến được trận địa của Tiểu đoàn 3, Trung đoàn 5 Beshenkovichskaya, các pháo thủ của Đại đội Pháo B4 đã hạ nòng pháo, đưa chúng vào sau ụ súng tạm thời.

Ụ súng là phiên bản đơn giản của ụ súng xe tăng của Vương Trung, chỉ có một lớp, có thể che chắn thân pháo B4, đồng thời cung cấp một lớp bảo vệ đơn giản cho nòng pháo.

Chỉ là bảo vệ đơn giản, bởi vì thứ này khi khai hỏa, động tĩnh cực lớn, dù có ở bên kia khu rừng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Grigory khom người chạy đến bên cạnh Đại đội trưởng Pháo binh, hét lớn: "Tướng quân ra lệnh, các anh bắn luân phiên, tổ chức hỏa lực liên tục!"

Đại đội trưởng hét lại: "Chúng tôi cũng không thể bắn loạt được, mấy khẩu bên kia đều là bắn xong viên cuối cùng mới bắt đầu di chuyển và hạ nòng! Hiện tại đang nạp đạn!"

Grigory thò đầu ra, nhìn về phía các vị trí pháo khác, anh ta phát hiện ba khẩu pháo còn lại đang di chuyển về phía ụ súng với tốc độ cực chậm.

Đại đội trưởng nói tiếp: "Cái thứ này, đạn pháo cộng thêm liều phóng nặng muốn chết, di chuyển trong lúc mang theo đạn rất phiền phức, hơn nữa dễ xảy ra sự cố, chẳng hạn như liều phóng và đầu đạn trong nòng súng bị rơi ra ngoài."

Lúc này, pháo thủ điều khiển cần cẩu trên xe chở đạn hô lớn: "Đã treo đầu đạn!"

Hai pháo thủ khác lập tức cầm dụng cụ to lớn, hợp sức đẩy đầu đạn vào nòng pháo.

Pháo thủ điều khiển cần cẩu lại treo liều phóng lên đường ray phía sau nòng pháo: "Liều phóng đã sẵn sàng!"

Hai pháo thủ lại hợp sức dùng dụng cụ đẩy liều phóng vào nòng pháo.

Sau đó, pháo thủ thứ tư chờ sẵn mới đóng chốt khóa nòng, hoàn thành quá trình khóa nòng.

Xạ thủ bắt đầu ngắm bắn - mỗi lần nạp đạn cho thứ này đều phải điều chỉnh nòng pháo đến một góc độ nhất định, nếu không sẽ không thể nhét đạn vào.

Nhưng ngược lại, bắn thẳng sẽ rút ngắn thao tác nâng nòng pháo, khách quan mà nói là giúp tăng tốc độ bắn.

Xạ thủ điều chỉnh góc bắn ngang của nòng pháo một chút, căn bản không động đến thước ngắm dọc, sau đó lui về phía sau, kéo dây bắn, chuẩn bị khai hỏa.

Đại đội trưởng giơ tay lên cao, sau đó hạ xuống dứt khoát như chém dao.

Xạ thủ giật mạnh dây bắn, khẩu pháo phát ra tiếng nổ long trời lở đất.

Gió bão ở họng pháo thậm chí thổi đến mức cây bạch dương to bằng miệng bát cũng co giật.

Đạn pháo rơi vào hàng ngũ tiến công của địch cách đó một km, mặt đất dường như biến thành mặt biển, lập tức cong lên, sau đó nổ tung.

Hai chiếc xe tăng bị vụ nổ nuốt chửng, trong đó chiếc xe tăng số hai loại nhẹ hơn bị lật tung, lăn vài vòng mới úp trên mặt đất.

Lính xe tăng bên trong bị lắc tung đến mức não cũng biến thành tương, cố bò ra từ cửa khoang dưới đáy xe tăng, kết quả lập tức trúng hỏa lực súng máy của tiểu đoàn ba trên trận địa.

Đại đội trưởng quan sát hiệu quả vài giây, tán thưởng: "Hiệu quả hơn tưởng tượng! Nhanh chóng nạp đạn! Pháo số hai chuẩn bị! Sao chưa đưa pháo vào công sự yểm trợ? Thôi, số ba, cậu chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong thì khai hỏa!"

Dứt lời, pháo số ba liền khai hỏa, gió ở họng pháo thậm chí thổi đến chỗ Grigory.

Grigory: "Mọi người sẽ bị địch phát hiện, động tĩnh này quá lớn."

Đại đội trưởng: "Tôi cũng biết. Tôi đoán pháo binh của địch sắp tới rồi, vì vậy chúng ta phải bắn càng nhanh càng tốt! Quân sĩ trưởng, mời ông rời khỏi đây, tiểu đoàn ba cần những lão binh dày dặn kinh nghiệm như ông."

Nói xong, Đại đội trưởng chào Grigory - mặc dù quân hàm của anh ta cao hơn Đại đội trưởng.

Grigory trịnh trọng chào đáp lễ, sau đó dẫn theo cảnh vệ xông về phía trận địa của tiểu đoàn ba.

————

Tiểu đoàn thiết giáp số một của sư đoàn 23 quân Prosen bị pháo hạng nặng của quân Ant bắn trực diện.

Tiểu đoàn trưởng vốn đang ở phía sau tuyến tấn công của toàn tiểu đoàn để quan sát tình hình, nhìn thấy đóa hoa đất khổng lồ (ý chỉ cột khói 203

do đạn pháo tạo ra) lập tức đứng ngồi không yên.

"Pháo hạng nặng của địch ở đâu? Các đơn vị chú ý quan sát pháo hạng nặng của địch!" Anh ta hét vào bộ đàm, "Có vẻ như chúng đang bắn thẳng, pháo hạng nặng nhất định nằm trong tầm nhìn của chúng ta!"

Vừa dứt lời, liền có người đáp lại: "Trong khu rừng phía tây! Tiểu đoàn trưởng, nhìn kìa!"

Tiểu đoàn trưởng vừa điều chỉnh ống nhòm, đã nhìn thấy trong rừng có lượng lớn khói trắng, cây cối bị gió thổi lắc lư.

Ngay sau đó, đạn pháo rơi xuống trận địa của tiểu đoàn, phá hủy hai chiếc xe tăng.

Tiểu đoàn trưởng: "Tất cả chú ý, trong rừng cây bên phải có pháo hạng nặng, lập tức tập trung hỏa lực, nhắc lại, lập tức tập trung hỏa lực!"

Xe tăng của tiểu đoàn một sư 23 lập tức chuyển họng pháo.

Mặc dù tiểu đoàn này vẫn chưa tiến đến "Giới hạn" mà Guderian đặt ra, nhưng họ vẫn hành động dứt khoát.

Tất cả vì chiến thắng!

Pháo 50mm của xe tăng số ba và pháo 75mm của xe tăng số bốn đồng loạt khai hỏa, trong nháy mắt, khu rừng bị nhấn chìm trong biển lửa.

————

Grigory xông vào chiến hào của tiểu đoàn ba, lớn tiếng hỏi: "Tiểu đoàn trưởng của các cậu đâu?"

"Hy sinh rồi!" Một thượng úy hét lên, "Bây giờ tôi là tiểu đoàn trưởng, có chuyện gì?"

"Tôi đến để hỗ trợ!"

Grigory vừa dứt lời, pháo tăng của địch đã bắn tới, đủ loại cỡ nòng.

Phía sau trận địa, tiểu đoàn pháo hạng nặng vẫn đang khai hỏa, một viên đạn 203 bắn trúng một chiếc xe tăng số bốn, ngay lập tức biến nó thành đống sắt vụn, các mảnh vỡ bay lên trời như mưa.

Vài tên lính Prosen bị mảnh vỡ rơi trúng, bất tỉnh nhân sự.

Địch lập tức bắn loạt đạn thứ hai, thứ gì đó phát nổ bên phía trận địa pháo hạng nặng.

Nhìn quả cầu lửa bốc lên, tân binh trong tiểu đoàn đều kinh hãi.

Vài tên bắt đầu rời khỏi chiến hào, chạy về phía thành phố Olaci.

Grigory hét lớn: "Theo mệnh lệnh mới nhất của Sa hoàng, đầu hàng hoặc bỏ chạy đều là hành vi phản quốc, sẽ bị xử bắn!"

Nói xong, ông ta giơ súng tiểu liên lên trời, bắn vài loạt đạn.

Bọn lính đào ngũ dừng lại.

Sau đó, chúng bị hỏa lực súng máy của địch bắn trúng lưng, ngã xuống chiến hào như những bao tải rách.

Grigory đá văng một tên lính hèn nhát, hét lớn: "Tôi là cảnh vệ của tướng Rokossovsky, tướng quân phái chúng tôi đến đây! Ngôi sao chiến thắng sẽ soi sáng chúng ta!"

Vừa dứt lời, một khẩu pháo B4 khác khai hỏa, một quả cầu lửa khổng lồ bốc lên từ tuyến tấn công của địch.

————

Quân Prosen, sư đoàn thiết giáp 23, tiểu đoàn trinh sát thiết giáp 66.

Môtô trinh sát của tiểu đoàn bám sát phía sau tiểu đoàn thiết giáp số một, lúc này, quan sát viên ngồi trên thùng xe của môtô đã hoàn thành việc đo khoảng cách, nhấc ống nghe bộ đàm và bắt đầu gọi: "Lang Huyệt Lang Huyệt, đây là Thỏ Hoang, chúng tôi phát hiện một trận địa nghi là pháo hạng nặng của địch."

Khẩu B4 khai hỏa trong rừng cây, được che phủ bởi cây cối và nhiều lớp yểm trợ khác, quan sát viên của tiểu đoàn trinh sát không thấy rõ loại pháo hạng nặng nào đang bắn, chỉ có thể báo cáo như vậy.

"Tọa độ như sau... Xin hãy nhanh chóng triển khai hỏa lực bao phủ, hết."

Nói xong, người lính quan sát nhấc ống nhòm lên, lặng lẽ chờ đợi quả đạn đầu tiên rơi xuống.

Anh ta không phải chờ đợi lâu.

Một quả đạn pháo 170mm rơi xuống khu rừng, nhưng lệch khá xa, không trúng mục tiêu.

Quan sát viên lại nhấc ống nghe lên: "Đây là Thỏ Hoang, hiệu chỉnh hỏa lực, X... Y... Hiệu chỉnh xong!"

Chẳng bao lâu sau, quả đạn thứ hai rơi xuống, cách điểm rơi của quả đạn đầu tiên khoảng 800 mét về phía nam.

Quan sát viên: "Đây là Thỏ Hoang, hiệu chỉnh hỏa lực..."

Một lúc sau, quả đạn pháo thứ ba rơi xuống, lần này trúng đích.

Một vụ nổ dữ dội xảy ra, một quả cầu lửa bốc lên trời.

Chương 43: Ảo ảnh (Thêm chương cho 19000 phiếu bầu)

Cao điểm 153, sở chỉ huy trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm.

Trung tá Eugene một tay cầm ống nhòm, một tay nắm chặt: "Tốt! Đánh hay lắm! Tiêu diệt chúng!"

Ông ta đang cổ vũ cho chiếc T-34 vừa xuất hiện bên sườn cao điểm.

Đại úy Andrei không nhịn được nói: "Trung tá, từ nãy đến giờ ông như cổ động viên vậy."

Trung tá Eugene: "Tôi có biết làm gì khác đâu, chỉ huy là việc của cậu mà?"

"Vậy ông nên đi kiểm tra trận địa." Đại úy Andrei đáp, "Xe tăng của địch đang đến gần, tân binh chắc chắn đang rất sợ hãi, ông cần phải động viên họ."

"Tôi? Cậu chắc chứ? Một gã thợ mỏ đi động viên binh lính?"

Đại úy Andrei nhìn Trung tá Eugene: "Ông cứ tỏ ra nghiêm khắc như khi quát mắng đám công nhân trong hầm mỏ là được. Lúc này, có một người cha nghiêm khắc xuất hiện sẽ rất có lợi cho tinh thần binh lính."

Trung tá Eugene hít một hơi thật sâu: "Được rồi, tôi sẽ đi kiểm tra một vòng."

Đại úy Andrei: "Nếu không biết nói gì thì vỗ vai họ, nói rằng tướng quân đang theo dõi chúng ta, dù sao xe tăng của tướng quân cũng ở ngay bên cạnh, ai cũng nhìn thấy lá cờ đỏ."

Trung tá Eugene gật đầu, chui ra khỏi hầm trú ẩn, cúi người chạy dọc theo chiến hào, vỗ mạnh vào vai mỗi người lính: "Cố lên!"

"Đừng sợ!"

"Tướng quân đang theo dõi chúng ta!"

Khi ông ta vỗ vai được một lúc, có người hét lên: "Nhìn kìa, khói che khuất tướng quân rồi!"

Trung tá Eugene dừng lại, cùng những người khác thò đầu ra khỏi chiến hào, nhìn về phía khu rừng.

Làn khói màu hồng che khuất chiếc xe tăng T-34 trong rừng, lá cờ của tướng quân biến mất.

Xe tăng của địch vẫn đang bắn, khói màu hồng dày đặc bao phủ toàn bộ rìa rừng. Hỏa lực của T-34 cũng im bặt.

Đáng sợ hơn, một tiếng hú kinh hoàng vang lên từ trên trời.

Đây là lần đầu tiên Trung tá Eugene nghe thấy âm thanh này, ông ta sởn gai ốc. Ông ta từng nghe lính kỳ cựu kể rằng, đó là tiếng hú của loại máy bay ném bom bổ nhào Stuka của quân địch.

Lúc này, một tân binh hoảng sợ hét lên: "Rồng lửa! Bọn Prosen phái rồng lửa đến tấn công chúng ta!"

Trung tá Eugene không hiểu biết nhiều về chiến tranh, nhưng ông ta biết cách xử lý những kẻ loan tin thất thiệt.

Đặc biệt là khi xảy ra tai nạn mỏ, ông ta xử lý những kẻ tung tin đồn còn nghiêm khắc hơn cả thẩm phán.

Ông ta lao đến, cho tên tân binh một cái tát: "Đó là máy bay ném bom bổ nhào của địch! Chắc chắn là chúng muốn tiêu diệt tướng quân!"

"Nhìn kìa!" Ai đó hét lên.

Trung tá Eugene quay đầu lại và nhìn thấy ba vệt khói bốc lên từ mặt đất.

Đại đội Thần Tiễn đã bí mật di chuyển đến gần cao điểm 153!

Một tiếng nổ vang lên trên không trung.

Làn sóng Thần Tiễn thứ hai phóng lên.

Lúc này, lại có người hét lên: "Máy bay địch! Chúng đang bổ nhào!"

Trung tá Eugene quát: "Đó là bổ nhào!"

Ngoài những chiếc máy bay đang bổ nhào, còn có ba chiếc bốc cháy đang lao xuống, dần vượt qua những chiếc đã bung dù giảm tốc.

Hai trong số ba mũi tên Thần Tiễn của làn sóng thứ hai bắn trúng mục tiêu, máy bay địch nổ tung thành từng mảnh, những mảnh vỡ bốc cháy rơi xuống cùng lúc với những chiếc khác.

Làn sóng Thần Tiễn thứ ba phóng lên.

Tinh thần của phi công địch dường như đã sụp đổ, chúng ném bom từ độ cao 2000 mét, sau đó tản ra bỏ chạy.

Thực tế, khi máy bay ném bom bổ nhào ở góc lớn, ngay cả khi có gió ở độ cao thấp, bom cũng sẽ không bị lệch quá nhiều, việc giảm độ cao ném bom chủ yếu là để nhìn rõ mục tiêu hơn.

Ở khoảng cách 2000 mét, ngay cả những mục tiêu lớn như xe tăng hoặc boongke cũng chỉ là một chấm nhỏ trên mặt đất, rất khó nhìn thấy.

Để nhắm mục tiêu chính xác, các phi công dày dạn kinh nghiệm của Không quân Prosen thường kiểm soát tốc độ bổ nhào của họ, chỉ ném bom khi đã xác định rõ mục tiêu ở độ cao 1200 mét hoặc thậm chí 800 mét.

Tuy nhiên, khi đối mặt với Thần Tiễn, các phi công đã chọn cách ném bom ở độ cao 2000 mét để bảo toàn tính mạng - bởi vì sách hướng dẫn cho phép họ làm như vậy.

Hai trong số ba mũi tên Thần Tiễn của làn sóng thứ ba bay lên trời vì mất dấu mục tiêu, nhưng mũi tên thứ ba, như có mắt, đuổi theo một chiếc máy bay ném bom đang lao vào điểm mù và biến nó thành một quả cầu lửa.

Lúc này, những chiếc máy bay bị bắn rơi bởi hai đợt Thần Tiễn đầu tiên cũng rơi xuống đất, cùng với bom.

Bom rơi xuống xung quanh làn khói màu hồng - Không quân Prosen quả thực được huấn luyện bài bản, họ vẫn có thể đạt được độ chính xác như vậy khi ném bom từ độ cao đó.

Bức tường bụi do bom tạo ra che khuất tầm nhìn.

Tất cả mọi người trên trận địa đều đang theo dõi, ngay cả Trung tá Eugene cũng nằm sấp bên chiến hào, rướn cổ nhìn.

Quân địch có lẽ cũng ở trong tình trạng tương tự, bởi vì xe tăng của chúng không hề nổ súng trong suốt thời gian đó.

Bất chợt, một chiếc T-34 lao ra khỏi bức tường bụi, lá cờ đỏ trên ăng-ten tung bay trong gió.

Trung tá Eugene và các binh sĩ cùng nhau reo hò!

Chiếc T-34 dừng lại, một phát bắn phá hủy một chiếc Panzer IV.

Những chiếc Panzer IV còn lại bắt đầu thả khói ngụy trang và rút lui.

Bộ binh địch cũng ném lựu đạn khói, quân địch vừa rồi còn hung hăng như hổ dữ giờ đã tháo chạy!

Tiếng "Ura" vang dội trên trận địa trung đoàn 153.

————

Trong rừng, đội một của đại đội Thần Tiễn.

"Thấy chưa! Tôi bắn rơi nhiều hơn mọi người một chiếc!" Yekaterina nhảy cẫng lên vì sung sướng.

"Rút lui ngay!" Yetsemenko nhấc bổng cô nàng khỏi thùng đạn, ném vào xe jeep, "Nhanh lên! Chúng ta đã bắn nhiều như vậy, chắc chắn quân địch đã phát hiện ra vị trí của chúng ta! Pháo binh của chúng sắp ập đến!"

Yekaterina: "Làm gì nhanh như vậy, mọi người bị thần kinh à!"

"Không phải thần kinh đâu!" Yetsemenko vừa ném những nữ tu sĩ khác lên xe vừa nói, "Ở Loktev, chúng ta vừa rời khỏi vị trí khai hỏa thì bom của quân Prosen đã dội xuống! Nếu không phải Lyudmila Vasilyevna phản ứng nhanh thì chúng ta đã toi mạng rồi!"

Anh ta lên xe, đạp ga phóng đi, vừa lái vừa nói: "Lúc đó, vị trí khai hỏa của chúng ta là trên nóc một nhà tắm kiểu Anatolia, quả bom đã san phẳng toàn bộ nhà tắm, xe của chúng ta thậm chí còn bị ảnh hưởng khi đã chạy xa như vậy! Bọn Prosen đã tốn rất nhiều công sức để tiêu diệt chúng ta!"

Vừa dứt lời, tiếng hú rít vang lên từ trên trời.

Đạn pháo rơi xuống vị trí họ vừa rời khỏi.

"Thấy chưa! Các cô nương thấy chưa! Tôi đã cứu mạng mọi người đấy!" Yetsemenko cười lớn, "Bọn Prosen tự cho mình là những kẻ giỏi nhất thế

giới! Chúng ta cũng đâu kém cạnh!"

————

Vương Trung chuyển sang góc nhìn bên trong.

"Trận không kích đã kết thúc, không biết còn bao nhiêu chiếc T-34 nguyên vẹn."

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ phòng bản đồ với vẻ nghi ngờ: "Cậu nhìn thấy trận không kích kết thúc từ đây á? Làm thế nào mà cậu nhìn thấy được?"

Vương Trung: "Ảo ảnh."

Chỉ cần mình mặt dày, nói dối cũng thành sự thật!

Vasili: "Ở đâu?"

Vương Trung vỗ vào gáy Vasili: "Nghe lén! Hiện tại chúng ta rất cần thông tin tình báo!"

Sau đó, Vương Trung thản nhiên chuyển chủ đề, anh ta bước đến bàn bản đồ và nói:

"Chúng ta đang bị bao vây bởi hàng trăm xe tăng, hiện tại có thể xác định có một tiểu đoàn ở đây, một đến hai tiểu đoàn ở đây..."

Anh ta vừa nói vừa dùng bút chì đánh dấu lên bản đồ.

"Có vẻ rất nhiều, nhưng một tiểu đoàn thiết giáp cần ít nhất một km mặt trận để triển khai, nếu dựa theo đó để tính toán..."

Vương Trung dùng bút chì vẽ một vòng tròn xung quanh Olaci trên bản đồ: "Đây đã là giới hạn của chúng. Nếu muốn tăng cường lực lượng tấn công, chúng sẽ phải triển khai ở phía đông nam của thành phố, khu vực đồng cỏ."

Pavlov: "Ừm, khu vực đó chưa bị pháo kích, hơn nữa lại là địa hình trống trải, mìn của chúng ta vẫn còn nguyên vẹn."

Trên chiến trường, rà phá bom mìn quy mô lớn thường không phải do công binh thực hiện thủ công, mà là sử dụng thuốc nổ để tạo ra áp suất cực lớn, kích nổ bom mìn.

Sức nổ và luồng khí do thuốc nổ tạo ra có thể phá hủy dây kích nổ của mìn.

Dây nổ mà công binh sử dụng để rà phá bom mìn cũng hoạt động dựa trên nguyên lý này, một quả tên lửa mang theo dây nổ dài, sau khi rơi xuống bãi mìn sẽ phát nổ, áp suất và luồng khí cực lớn sẽ phá hủy bom mìn trong một khu vực hình chữ nhật.

Pháo kích cũng tạo ra áp suất và luồng khí cực lớn, đạn pháo không chỉ phá hủy bom mìn trên đường đi mà còn phá hủy cả dây thép gai.

Khu rừng phía bắc Olaci và cao điểm 153 ở phía tây nam đã bị pháo kích liên tục trong nhiều ngày, bom mìn ở đó gần như đã bị phá hủy hoàn toàn,

những quả còn sót lại chỉ có thể gây thương vong cho một số ít những kẻ xui xẻo.

Nếu là thời kỳ Chiến tranh Lạnh, có thể sử dụng xe rải mìn bằng tên lửa để rải mìn trước khi quân địch tấn công, nhưng hiện tại thì không có.

Nhưng khu vực phía đông nam vẫn chưa bị cày xới bởi bom đạn, mìn vẫn còn nguyên vẹn.

Vương Trung chống hai tay lên bàn bản đồ, nhìn xuống Olaci: "Lực lượng mà quân địch đang sử dụng để tấn công chúng ta vẫn chưa vượt quá khả năng phòng thủ của chúng ta."

"Vấn đề là chúng ta sẽ phải trả giá bao nhiêu để chặn đứng mỗi đợt tấn công của chúng." Pavlov dừng lại một chút, nhìn Vương Trung, "Và tinh thần chiến đấu của chúng ta có thể duy trì được bao lâu."

Vương Trung: "Chủ yếu là tinh thần chiến đấu."

Vừa dứt lời, chuông điện thoại reo lên.

Pavlov nhấc máy: "Sư bộ, xin nghe. Ừm, ừm. Tốt, rất tốt."

Sau khi cúp máy, ông ta nhìn Vương Trung: "Quân địch ở khu rừng đã bị đẩy lùi, không rõ thương vong của chúng như thế nào. Phía chúng ta có 12 người hy sinh, 17 người bị thương."

Vương Trung: "Nhiều vậy sao?"

Pavlov: "Vẫn tốt hơn Loktev nhiều."

"Đúng vậy. Dù sao chúng ta cũng đã đào rất nhiều hầm hào và công sự. Tôi nghĩ vẫn chưa đủ, bởi vì hôm nay chúng ta sẽ bị tấn công cả ngày."

Pavlov vừa định lên tiếng thì chuông điện thoại lại reo.

Ông ta nhấc máy, "ừm" vài tiếng rồi cúp máy, báo cáo: "Quân địch trên cao điểm 153 đã rút lui. Theo tốc độ tổ chức tấn công của hai ngày trước, tôi nghĩ chúng ta sẽ có khoảng một tiếng rưỡi đến hai tiếng đồng hồ yên tĩnh."

Vương Trung: "Vậy hãy điều động tất cả số T-34 đến phía đông! Ngay lập tức. Bảo họ dừng lại ở cổng trường trung học trên đường di chuyển để bổ sung đạn dược và nhiên liệu."

Pavlov lập tức nhấc điện thoại, sau đó mới nhận ra: "Lẽ ra phải dùng bộ đàm."

Vương Trung: "Vasili, gọi đi!"

————

Sau khi quân địch rút lui, chiếc xe tăng số 422 khởi động, đi qua cao điểm 153, hướng về Olaci.

Rõ ràng, vẫn còn những trận chiến khác đang chờ đợi vị tướng.

Lúc này, những chiếc T-34 khác mới từ từ trồi ra khỏi làn khói hồng, hội quân với chiếc xe tăng số 422.

Trung tá Eugene và tất cả các binh sĩ của trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm cùng hô vang "Ura" với những chiếc T-34 đang rời đi.

"Ura!"

Ánh nắng ban mai chiếu rọi lên họ.

Chương 44: Nhà tù (2000 vạn lượng phiếu cộng canh)

Phía đông thành Olaci, trận địa rừng rậm.

Grigory lớn tiếng cổ vũ sĩ khí: "Chỉ là pháo binh đã hy sinh! Cầm chắc chai cháy! Tank không có gì đáng sợ, ném vào phía sau là được!"

Vừa dứt lời, xe tăng của địch bắt đầu bắn phá bằng súng máy.

Kỳ thực lúc này đội hình xe tăng tấn công của địch và rừng cây còn cách nhau hơn năm trăm mét, súng máy cơ bản chỉ có thể bắn trúng một cách may rủi.

Súng máy đồng trục của xe tăng vốn không thể nhắm chính xác, chỉ có thể dựa vào đạn đánh dấu để hiệu chỉnh đường đạn.

Nhưng chỉ cần đạn súng máy gào thét, xé rách vỏ cây bạch dương, chỉ cần những mảnh gỗ vụn kia còn văng vào mặt, rơi vào cổ áo binh sĩ, thì tiếng súng máy chính là đả kích cực lớn đối với sĩ khí.

Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 lại là một đơn vị được chuyển đổi từ Vệ giáo quân.

Bắt đầu có những người lính hoảng sợ chạy ra khỏi chiến hào, lao như điên về phía sau.

Grigory mở chốt an toàn của súng tiểu liên, một loạt đạn ngắn đã bắn gục hai kẻ đào ngũ.

"Mệnh lệnh của Sa Hoàng! Đào ngũ, đầu hàng địch, đều bị coi là phản quốc!" Grigory gầm lên, "Theo luật phải tru di cửu tộc, nhưng tôi nhân từ, chỉ bắn chết kẻ phản bội! Quay lại vị trí cho tôi!"

Lúc này, một chiếc Panzer IV của địch khai hỏa, đạn pháo bắn trúng cây bạch dương to nhất trong rừng, thân cây gãy gập, nửa thân trên đổ ập xuống.

Grigory né được thân cây, nhưng khi anh ta đang né thì lại có thêm hai tên lính lao ra khỏi chiến hào.

Grigory bắn về phía sau bọn chúng, vừa bắn vừa hét: "Nghĩ cho kỹ! Chống cự cuối cùng có thể sẽ còn sống, chạy trốn là chết chắc!"

Đúng lúc này, từ một hướng khác của trận địa vọng lại tiếng reo hò, át cả tiếng gầm rú của xe tăng địch.

Grigory nghi hoặc nhìn sang, thấy chiếc xe tăng mang số hiệu chiến thuật 422 đã vòng qua khói lửa ngùn ngụt bốc lên từ trận địa pháo binh.

Chiếc xe tăng khai hỏa, đạn xuyên giáp gào thét xuyên qua rừng cây, bắn trúng một chiếc Panzer IV.

Càng nhiều T-34 xuất hiện theo sau xe 422, vừa tiến công vừa bắn về phía quân địch.

Lực lượng địch vốn đang hừng hực khí thế bỗng nhiên dừng lại, sau đó bắt đầu rút lui.

Có lẽ những xe tăng Prosen này đã học được từ kinh nghiệm của các đơn vị khác, biết rằng khi đối mặt với T-34 nên giữ khoảng cách - hầu hết T-34 đều có độ chính xác rất kém ở tầm bắn xa.

Lực lượng xe tăng rút lui, khiến bộ binh theo sau cũng bắt đầu rút lui theo.

Tiểu đoàn T-34 thấy vậy, lập tức vượt qua rừng cây truy kích xe tăng địch.

Lúc này, một tân binh của trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 hỏi: "Sao phía sau mỗi chiếc xe tăng đều có một người đứng?"

Chưa kịp để Grigory trả lời, chiếc xe 422 dẫn đầu dừng lại, tiếp đó những người trên các xe khác đều mở nắp khoang động cơ, hét lớn vào bên trong.

Cuối cùng, tất cả xe tăng đều dừng lại ở vị trí vừa ra khỏi rìa rừng, bắn về phía quân địch đang rút lui.

Lực lượng xe tăng Prosen ban đầu còn định giao chiến với T-34, cuối cùng cũng phải phóng hỏa mù rút lui.

———

Sư đoàn 151, sở chỉ huy dã chiến tại thành Olaci.

"Tốt, tôi biết rồi, mọi người đã làm rất tốt." Pavlov vừa nói vừa đặt ống nghe xuống, "Phía đông cũng đã chặn được địch, nhưng chúng ta mất hai chiếc T-34 do kẹt tháp pháo, pháo binh địch bắn rất chính xác! Cộng thêm những chiếc bị Stuka bắn hỏng lúc nãy, hiện tại chúng ta chỉ còn 6 chiếc T-34 còn hoạt động được."

Vương Trung hỏi: "Sáu chiếc đều có radio?"

Pavlov lắc đầu: "Không, hình như xe tăng địch chỉ nhắm vào những xe có ăng-ten radio mà bắn. Chắc chắn bọn chúng đã biết xe tăng thông thường của chúng ta không được trang bị radio."

Vương Trung lắc đầu, không muốn bình luận gì thêm về điểm yếu của T-34 nữa.

Sang năm nhất định phải có Sherman, cho dù không có, kiếm đâu ra M3 Lee cũng được, dùng loại đó làm pháo tự hành chống tăng cũng khá hiệu quả.

Ít nhất mỗi chiếc đều được trang bị radio.

Pavlov nói tiếp: "Tin tốt là cuộc tấn công đã kết thúc, hôm nay đã qua được một nửa rồi."

Vương Trung nhìn đồng hồ, mới phát hiện đã là một giờ chiều.

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại vang lên.

Pavlov càu nhàu: "Lại là địch tấn công nữa sao?"

Nói rồi, ông ta nhấc ống nghe lên: "Sở chỉ huy sư đoàn, xin nghe."

Sau khi cúp điện thoại, Pavlov nhìn Vương Trung với vẻ mặt chua chát: "Điều chúng ta lo lắng nhất đã xảy ra, địch đã vượt qua đường cao tốc ở phía tây nam, đang tiến hành bao vây chúng ta, có vẻ như chuẩn bị tấn công cả khu vực nông trại."

Vương Trung cũng nhíu mày: "Chúng ta vốn tính toán rất tốt, đã cho đào sẵn hầm hào chống tăng ở đó, nếu địch tấn công có thể điều T-34 vào chống cự, kết quả bây giờ chỉ còn lại sáu chiếc T-34."

"May là các công nhân ở nhà máy máy kéo đang cố gắng sửa chữa những chiếc T-34 bị hỏng ở sườn đồi 153."

Thật là ơn trời, các công nhân nhà máy máy kéo đã cứu mạng chúng ta - Vương Trung thầm nghĩ.

Pavlov nói tiếp: "Nhưng bây giờ chỉ có bãi mìn là thứ duy nhất ngăn cản quân địch tiến vào thành phố, tin tốt là, bãi mìn chúng ta bố trí rất dày đặc, địch muốn dùng pháo binh dọn đường chắc phải mất một, hai tiếng, nghĩa là ít nhất là đến ba giờ chiều chúng ta mới phải lo đến hướng nông trại."

"Nhưng nếu địch sử dụng công binh, dùng bộc phá phá mìn, tình hình ở nông trại sẽ rất nguy cấp."

"Bình thường, các bãi mìn đều phải có súng máy và pháo chống tăng yểm trợ, để ngăn chặn công binh địch nhanh chóng dọn sạch bãi mìn. Nhưng..."

Vương Trung lắc đầu, cắt ngang lời tham mưu trưởng: "Bọn chúng sẽ sử dụng khói mù, ông quên rồi sao?"

Pavlov nhìn lên trần nhà: "Đúng vậy, khói mù. Lũ Prosen đó rất thích dùng khói mù. Giá mà chúng ta có thứ gì đó nhìn xuyên qua được màn khói của chúng."

Thiết bị nhìn đêm hồng ngoại sao, nhưng với trình độ kỹ thuật của Ant, e rằng không đơn giản như vậy.

Nói đến Prosen, vừa khai chiến chúng đã có bom thông minh Fritz X, không chừng tốc độ phát triển khoa học kỹ thuật của chúng còn nhanh hơn cả Thế chiến II thật sự.

Chết tiệt, hy vọng là sẽ không giống như trò chơi Hearts of Iron IV, đến năm 1943 là Me 262 và Ho 229 bay đầy trời... Vậy thì đúng là độ khó "tự sát", chỉ có thể trông chờ vào "thiên binh" (Mỹ) đến cứu.

Pavlov không biết Vương Trung đang nghĩ gì, ông ta tiếp tục dòng suy nghĩ vừa rồi: "Dù sao thì chậm nhất là hai tiếng nữa, hướng nông trại sẽ phải đối mặt với áp lực rất lớn. Mà chúng ta thì không còn quân dự bị."

Lúc này, chuông điện thoại lại vang lên, Pavlov lẩm bẩm "hy vọng không phải tin xấu", rồi nhấc máy: "Sở chỉ huy sư đoàn, xin nghe."

Ngay sau đó, ông ta đưa ống nghe cho Vương Trung: "Đồng chí Popov."

Vương Trung nhận lấy ống nghe: "Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

"Ở đây tôi còn hai tiểu đoàn Vệ giáo quân, anh muốn điều động họ đến đâu?"

Vương Trung nhìn Pavlov, sau đó quyết đoán trả lời: "Điều động họ đến khu vực nông trại."

Popov kinh ngạc: "Nông trại? Không phải lúc do thám địa hình chúng ta đã kết luận khu vực đó không thích hợp để phòng thủ sao?"

"Bỏ khu vực nông trại, bố trí phòng thủ trong các ngôi nhà và đường phố xung quanh nông trại."

Popov thắc mắc: "anh định để Vệ giáo quân đánh du kích đường phố sao? Như vậy sẽ rất nguy hiểm!"

Vương Trung đáp: "Ông nghĩ tôi muốn vậy sao? Bây giờ quân địch đã triển khai ở khu vực nông trại, chỉ có một bãi mìn ngăn cản chúng. Nếu chúng ta không bố trí quân phòng thủ khu vực đó, bọn chúng sẽ đánh thẳng vào trung tâm thành phố! Một khi bị chia cắt, mọi nỗ lực phòng ngự của chúng ta sẽ trở nên vô nghĩa!"

Popov im lặng một lúc, rồi đáp: "Được rồi, tôi sẽ điều động họ đến khu vực nông trại."

"À, còn một việc nữa, các trại lao động kiên quyết yêu cầu chúng ta cung cấp vũ khí, họ muốn tự mình bảo vệ quê hương."

Vương Trung hỏi: "Họ biết sử dụng bom xăng chứ?"

"Tất nhiên là biết rồi, mấy ngày nay chúng tôi vẫn luôn huấn luyện họ sử dụng loại vũ khí đó."

Vương Trung lại hỏi: "Vũ khí của chúng ta còn những gì?"

"Khá nhiều súng trường Mosin-Nagant, và một số súng săn."

Lúc Popov đang nói, Vương Trung nghe thấy tiếng ai đó ở đầu dây bên kia hét lên: "Cứ cho chúng tôi thứ gì có thể giết người là được!"

Vương Trung nói: "Cấp súng cho họ, nếu hết súng thì để những người còn lại sử dụng bom xăng."

Popov im lặng một lúc, rồi đáp: "Phải thú thật là tôi cố tình đẩy việc quyết định này cho anh đấy, không ngờ anh lại quyết đoán như vậy."

"Vì tôi đã từng chứng kiến địa ngục." Vương Trung đáp, "và tôi biết cách ngăn chặn địa ngục tái hiện."

"anh nói đúng. Tôi sẽ đi trang bị vũ khí cho dân chúng. À, tiếng pháo bên ngoài đã ngừng, tình hình bên đó thế nào rồi?"

"Chúng tôi đã tạm thời đẩy lùi được cuộc tấn công của địch, nhưng tình hình tệ hơn so với sáng nay. Chúng ta đang bị bao vây, bị mắc kẹt trong nhà tù rồi."

Giọng Vương Trung rất bình tĩnh khi nói ra những lời này, như thể đang kể lại một chuyện hết sức bình thường.

Nhận ra điều đó, Popov cười nói: "Tôi đến đơn vị của anh mới được có... chưa đầy một tháng nhỉ?"

"Mới được có vậy thôi."

"Phải, mới được có vậy thôi. Vậy mà tôi đã cảm thấy việc chúng ta bị bao vây, bị áp đảo về quân số là chuyện bình thường rồi. Và tôi tin chắc anh sẽ tiếp tục kiên trì chiến đấu cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ, như những gì anh vẫn làm."

Vương Trung định nói gì đó, có lẽ là một câu khẳng định chắc nịch, nhưng rồi lại thôi.

Lần này có vẻ như không thể câu giờ cho Tập đoàn quân Tây Nam rút lui được nữa rồi, Tập đoàn quân thiết giáp số 2 của địch chắc chắn sẽ bỏ qua Olaci, tiếp tục tiến về phía nam.

Con đường rút lui duy nhất của Tập đoàn quân Tây Nam sẽ bị cắt đứt, và họ chỉ có thể trơ mắt nhìn thảm kịch xảy ra.

Anh trai, cha, và những người bạn thân của thân xác này sẽ bị bao vây ở Agasukov.

Trong hoàn cảnh này, Vương Trung không thể nào tỏ ra tự tin được nữa.

Như hiểu rõ mọi chuyện, Popov lên tiếng: "anh đã làm tất cả những gì có thể, anh dũng chiến đấu ở đây suốt hai ngày qua... không, đã là ngày thứ ba rồi! Tôi tin là không ai có thể làm tốt hơn anh."

Vương Trung đáp: "Cảm ơn anh. Hãy đi trang bị vũ khí cho dân chúng, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất."

"Tôi sẽ làm ngay. Chúc may mắn." Nói rồi, Popov cúp máy.

Vương Trung vừa đặt ống nghe xuống, chuông điện thoại lại vang lên. Anh ta nhấc máy: "Rokossovsky đây, có chuyện gì vậy?"

Giọng nói hớt hải của Peter vang lên từ đầu dây bên kia: "Do 217! Âm thanh giống hệt như lần chiếc máy bay ném bom đó của Loktev tấn công chúng ta! Lần này là hai chiếc! Hai chiếc! Hai chiếc máy bay ném bom mang theo loại bom khủng khiếp đó đang lao xuống từ trên cao!"

Vương Trung hỏi lại: "anh chắc chắn chứ?"

"Tôi chắc chắn, tôi đã chuyển mảng âm thanh sang chế độ sóng hẹp, hy sinh phạm vi bao quát để tăng cường khả năng phát hiện, vì vậy tôi nghe rất rõ, chính là Do 217! Âm thanh giống hệt như lần chiếc máy bay đó suýt chút nữa giết chết vị hôn thê của anh! Giống hệt!"

Vương Trung bước đến bên cửa sổ, kích hoạt "chế độ quan sát", nhưng không nhìn thấy bất kỳ chiếc máy bay nào - Peter đã chuyển sang chế độ sóng hẹp, cho phép anh ta phát hiện máy bay từ khoảng cách xa hơn.

Cuối cùng, Vương Trung cũng nhìn thấy hai chiếc Do 217, và cả những quả bom được gắn dưới bụng chúng.

Fritz X!

Chương 45: Niết Bàn

Hai chiếc Do 217 thuộc Phi đội 10, Liên đoàn ném bom 55 của Không quân Hoàng gia Prosen đang bay về phía mục tiêu.

Trong buồng lái chiếc phi cơ dẫn đầu, sĩ quan radio liên lạc với lực lượng mặt đất: "Đại bàng trắng gọi Sói hoang, Đại bàng trắng gọi Sói hoang, nghe rõ trả lời."

Anh ta đợi một lúc, định lặp lại lời gọi thì trong radio vang lên tiếng trả lời, tất cả mọi người trên máy bay đều nghe thấy qua hệ thống liên lạc nội bộ.

"Sói hoang nghe rõ, xin truyền đạt."

Sĩ quan radio nhìn phi công chỉ huy phi đội.

Vị chỉ huy ra lệnh: "Sói hoang, sử dụng pháo chính của xe tăng Panzer IV bắn đạn khói đánh dấu mục tiêu. Đại bàng trắng kết thúc liên lạc."

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó trả lời: "Đã rõ. Đánh dấu mục tiêu. Sói hoang kết thúc liên lạc."

———

Khuôn mặt Kruger tối sầm lại, tuy đã mất quyền chỉ huy toàn bộ cuộc tấn công, nhưng ông ta vẫn là sĩ quan hiểu rõ tình hình nhất, vì vậy nhiệm vụ liên lạc với không quân được giao cho ông ta.

Kruger ra hiệu, một sĩ quan tham mưu lập tức chạy đến: "Xin mời Đại tá chỉ thị."

"Chọn kíp xe có khả năng bắn pháo chính xác nhất, bắn đạn khói đánh dấu lên cao điểm 153, tốt nhất là bắn trúng đài quan sát pháo binh của địch."

"Vâng!"

———

Trong buồng lái chiếc Do 217 dẫn đầu, sĩ quan quan sát báo cáo: "Chưa thấy tín hiệu đánh dấu, có cần nhắc lại không?"

Phi công chỉ huy đáp: "Cứ bình tĩnh, Lục quân luôn chậm chạp, giống như một con voi vậy, thông tin truyền từ não đến chân cũng mất cả tiếng đồng hồ, không nhanh nhẹn như Không quân chúng ta."

Phi công điều khiển máy bay cười nói: "Đúng vậy, Lục quân là vậy đấy, cứ chờ đi. Bây giờ bọn họ đã bó tay với loại xe tăng mới của Ant rồi, chỉ có thể trông chờ vào máy bay ném bom của chúng ta và pháo phòng không thôi."

Vị chỉ huy mỉm cười: "Trong chiến dịch Caroline, Lục quân chỉ có mấy chiếc xe tăng bé như đồ chơi, hễ gặp phải lô cốt kiên cố là phải gọi máy bay ném bom bổ nhào yểm trợ. Lúc đó bay trên trời, tai nghe lúc nào cũng đầy tiếng kêu cứu của Lục quân."

Lời vị chỉ huy đột nhiên bị sĩ quan quan sát cắt ngang: "Đã thấy tín hiệu đánh dấu, yêu cầu chuyển hướng sang phải!"

Chiếc máy bay lập tức nghiêng cánh, phi công lên tiếng: "Xác nhận đã thấy tín hiệu, tôi cần bay một vòng."

Chiếc Do 217 bắt đầu bay vòng theo chiều kim đồng hồ, điều chỉnh hướng bay thẳng hàng với cột khói.

Phi công nói: "Gió đông nam, máy bay rung lắc nhẹ."

Thực ra không cần anh ta nói, mọi người trong buồng lái đều cảm nhận được, chiếc máy bay đang rung bần bật, đến mức chiếc compa trên bàn điều hướng trước mặt vị chỉ huy cũng bắt đầu "nhảy múa", di chuyển từ mép bàn này sang mép bàn kia theo nhịp rung lắc, cuối cùng, khi nó sắp sửa rơi xuống sàn thì bị vị chỉ huy kịp thời giữ lại.

Sĩ quan quan sát báo cáo: "Hướng bay ổn định, dự kiến 20 giây nữa vào vị trí thả bom, kiểm tra lần cuối!"

Kỹ sư máy bay đáp: "Hệ thống dẫn đường hoạt động bình thường, giá treo bom ổn định! Sẵn sàng thả bom!"

Sĩ quan quan sát đếm ngược: "Mười giây!"

Nhưng ngay lúc đó, xạ thủ súng máy trên nóc máy bay bất ngờ trúng đạn, máu bắn tung tóe vào người xạ thủ súng máy bên cạnh.

Người xạ thủ hét lên: "Bị tấn công! Chúng ta bị tấn công!"

Ngay sau đó, một viên đạn xuyên thủng lớp giáp mỏng phía trên, găm thẳng vào đầu anh ta, xuyên qua mũ bay, thuận tiện găm vào cánh tay viên phi công chỉ huy đang ngồi bên cạnh.

Viên phi công hoảng hốt ngoái đầu nhìn lại, cũng ngay lúc đó, cánh trái trúng đạn, kết cấu chịu lực của máy bay lập tức sụp đổ, cả cánh xé toạc ra khỏi thân.

Ngay sau đó, một chiếc MiG-3 gầm rú lướt qua chiếc máy bay ném bom đang tan rã, ngọn lửa phụt ra từ ống xả động cơ trên mũi.

Trên thân chiếc MiG-3, ngay bên cạnh buồng lái, là một hàng ngôi sao đỏ được vẽ ngay ngắn, mỗi ngôi sao tượng trưng cho một chiếc máy bay địch bị bắn hạ. Người phi công nhìn chiếc Do 217 đang rơi với nụ cười trên môi.

Cùng lúc đó, chiếc Do 217 thứ hai cũng trúng đạn, nhưng lần này viên phi công Ant đã không bắn chính xác như vậy, viên đạn chỉ xuyên thủng đuôi máy bay, phá hủy hệ thống điều khiển, xé toạc một phần cánh đuôi đứng bên trái.

Chiếc Do 217 mất lái, chao đảo lao xuống mặt đất.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hai chiếc MiG-3 lượn lên cao, lấy lại độ cao. Chiếc phi cơ dẫn đầu nhào lộn, hướng buồng lái xuống phía dưới, tìm kiếm mục tiêu mới.

Qua lớp kính buồng lái, có thể nhìn thấy một phi đội Il-2 đông đảo đang bay thấp, lướt qua khu vực đồng bằng.

Những chiếc Il-2 bay theo hàng ngang, vừa bay vừa dùng pháo 23 ly và súng máy bắn phá mục tiêu trên mặt đất, ném bom 50 kg - tuy bom 50 kg được coi là bom cỡ nhỏ khi dùng cho không quân, nhưng sức công phá của nó tương đương với đạn pháo hạng nặng.

Nhìn từ trên cao, đội hình Il-2 giống như một chiếc cào khổng lồ đang cày xới khu vực tập kết quân Prosen, những cột khói do bom tạo ra giống như đất bị cày xới tung lên.

———

Đại tướng Guderian đứng trên một ngọn đồi đất ở phía nam Olaci, quan sát không quân Ant đang oanh tạc dữ dội.

"Lại là một lời hứa suông của Meyer sao? Trước đó tôi nhận được báo cáo nói rằng hoạt động của không quân Ant gia tăng, nhưng tôi cứ nghĩ là ở hướng thủ đô, sao ở hướng tây nam chúng cũng hoạt động mạnh như vậy?"

Tham mưu trưởng quân đoàn nhún vai: "Biết đâu chúng được điều động từ hướng thủ đô xuống?"

"Không, Ant sẽ không bao giờ lơ là việc bảo vệ thủ đô." Guderian im lặng một lúc, rồi nói tiếp, "Chắc chắn là Không quân đã phóng đại chiến công, thực tế thì họ không gây ra thiệt hại gì đáng kể cho Ant, không thể nào

3000 máy bay lại bị phá hủy ngay trên sân bay như vậy được."

Tham mưu trưởng đáp: "Họ là Không quân mà, phóng đại chiến công một chút cũng là chuyện thường tình."

Guderian chép miệng: "Không quân làm loạn thế này, chắc là phải hoãn cuộc tấn công tiếp theo rồi."

"Tôi sẽ xác minh lại." Nói rồi, vị tham mưu trưởng quay người, bước nhanh về phía xe chỉ huy.

Guderian khoanh tay, đứng trên đỉnh đồi, nhìn về phía thành phố Olaci, nơi mà ông ta đã bỏ lại phía sau.

Bên cạnh ông ta, đoàn xe tăng Prosen nối đuôi nhau tiến về phía nam.

Khoảng 15 phút sau, vị tham mưu trưởng quay lại: "Thiệt hại của các đơn vị không lớn như lo ngại, nhưng đúng là chúng ta cần thêm thời gian để tổ chức lại cuộc tấn công."

Guderian ra lệnh: "Vậy trước tiên dùng pháo hạng nặng oanh tạc Olaci, bắn đến 0 giờ đêm."

"0 giờ ạ? Đại tướng..."

"Đúng vậy. Trong thời đại chiến tranh chiến hào, việc pháo kích chuẩn bị có thể kéo dài đến vài ngày là chuyện bình thường, bây giờ chỉ là đến 0 giờ đêm, có gì phải ngạc nhiên? Mục tiêu không chỉ là khu vực thành phố, mà còn bao gồm cả những khu rừng chết tiệt xung quanh."

"Chắc chắn là pháo hạng nặng của địch được bố trí trong rừng, không cần phải tốn công tìm kiếm, cứ nã pháo là xong. Cày nát toàn bộ khu rừng cho tôi."

Vị tham mưu trưởng quay sang ra lệnh cho các sĩ quan tham mưu khác, sau đó hỏi Guderian: "Vậy chúng ta sẽ tấn công vào lúc nào?"

"Tất nhiên là sau khi pháo binh bắn xong."

"0 giờ ạ? Tấn công ban đêm?" Vị tham mưu trưởng kinh ngạc.

Guderian cười nói: "Yên tâm đi, đến rạng sáng, cả thành phố sẽ sáng rực lên như ban ngày, soi đường cho quân ta tấn công. Toàn bộ thành phố sẽ chìm trong biển lửa."

"Bạch mã hoàng tử, thiên tài phòng thủ ư, hừ!"

Vị tướng cười khẩy: "Trước sức mạnh áp đảo của chúng ta, tài năng cá nhân chẳng có ý nghĩa gì! Cứ để hắn ta chết ở đây đi, tôi sẽ ghi tên hắn vào hồi ký của mình, bao gồm cả hệ thống hầm hào chống tăng thiên tài đó."

Nói rồi, Guderian quay người, bước về phía xe chỉ huy: "Tiếp tục hành quân, đêm nay chúng ta sẽ đóng quân ở Metz!"

———

0 giờ sáng ngày 6 tháng 8.

Vương Trung từ trên giường đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cuối cùng cũng ngừng rồi sao?"

Ngoài cửa sổ, ánh lửa nhuộm đỏ cả một vùng.

Vương Trung: "Vệ binh! Đi xem thứ gì cháy vậy!"

Vệ binh đi vào nói: "Tướng quân, tất cả đều cháy rồi! Cả thành phố chìm trong biển lửa!"

Pavlov vừa định lên tiếng thì nghe thấy tiếng động cơ gầm rú: "Của chúng ta sao? Không đúng, chúng ta đâu có nhiều động cơ như vậy. Của địch? Tấn công thiết giáp ban đêm?"

Vương Trung nhìn ra ngoài cửa sổ, sau gáy nổi da gà: "Không, đây không phải tấn công ban đêm, lửa lớn đã biến đêm thành ngày!"

————

Lyudmila vừa tỉnh lại sau cơn mê man, liền nghe thấy tiếng động cơ.

Cô nhìn ra ngoài, thấy xe tăng của quân Prosen bật đèn pha sáng rực, đi dọc theo con đường xuyên qua thành phố, tiến thẳng về phía trước.

"Natalia! Tonia!" Cô lớn tiếng gọi hai nữ tu sĩ được phân công bảo vệ mình: "Mọi người còn sống không?"

Không một tiếng trả lời.

Lyudmila quay đầu tìm kiếm giàn phóng Thần Tiễn, sau đó phát hiện căn gác mình đang ở đã bị phá hủy một nửa, Thần Tiễn, hai nữ tu sĩ, tất cả đều biến mất.

Lúc này, cô nghe thấy tiếng quân Vệ giáo phòng thủ dưới lầu: "Nữ tu sĩ cầu nguyện, cô mau chạy đi! Chúng tôi sẽ dùng súng máy chặn địch! Cô hãy nhanh chóng đến trụ sở giáo hội!"

Lyudmila bò dậy, thuận tay nhặt khẩu súng trường Mosin-Nagant trên đất, loạng choạng đẩy cửa gác mái, chạy dọc theo cầu thang xuống dưới.

Lúc cô chạy đến tầng một, súng máy đã khai hỏa. Quân Vệ giáo thấy cô, liền hô lớn: "Đi cửa sau! Chạy dọc theo con đường lớn! Cô còn sống là quan trọng nhất, chạy mau!"

Lyudmila gật đầu, lao về phía cửa sau. Vừa chạy ra đường, cô đã nghe thấy tiếng pháo xe tăng ầm ầm vọng tới từ phía sau.

Tiếng súng máy đột ngột im bặt.

Lyudmila liều mạng chạy, chạy được năm sáu bước, tiếng súng máy lại vang lên, tựa như Phượng Hoàng niết bàn, chặn đứng quân địch.

Cô quay đầu lại, nhưng tòa nhà đã che khuất tầm nhìn, không thể nhìn thấy những người lính dũng cảm đang chiến đấu.

Cô chỉ có thể tiếp tục chạy.

————

Vương Trung thông qua chiếc điện thoại còn kết nối được để nắm tình hình, rồi nhanh chóng đưa ra quyết định: "Không thể cố thủ ở đây nữa, thủ cũng vô ích. Quân chủ lực của địch đã vòng qua chúng ta, tiến về phía nam rồi."

Pavlov: "Phá vây bằng cách nào? Trong tình huống này..."

Vương Trung: "Không, địch tấn công ban đêm lại là cơ hội cho chúng ta. Nếu chúng bao vây mà không tấn công, tôi cũng chẳng biết phải đi đường nào. Hiện tại chúng tiến vào thành phố, cho dù có ánh lửa soi sáng cũng sẽ hỗn loạn, nói đúng hơn là chính ngọn lửa này đã tạo nên sự hỗn loạn."

Mà trong tình huống hỗn loạn, nếu ai đó có thể nắm rõ vị trí của toàn bộ quân địch, thì người đó sẽ có lợi thế cực lớn.

Đương nhiên, không đến mức có thể tiêu diệt toàn bộ quân địch, nhưng tạo ra rối loạn để các binh sĩ nhân cơ hội đó phá vây thì không thành vấn đề.

Vương Trung bắt đầu hạ lệnh: "Vasili! Gọi cho xe tăng số 422, bảo họ dù có hỏng hóc cũng phải đến cổng Sư bộ ngay!"

Vasili không hỏi thêm gì, lập tức bắt đầu liên lạc.

Vương Trung: "Tổ điện báo, gửi điện cho Công tước Myshkin, nói chúng ta chuẩn bị phá vây, hy vọng Công tước có thể hỗ trợ – chỉ là hy vọng thôi. Gửi xong điện báo này thì phá hủy điện đài, đốt cuốn sổ mật mã đi.

"Toàn bộ nhân viên Sư bộ, bất kể là văn thư, tham mưu hay đầu bếp, tất cả đều vũ trang lên cho tôi!"

Vương Trung dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy Nelly đang cõng một khẩu Mosin-Nagant cao hơn cả người đi vào.

Hắn buột miệng: "Rất hợp với cái mũ thủy thủ của cô đấy."

Nelly mỉm cười.

Lúc này, Vasili hô lớn: "Tôi liên lạc được với số 422 rồi, họ đang trên đường đến đây! Mang theo sáu chiếc T-34!"

Vương Trung cười lớn: "Tốt! Mọi người! Chưa đến lúc phải hy sinh đâu, hẹn gặp lại ở Shepetovka!"

Chương 46: Lửa và Kiếm

Grigory rút lưỡi lê khỏi người lính địch, nhìn xung quanh.

Phía sau, thành phố chìm trong biển lửa. Phía trước, chiếc xe tăng của quân Prosen cũng bốc cháy ngùn ngụt.

Trận địa pháo binh, rừng cây, tất cả đều chìm trong biển lửa.

Grigory cầm thanh lưỡi lê dài, như một hiệp sĩ với thanh kiếm trong tay, đối mặt với ngọn lửa ngút trời.

Lúc này, một người lính truyền tin cưỡi ngựa từ trong thành phố chạy như bay đến: "Toàn quân phá vây về phía bắc! Chuẩn bị sẵn sàng đạn dược cho thương binh nặng! Toàn quân phá vây về phía bắc! Chuẩn bị sẵn sàng đạn dược cho thương binh nặng!"

Grigory trầm giọng: "Mọi người nghe rõ rồi đấy."

Giọng ông tuy không lớn, nhưng lại vang vọng, dễ dàng át đi tiếng lửa cháy lách tách.

Grigory: "Ai còn đi được thì đứng dậy, ai không đi được thì giơ tay lên, ít nhất chúng ta còn lựu đạn."

Giữa những thi thể nằm la liệt trong rừng, từng người, từng người một đứng dậy, trông họ như những con quỷ dữ vừa từ địa ngục trở về.

Grigory: "Chúng sẽ không cứu chữa thương binh của chúng ta đâu, những người ở lại cũng đừng lo lắng, chúng ta sẽ sớm đoàn tụ với mọi người thôi. Sớm thôi."

Lúc này, từ phía trận địa pháo binh vọng lại tiếng nổ ầm ầm, không ít người giật mình, có người ngã khuỵu xuống.

Grigory: "Đừng sợ, pháo binh đang phá hủy pháo hạng nặng, không thể để lũ địch cướp mất rồi quay sang bắn chúng ta được. L lát nữa khi chúng cho nổ kho đạn, chúng ta sẽ được xem pháo hoa đấy! Nhưng chỉ có những người ở lại mới được xem thôi.

"Những người còn sống, đi theo tôi! Đi nào!"

Grigory không giỏi khích lệ tinh thần, dù sao ông cũng chỉ là học sinh cấp ba, nhưng phong thái của ông rất có sức thuyết phục, khiến những người lính dày dạn kinh nghiệm tin tưởng.

Đoàn người băng qua rừng cây, đặt vào tay những người lính bị thương đang chìa ra những quả lựu đạn.

————

Cao điểm 153.

Cuộc tấn công ban đêm của quân Prosen đã bị đẩy lùi.

Trung tá Eugene kéo một thùng đạn rỗng, ngồi xuống, cắm chiếc cuốc chim đầy máu và óc xuống đất.

Bên cạnh ông, một khẩu súng máy đang gào thét, trút đạn về phía quân Prosen đang tháo chạy.

Hầu hết các ụ súng máy trên cao điểm 153 đều đã bị phá hủy bởi pháo kích, chỉ còn lại một ụ súng duy nhất trên nóc boongke của trung đoàn, vì vậy nơi đây trở thành chiến trường ác liệt nhất trong trận chiến lúc rạng sáng.

Thiếu úy Andrei cũng kéo một thùng đạn đến ngồi xuống, cầm chiếc xẻng công binh dính máu bên cạnh, nói với Trung tá Eugene: "Xẻng công binh dễ dùng hơn thứ đó, lưỡi sắc bén, bổ một nhát là một tên Prosen chết."

Trung tá Eugene lấy bao thuốc lá ra, vừa mò mẫm tìm diêm vừa đáp: "Tôi không quen dùng thứ đó. Vẫn là cuốc chim quen tay hơn, vung như thế nào cho đỡ tốn sức, đập như thế nào để phá vỡ đá, tôi đều rõ như lòng bàn tay. Diêm của tôi đâu rồi?"

Thiếu úy Andrei lấy hộp diêm ra, quẹt một que diêm rồi chìa ra.

Trung tá Eugene châm thuốc, rít một hơi dài, dựa vào bức tường loang lổ vết nứt thở phào nhẹ nhõm, rồi hỏi: "Sư bộ nói gì chưa?"

Thiếu úy Andrei quay đầu nhìn chiếc điện thoại bị đứt dây: "Chưa rõ, bây giờ dây điện thoại chắc chắn bị đứt rồi. Nghe trong thành phố vẫn còn tiếng súng, chắc là Sư bộ cũng chưa thể cử lính thông tin đến sửa chữa được."

Trung tá Eugene gật đầu.

Lúc này, tiếng súng máy đột ngột im bặt. Trung tá liền hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Hết mục tiêu rồi." Xạ thủ súng máy nói: "Tối quá, tôi chỉ thấy động tĩnh là bắn thôi."

"Vậy thì nghỉ tay chút đi, nòng súng sắp đỏ lửa đến nơi rồi, thay nước làm mát đi." Thiếu úy Andrei nói.

Chính phó xạ thủ lập tức kéo súng máy về, bắt đầu thay nước làm mát.

Trung tá Eugene nhìn họ, hỏi: "Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Có nên cử người đi liên lạc với Sư bộ không?"

"Chi bằng hỏi xem lính tăng còn điện đài nào dùng được không."

Vừa dứt lời, Đại úy Olov, Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn 1, bước vào: "Chúng tôi nhận được điện đài, Sư bộ quyết định phá vây về phía bắc, yêu cầu các đơn vị phá hủy quân nhu, thiêu hủy tài liệu, để lại đủ đạn dược cho thương binh nặng."

Trung tá Eugene: "Tức là để thương binh nặng ở lại đoạn hậu? Liệu có..."

Thiếu úy Andrei: "Quân địch sẽ không tha cho thương binh của chúng ta đâu. Bởi vì chúng ta là dân tộc hạ đẳng, không đáng để lãng phí thuốc men

quý giá. Nếu chúng có chữa trị, thì đó chỉ là để thể hiện lòng nhân từ của giống dân thượng đẳng thôi."

Trung tá Eugene không đáp, ông ngậm điếu thuốc vào miệng, rít một hơi thật sâu.

Đầu lọc lóe sáng, thiêu cháy gần hết cả điếu thuốc.

Sau đó, Trung tá Eugene ném điếu thuốc xuống đất, giẫm mạnh một cái cho tắt hẳn.

Hơi thuốc khiến lỗ mũi ông cay xè, khói trắng liên tục bay ra, một lúc lâu sau mới dừng lại.

Rồi ông chống cuốc chim đứng dậy, bước ra khỏi công sự, dọc theo chiến hào, tiến về phía trước, nhìn những người lính đầy thương tích đang nằm trong chiến hào.

"Các anh em! Sư bộ đã hạ lệnh phá vây. Chỉ có hai loại người được phép ở lại đây, một là những người đã hy sinh, hai là những người sắp sửa hy sinh.

"Nghe nói quân Prosen sẽ không nương tay với thương binh, nhưng chúng ta không đủ sức đưa mọi người đi, vì vậy chỉ có thể để lại cho mọi người đầy đủ đạn dược và lựu đạn.

"Tôi là một thợ mỏ! Tôi không thể đoán trước được cục diện chiến tranh, cũng không thể đảm bảo với mọi người rằng chúng ta nhất định sẽ giành chiến thắng. Tôi chỉ có thể nói với mọi người những gì tôi thường nói với các công nhân trong hầm mỏ."

Trung tá Eugene dừng lại, bởi vì ông nhìn thấy một người lính bị cụt chân đang ngồi trong chiến hào, bình tĩnh nhìn ông.

Trung tá đặt tay lên vai người lính: "Mảnh đất này sẽ đối xử công bằng với tất cả mọi người, nó ban sữa nuôi sống chúng ta, và rồi cuối cùng, nó sẽ là nơi trở về của tất cả chúng ta.

"Đừng xem việc nằm lại nơi hầm mỏ là điều đau buồn, đất đen Kazaria như người mẹ hiền, các anh chỉ là trở về với vòng tay của mẹ mà thôi."

Người lính trước mặt Trung tá bỗng cất tiếng hát, một bài hát cổ xưa.

Hầu như người Kazaria nào cũng biết hát bài hát ấy.

Bài hát kể về câu chuyện từ rất xa xưa, những kỵ sĩ trên mảnh đất đen này đã chiến đấu với những kẻ xâm lược đến từ phương xa.

Họ phi nước đại trên thảo nguyên, ngã xuống trong lửa đạn, yên nghỉ trên mảnh đất quê hương.

Thi thể của họ được chôn cất dưới thảm cỏ, trôi theo dòng sông mẹ.

Và dòng sông được gọi là sông mẹ ấy, vẫn lẳng lặng chảy trôi.

————

Tiếng súng ở phía bắc thành phố vang lên như sấm dậy, rõ ràng là bộ binh của địch đang muốn lợi dụng đêm tối để chiếm lấy trận địa rừng phòng thủ phía bắc.

Ngoài ra, phía đông và phía tây thành phố cũng vang lên tiếng súng, tiếng súng dữ dội nhất đến từ hướng trang trại.

Hai tiểu đoàn Vệ giáo đóng quân ở đó chắc chắn đã đụng độ với quân địch.

Vương Trung bước ra khỏi Sư bộ, thấy chuồng ngựa đã bị đánh sập, nhưng con Bucephalus của hắn vẫn bình an vô sự, đang cúi đầu gặm cỏ.

Vương Trung chỉ vào con ngựa: "Lên yên cho nó! Thương binh nhẹ sẽ cưỡi ngựa!"

Vừa dứt lời, chiếc xe tăng số 422 đã tiến vào sân Sư bộ, lớp giáp bên ngoài chi chít vết đạn, lá cờ trên ăng-ten cũng chỉ còn lại một nửa.

Nắp khoang lái đã biến mất, Belyakov thò đầu ra ngoài, nhìn thấy Vương Trung thì cười toe toét.

Vương Trung nhảy lên xe tăng, kéo Nelly lên xe, sau đó mới chui vào vị trí của mình trên tháp pháo.

Vừa đeo tai nghe, hắn đã nghe thấy Alexander nói: "Cậu đến rồi, tôi bận tối mặt tối mũi, vẫn là làm pháo thủ thoải mái nhất."

Vương Trung không trả lời, hắn hướng xuống những người đang hối hả chạy trong sân Sư bộ, hô lớn: "Cho thương binh nhẹ và phụ nữ lên xe tăng! Xe tải dành cho phụ nữ và trẻ em!"

Dưới sân, một người phụ nữ lên tiếng: "Chúng tôi đi bộ được! Hãy để thương binh lên xe!"

"Đúng vậy!"

"Tướng quân, hãy để thương binh lên xe!"

Nelly nghe vậy liền định xuống xe, nhưng bị Vương Trung giữ lại: "Vậy cho trẻ em lên xe tăng và xe tải! Còn cả các nữ tu sĩ và tu sĩ thính lực nữa!"

Nelly: "Tôi không phải trẻ con."

"Vậy thì ngồi yên đấy." Vương Trung nói.

Lần này, đề nghị của Vương Trung không bị phản đối, tất cả trẻ em trong thành phố đều được đưa lên xe tăng.

Những đứa trẻ còn sống sót trong thành phố.

Có những đứa trẻ tay lăm lăm súng tiểu liên, gương mặt mang vẻ kiên nghị của một người lính.

Lúc này, Vương Trung chợt nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi: "Có ai nhìn thấy Lyusha – Đại úy Lyudmila không?"

Không ai trả lời.

Pavlov cũng bước ra khỏi Sư bộ, ném một xấp tài liệu vào đống lửa đang cháy: "Chết tiệt, mất bao nhiêu thời gian để làm mấy cái báo cáo này, giờ lại phải làm lại từ đầu. Giáo sư! Ông đi đâu đấy?"

Ông ta túm lấy người duy nhất có học vị Giáo sư trong Sư bộ.

Ông lão quay đầu lại: "Là Ủy viên Giáo vụ! Giờ anh phải gọi tôi là Thượng hiệu! Thượng hiệu, nghe rõ chưa!"

"Được rồi, Thượng hiệu, ông đi đâu?"

Ông lão: "Lấy súng!"

Pavlov thuận tay cầm lấy khẩu súng Tokarev của người lính gác, dúi vào tay ông lão: "Xong rồi đấy, đi theo đội hình đi, Giáo sư của tôi!"

"Là Thượng hiệu! Đội hình đâu?"

Pavlov chỉ tay về phía đội hình Sư bộ đang tập hợp.

Ông lão sải bước đi tới, không chút nào giống một người già.

Pavlov: "Tướng quân! Còn chờ gì nữa, lên đường thôi!"

Vương Trung gật đầu, ấn nút nói trên cổ: "Xuất phát! Belyakov, đi theo chỉ thị của tôi! Cho lũ địch trong thành này nếm mùi lợi hại nào!"

"Cậu chắc chắn muốn mang theo lừng lũ trẻ con này đi đánh nhau sao?"

"Yên tâm, chúng ta sẽ đánh tan chúng trong chớp mắt." Vương Trung tự tin nói.

Chiếc xe tăng lao ra khỏi cổng Sư bộ, chạy băng băng trên con đường nhuộm đỏ ánh lửa.

Bỗng nhiên, một bóng người lao ra từ phía trước, mái tóc bạc trắng sáng lên dưới ánh lửa.

Vương Trung: "Lyusha! Lại đây!"

Lyudmila nhìn thấy xe tăng, chạy tới, sau đó được những đứa trẻ trên xe kéo lên.

Vừa đặt chân lên tháp pháo, cô đã trao cho Vương Trung một nụ hôn nồng nàn.

Ơ?

Chuyện này... có ổn không?

Khóe mắt Lyudmila long lanh nước, sau nụ hôn, cô nói: "Xe tăng địch tiến vào thành phố từ hướng đông bắc, quân Vệ giáo đang giao chiến ác liệt với chúng! Mau đi tiếp viện! Họ cần tiếp viện!"

Vương Trung giữ chặt hai vai Lyudmila: "Chúng ta đang chuẩn bị phá vây, phá vây cần phải có bộ đội đoạn hậu."

Lyudmila sững sờ: "Hả? Anh... bỏ mặc họ sao? Giống như Loktev?"

Lần này, Vương Trung kiên định đáp: "Đây là để bảo toàn lực lượng. Đây là những người lính đã cùng tôi vào sinh ra tử, họ phải được bảo toàn. Sẽ có một ngày, ngọn lửa này sẽ thiêu rụi đế chế Prosen."

Hắn không giải thích thêm, chiếc xe tăng số 422 tiếp tục lăn bánh.

Chương 47: Đến tiếp viện (Cộng thêm chương cho 21.000 phiếu bầu)

Tại nhà thờ, Popov bước ra, nói với những người đang tụ tập: "Quân chủ lực đang chuẩn bị phá vây! Họ sẽ thu hút sự chú ý của quân địch, chúng ta sẽ đi cùng nhóm Thánh ca, tản ra thành nhiều hướng, tập kết tại Shepetovka!

"Ai muốn đi cùng quân chủ lực thì hãy đến Sư bộ, có thể sẽ đuổi kịp họ. Nhưng với tình hình hiện tại, ngay cả quân chủ lực cũng chưa chắc đã thoát ra được.

"Chúng ta chia nhau ra, quân địch có thể sẽ bỏ qua vì nghĩ chúng ta là dân thường!"

Trong đám đông, có người lên tiếng: "Vậy những quân Vệ giáo đang chiến đấu thì sao?"

Popov: "Giao tranh với bộ binh Prosen trong thành phố, họ lành ít dữ nhiều. Với trình độ huấn luyện và tổ chức của quân Vệ giáo, cơ bản là không thể rút lui một cách có tổ chức trước quân địch.

"Tôi đã từng chứng kiến điều tương tự ở Loktev, một khi quân Vệ giáo giao chiến với quân Prosen trong thành phố, chỉ có hai kết cục, một là chiến đấu đến người cuối cùng, hai là tan rã, bỏ chạy tán loạn, sau đó bị quân Prosen truy sát.

"Rất ít người có thể sống sót."

Popov ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nếu tình hình tồi tệ đến mức phải để quân Vệ giáo chiến đấu trực tiếp với quân địch, thì có nghĩa là quân chính quy đã gần như thất bại, và đó chính là tình hình hiện tại. Vì vậy, chúng ta chỉ có thể hy vọng rằng ý chí chiến đấu của họ có thể kéo dài đủ lâu để chúng ta phá vây, câu giờ cho chúng ta càng lâu càng tốt.

"Đây chính là chiến tranh. Nếu ai cảm thấy bất mãn, có thể buông vũ khí, trở về nhà – dù sao mọi người cũng không phải là lính. Còn về việc quân Prosen sẽ làm gì sau khi chiếm được thành phố này, tôi chỉ có thể chúc mọi người may mắn.

"Nếu không muốn phó mặc số phận của mình cho lòng nhân từ của kẻ thù, hãy đi theo tôi!"

Popov rút súng lục ra: "Đi thôi!"

Sufang thầm nhủ "Nguyện Thánh Andrew che chở cho chúng ta", rồi dẫn đầu nhóm Thánh ca, đi theo Popov.

————

0 giờ 30 phút, ngày 6 tháng 8, Shepetovka.

Công tước Myshkin ho dữ dội.

Cần vụ binh vội vàng chạy đến, vỗ lưng cho ông, đồng thời đưa cho ông một tách cà phê nóng.

Công tước nín ho, uống một ngụm cà phê, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ông nhìn về phía Trung tướng Skudzewski, Tư lệnh Quân đoàn Xe tăng số 10: "Trung tướng... Ngài xem, kế hoạch xuất kích của quân đoàn đã chuẩn bị xong chưa?"

Myshkin công tước đối với ai cũng nho nhã lễ độ, cho dù là cấp dưới cũng sẽ dùng kính ngữ, mọi người đã thành thói quen.

Skdruzheski: "Hôm qua lúc nhận được lệnh, chúng tôi bắt đầu chuẩn bị xuất kích, hiện tại có thể xuất phát bất cứ lúc nào."

"Rất tốt." Myshkin công tước lại ho khan một tiếng, nhưng lần này không ho không ngừng như vừa rồi, "Chúng ta nhận được điện báo cầu viện của Sư đoàn bộ binh 151 ở Olaci, hiện tại cơ bản có thể xác định chủ lực Tập đoàn thiết giáp số 2 của địch đã tiến về phía nam."

Skdruzheski cao hứng nói: "Vậy chúng ta tấn công trực diện!"

"Không được, bọn chúng chắc chắn đã chuẩn bị kỹ càng, tuy rằng công phá trực diện, cắt đứt đường tiếp tế của Tập đoàn thiết giáp số 2 có vẻ rất hấp dẫn, nhưng không, chúng ta không thể làm như vậy.

"Nói chính xác là không làm được. Năng lực tấn công của quân tăng chúng ta... Tôi đã trải nghiệm đầy đủ rồi, không muốn thử lại lần nữa."

Skdruzheski nhíu mày: "Vậy ý ngài là?"

Myshkin công tước đi tới trước bản đồ: "Giữa chúng ta và Olaci chỉ có một số ít trận địa phòng ngự của địch, rõ ràng so với việc chúng ta đi cứu viện Sư đoàn 151 của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, chúng càng lo lắng bị cắt đứt đường tiếp tế hơn.

"Anh xem, ba con đường quốc lộ ở Olaci hội tụ lại thành hình chữ Y ngược, chúng chỉ bố phòng ở một con đường thẳng đứng, còn chặn giữa chúng ta và Olaci tuy có quân, nhưng lực chú ý của những toán quân này đều dồn về phía Olaci.

"Quân tăng của anh bây giờ xuất phát, nếu như hành quân thần tốc dọc theo quốc lộ, sẽ khiến chúng bất ngờ."

Skdruzheski cau mày: "Ý ngài là không triển khai đội hình tấn công?"

"Đúng vậy, như vậy mới bất ngờ, anh thậm chí có thể bật đèn pha xe tăng, xông đến trước mặt chúng rồi mới bắn pháo sáng, sau đó tiêu diệt bọn chúng."

"Làm vậy có được không?" Skdruzheski nhíu mày: "Nếu chúng ta được trang bị T-34 thì còn đỡ, lúc hỗn loạn, chúng không bắn thủng nổi giáp của ta, nhưng chúng ta đều là xe tăng dòng BT!"

Myshkin công tước cười: "BT mới tốt, chưa chắc T-34 đã bất ngờ như vậy. Đây là một cuộc đua đêm, tôi sẽ điều cho anh một tiểu đoàn bộ binh, để họ ngồi trên xe tăng.

"Như vậy trông các anh càng giống một đội quân đang hành quân, ban đêm tối đen như mực, bọn chúng cũng không nhìn rõ hình dạng xe tăng."

Skdruzheski: "Nhưng chúng biết quân của chúng ta sẽ không đến từ hướng này..."

Myshkin công tước cắt ngang lời hắn: "Chỉ huy của chúng có thể biết, nhưng đám lính quèn thì biết gì? Dù là quân Prosen cũng không thể nào ngay cả sĩ quan cấp cơ sở cũng nắm rõ tình hình chung.

"Hơn nữa hai ngày nay, bọn chúng vội vàng tiến về phía nam, đều rất mệt mỏi. Tin tôi đi, Skdruzheski! Năm phút nữa, tôi sẽ ra lệnh pháo binh khai hỏa, oanh tạc sẽ kéo dài hai tiếng đồng hồ, trong thời gian đó, anh phải nhanh chóng xông qua, pháo binh sẽ chỉ tập trung vào hai bên đường.

"Chờ anh xông qua, bộ binh sẽ bắt đầu tấn công."

Skdruzheski gật đầu: "Vâng, tôi tin tưởng ngài. Vậy tôi xuất phát."

Myshkin công tước: "Nhớ kỹ, cho dù là huấn luyện hay trang bị, các anh đều không phải đối thủ của thiết giáp Prosen, đây chỉ là một nhiệm vụ giải cứu, cố gắng hết sức tiếp ứng những người còn sống sót của Sư đoàn 151, đợi họ rút lui an toàn, chúng ta sẽ trở về Shepetovka.

"Tôi sẽ lệnh cho bộ binh men theo quốc lộ tiến lên, yểm trợ các anh - phải, là đội yểm trợ cho đội yểm trợ. Vị Rokossovsky tướng quân kia có thể dùng một lực lượng ít ỏi như vậy chống cự ở Olaci lâu như vậy, quả thực là chuyên gia phòng ngự, tôi nghĩ sau này ông ấy sẽ còn nhiều đất dụng võ.

"Có lẽ chúng ta sẽ phải phòng thủ chiến lược một hoặc hai năm, ông ấy rất quan trọng đối với chúng ta. Cực kỳ quan trọng!"

Skdruzheski chào: "Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Nói xong, anh ta xoay người rời khỏi sở chỉ huy.

Có lẽ vì đã thả lỏng, Myshkin công tước lại ho dữ dội.

Vị tu sĩ cầu nguyện đi theo lo lắng nói: "Thân thể ngài quan trọng hơn, dù sao ngài cũng vừa mới từ Liechtenstein trở về sau thời gian dưỡng bệnh..."

Myshkin xua tay: "Nói không khí vùng núi có hiệu quả với bệnh tình của tôi chỉ là lừa người, tôi ở đó hai năm, căn bản không có chuyển biến tốt. Đương nhiên, không khí ở đó trong lành, cảnh sắc cũng đẹp, khiến tâm trạng tôi tốt hơn không ít, nhưng cũng chỉ là tâm trạng tốt hơn mà thôi."

Tham mưu trưởng: "Có đôi khi, chỉ cần tâm trạng tốt cũng đủ khiến bệnh tình chuyển biến tốt đẹp..."

"Tình hình hiện tại làm sao tôi có thể vui vẻ cho được? Nếu đã đến ngày phải chết, tôi chọn chết trên chiến trường." Myshkin công tước lại ho khan vài tiếng, nhìn đồng hồ treo tường, "Đến giờ rồi, ra lệnh pháo binh khai hỏa đi."

Tham mưu trưởng cầm lấy điện thoại: "Tôi là Tham mưu trưởng, hãy bắt đầu theo kế hoạch."

————

Giây phút xe tăng số 422 khai hỏa, luồng khí nóng quét qua những người trên xe.

Nelly dùng tay giữ chặt chiếc mũ, cả người co rúm sau tháp pháo.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna đã sớm không còn mũ, cô nửa ngồi trên tháp pháo, áp sát vào Vương Trung.

Khoảng cách khoảng một trăm mét ở phía trước, xe tăng của địch bốc cháy, đám lính xe tăng mở nắp xe chui ra ngoài, lăn lộn trên đất để dập lửa.

Vương Trung điều khiển súng máy phòng không, kết thúc nỗi đau của bọn chúng.

"Xạ thủ! Dựng súng máy ở ngã tư này, phong tỏa ngã tư! Để lại nhân viên chỉ huy giao thông dẫn đường cho đại quân!"

Sau khi ra lệnh cho đội bộ binh bên cạnh, Vương Trung lại tiếp tục ghé sát vào mic: "Nạp đạn nổ mạnh, chúng ta sẽ đánh sập căn nhà phía trước, chặn đường bọn chúng!"

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nghe thấy có người trong khoang xe hét lên: "Đạn nổ mạnh, rõ!"

Ngay sau đó, pháo xe bắn ra, luồng gió từ họng pháo thổi tung mái tóc bạc của Lyudmila Vasilyevna Melekhovna.

Tòa nhà phía sau chiếc xe tăng bị bắn trúng, sau khi cột nhà bị nổ tung, một nửa tòa nhà đổ sụp xuống, chắn ngang đường.

Bọn Prosen liều lĩnh xông qua ngã tư, kết quả bị xe tăng và súng máy vừa mới được dựng lên bắn hạ.

Ngay sau đó, bọn chúng sử dụng màn khói yêu thích.

Vương Trung: "Bắn từng loạt ngắn vào màn khói, bọn chúng cũng là người, cũng biết sợ!"

Xạ thủ súng máy của bộ binh lập tức làm theo, dùng "Đại Bàn Kê" bắn từng loạt ngắn vào màn khói, quả nhiên không còn tên địch nào dám xông lên nữa.

Vương Trung: "Belyakov, rẽ trái, chúng ta tiếp tục tiến lên!"

Xe tăng rẽ ngoặt.

Những chiếc xe tăng khác thấy vậy, vội vàng bám theo, đoàn xe tăng lại tiếp tục di chuyển trong thành phố.

Vương Trung: "Rẽ trái ở ngã tư phía trước."

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna kinh ngạc nhìn Vương Trung: "Anh quen thuộc thành phố này vậy sao?"

Vương Trung: "Tôi là chỉ huy, tôi quen thuộc từng con đường ở đây."

Lúc này, xe tăng đi qua một khu chung cư, một người phụ nữ dẫn theo mấy đứa trẻ đứng ở cửa chung cư, lạnh lùng nhìn đoàn xe tăng.

Vương Trung: "Dừng lại!"

Belyakov lập tức phanh xe.

Vương Trung: "Thưa bà! Hãy cho bọn trẻ lên xe! Bà có thể đi theo chúng tôi!"

Người phụ nữ ngẩng cao đầu: "Tổ tiên tôi là người Prosen!"

Nelly: "Gián điệp! Sao thẩm phán không xử bắn bà ta?"

Cậu bé trên xe tăng cũng giơ súng tiểu liên lên: "Để em giết bà ta!"

Vương Trung: "Không, Prosen sẽ không tha cho thằng bé đâu, cứ mặc kệ bà ta tự sinh tự diệt. Belyakov, tiếp tục di chuyển!"

Chiếc xe tăng số 422 lại tiếp tục lăn bánh.

Những chiếc xe tăng phía sau lần lượt đi qua trước mặt người phụ nữ, tiếp theo là xe tải, xe bò và tiểu đoàn bộ binh.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía gia đình này.

Người phụ nữ ngẩng cao đầu, thể hiện sự kiêu ngạo của dân tộc thượng đẳng khinh miệt dân tộc hạ đẳng.

Không ai biết tổ tiên bà ta có phải người Prosen hay không, nhưng có lẽ bà ta thực sự là người Prosen.

————

Sau khi xe tăng số 422 ra khỏi thành, Lyudmila Vasilyevna Melekhovna thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Vương Trung: "Nhìn anh có vẻ không hề lo lắng, như thể biết rõ phía trước có địch hay không vậy!"

Vương Trung: "Nói linh tinh, làm sao tôi biết được? Tôi chỉ có trăm phần trăm tự tin tiêu diệt bọn chúng, chỉ vậy thôi. Nói thật, nếu bọn chúng bao vây mà không đánh, tôi cũng chẳng biết phải phá vòng vây thế nào."

Vừa dứt lời, lính bộ binh của Trung đoàn 31 đang ẩn nấp trong rừng cây hét lên: "Tướng quân! Là tướng quân phải không ạ?"

Vương Trung: "Là tôi! Tình hình thế nào rồi?"

Ngay sau đó, rất nhiều người từ trong rừng cây bước ra.

Không đợi Vương Trung ra lệnh, Belyakov đã cho xe dừng lại.

Một vị thiếu tá chạy đến bên cạnh xe tăng, chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo tướng quân, chúng tôi đã đẩy lui cuộc tấn công thăm dò của địch, tiểu đoàn chúng tôi còn lại hơn một trăm người, đều ở đây."

Vương Trung: "Mọi người vất vả rồi, tôi đi trước mở đường, mọi người theo sau rút lui!"

Vị thiếu tá chào theo nghi thức quân đội rồi xoay người rời đi.

Vương Trung: "Belyakov, tiếp tục nào!"

Chương 48: Hướng về bình minh (Cộng thêm chương vì đạt 22000 phiếu bầu tháng)

Sau khi rời khỏi Olaci, tình hình nằm ngoài dự liệu của Vương Trung.

Hai bên đường không hề có bóng dáng kẻ địch, toàn bộ bọn chúng đều đóng quân ở cách đường cái hơn một trăm mét.

Tại sao lại thế này?

Không chỉ hai bên đường vắng tanh, ngay cả những ngôi làng ven đường cũng không hề có bóng dáng quân địch đóng quân, giống như những ngôi làng ma vậy.

Đang lúc Vương Trung không hiểu chuyện gì xảy ra, đám Prosen đóng quân cách xa đường cái dường như phát hiện ra bọn họ, từ xa hô to điều gì đó.

Vương Trung quay đầu nhìn Lyudmila Vasilyevna Melekhovna: "Bọn chúng nói gì thế?"

Cô nhíu mày: "Hình như là đang nhắc nhở chúng ta rằng quân Ant thích pháo kích đường cái và làng mạc vào ban đêm, bảo chúng ta cẩn thận."

Vương Trung giật mình: "Nhưng pháo binh của tôi đã rút khỏi trận địa rồi, đại bác cũng cho nổ tung hết rồi!"

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna dang hai tay ra: "Có lẽ... Bọn Prosen quên thông báo cho các đơn vị khác."

Vương Trung thực sự kinh ngạc: Mình đã mò kim đáy bể mấy lần, vậy mà lại mò ra được một con đường thần kỳ thế này sao?

Lần này đúng là trúng số độc đắc rồi.

Vương Trung không nhịn được bật cười.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna nhìn hắn, sau đó nhìn sang Nelly.

Nếu có thể, Vương Trung muốn ra lệnh cho toàn quân im lặng tiến lên, nhưng hiện tại, toàn bộ Sư đoàn 151 đã rối loạn, cho dù dùng radio để ra lệnh cũng không thể truyền đạt đến từng đơn vị một cách thuận lợi.

Hơn nữa, nếu sử dụng radio lúc này, rất có thể sẽ khiến lũ Prosen hai bên đường phát hiện ra.

Dù sao thì bây giờ chỉ có tiếng súng đạn vọng lại từ phía xa, nên có lẽ những toán quân chạy ra khỏi thành phố vẫn chưa bị phát hiện.

Về phần cụ thể có bao nhiêu người chạy thoát, chỉ có thể đợi đến Shepetovka mới kiểm đếm lại được.

Kiểu rút lui này chắc chắn sẽ dẫn đến hỗn loạn, tình trạng hiện tại của Sư đoàn 151, dùng lời trong bộ phim "Đại quyết chiến" để hình dung, có lẽ là "Rút lui như một quả bóng lăn".

Có cảm giác như trước bình minh sẽ không có vấn đề gì lớn xảy ra.

Vấn đề là sau khi trời sáng.

Với tốc độ của T-34, nếu hành quân hết tốc lực, có lẽ sáng mai có thể đến được Shepetovka, nhưng khoảng bốn giờ sáng trời sẽ bắt đầu sáng.

Lúc đó, lũ Prosen hai bên đường sẽ không thể nào tiếp tục làm ngơ như bây giờ nữa.

Hơn nữa, chỉ có một số ít người được ngồi xe tăng chạy như bay, đại bộ phận Sư đoàn 151 đều phải hành quân bộ, nếu bị lực lượng thiết giáp của địch phát hiện trên đường - không cần đến thiết giáp, chỉ cần bị một lượng lớn quân trang bị xe bọc thép chở quân phát hiện cũng đủ khốn đốn rồi.

Súng máy trên xe bọc thép không phải là thứ dễ đối phó, súng máy được trang bị cho các trung đội bộ binh của địch cũng vậy.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Vương Trung vừa mới thả lỏng bỗng chốc trở nên nặng nề.

Có lẽ, cứ chạy như bay thế này không ổn? Hay là đánh úp bọn chúng một trận trước, khiến bọn chúng cũng rối loạn?

Nhưng lực lượng đáng tin cậy trong tay hắn chỉ có sáu chiếc T-34.

Có thể có sáu chiếc, còn phải cảm tạ "linh hồn" của sáu chiếc xe tăng này đã thương tình, chạy đến bây giờ mà chưa bị hỏng hóc gì.

Sau một đêm bị hành hạ như vậy, sáu chiếc xe tăng này có hỏng bất cứ lúc nào cũng không có gì lạ - dù sao thì cũng đã hết giờ hoạt động rồi.

Ngoài lũ địch trên mặt đất, không quân của bọn chúng cũng rất nguy hiểm sau khi trời sáng.

Hiện tại, trong tầm nhìn của Vương Trung đã không còn cây cối, nhìn từ trên cao xuống, cho dù là ban đêm thì sáu chiếc xe tăng cũng rất dễ bị phát hiện.

Huống hồ con đường mà bọn họ đang đi thật sự quá tệ, chỉ là đường đất được san bằng, xe tăng chạy qua tạo thành một đám bụi mù mịt, cũng may là trên trời hiện tại chỉ có trăng lưỡi liềm, không có ánh trăng nên bụi nhìn không rõ lắm.

Một khi trời sáng, đám bụi này có thể nhìn thấy rõ từ độ cao sáu, bảy nghìn mét trên không trung.

Mẹ kiếp, càng nghĩ càng lo.

Cũng không biết sau khi trời sáng có nhận được sự hỗ trợ của không quân của Đại Công chúa hay không.

Quan trọng nhất là, có thể Đại Công chúa không biết Sư đoàn 151 đã bỏ Olaci, có thể không quân sẽ bay thẳng đến Olaci để yểm trợ.

Vương Trung nhíu mày.

Lyudmila Vasilyevna Melekhovna ở bên cạnh nhìn hắn, định an ủi vài câu nhưng lại không dám cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

————

Ngày 6 tháng 8, tại trang viên của Công tước Rokossovsky ở Agasukov.

Công tước Rokossovsky vừa mới ngủ được hai tiếng thì bị tiếng bước chân dồn dập đánh thức - Công tước đã già, giấc ngủ rất nhẹ, chỉ cần một chút động tĩnh cũng có thể khiến ông tỉnh giấc.

Ông ngồi dậy, định bật đèn ngủ, nhưng rồi nhớ ra đang trong thời gian giới nghiêm đèn đóm, cục điện lực đã cắt điện toàn thành phố.

Lúc này, quản gia Mikhail đẩy cửa bước vào, tay bưng chân nến, ánh nến chiếu sáng căn phòng ngủ: "Thưa Công tước, cậu Hai đã bỏ Olaci và phá vây."

Công tước Rokossovsky giật mình: "Nó phá vây về hướng nào?"

"Shepetovka! Và cậu ấy còn gửi điện báo yêu cầu Công tước Myshkin chi viện."

Ông lão thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt. Thời gian nó kiên trì ngắn hơn tôi nghĩ!"

"Theo tin tình báo mà cậu cả gửi về từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, chủ lực của Tập đoàn thiết giáp số 2 của địch đã tấn công Olaci."

"Chủ lực của Tập đoàn thiết giáp số 2 sao? Tin tức chắc chắn chứ?" Lão Công tước lại tăng âm lượng.

"Vâng, hiện tại chủ lực của Tập đoàn thiết giáp địch đã vượt qua Olaci, tiến về phía nam 30 km."

Lão Công tước vội vã bước đến trước bàn đồ trong phòng ngủ.

Quản gia Mikhail lập tức đi theo, dùng chân nến để chiếu sáng.

"Ba mươi cây số..." Lão Rokossovsky cau mày, "Hỏng rồi, Alyosha không sao, bây giờ nguy hiểm là chúng ta. Tập đoàn quân số 1 phía nam hành động nhanh như vậy, bây giờ Tập đoàn quân số 2 cũng tăng tốc, chúng ta sẽ bị bao vây trong vòng một tuần, bây giờ là thời điểm cuối cùng để rút lui."

Quản gia Mikhail im lặng, chờ đợi lão Công tước sắp xếp lại suy nghĩ.

Lão Công tước đi qua đi lại bên cạnh bàn đồ, sau khi đi được vài vòng, ông nói: "Cho dù Alyosha có chạy thoát, ngày mai trời sáng cũng sẽ rất nguy hiểm."

Quản gia Mikhail không nhịn được lên tiếng: "Vừa rồi ngài nói bây giờ nguy hiểm là chúng ta."

"Ừ, chúng ta nguy hiểm thì nguy hiểm, nhưng loại nguy hiểm này không thể tránh khỏi. Nhưng Alyosha có thể cố gắng một chút. Tập đoàn quân còn bao nhiêu lực lượng không quân?"

Khác với "Quân đoàn thiết giáp" của quân Prosen, đơn vị chỉ huy của quân Ant bao gồm cả không quân, Tư lệnh Tập đoàn quân cũng có thể chỉ huy không quân dưới quyền, đưa ra chỉ thị cho họ.

"Còn ba trung đoàn tiêm kích cơ, đều là mới được điều động đến." Quản gia Mikhail nói: "Nguồn tin..."

"Không cần biết nguồn tin gì nữa, tôi muốn gọi điện thoại. Mang điện thoại đến đây."

Quản gia Mikhail đặt chân nến lên bàn, lấy điện thoại từ bàn làm việc, đưa ống nghe cho ông lão.

Ông lão cầm lấy: "Nối máy cho tôi đến Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân. Tôi là Đại tướng Rokossovsky, hãy để Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nghe điện thoại... Là cậu đó sao, Skorobo? Skorobo, cậu còn muốn khăng khăng giữ ý kiến của mình sao? Mau rút lui! Cái gì? Sa hoàng không cho phép?"

Ông lão bĩu môi: "Suka! À không, tôi không phải gọi điện thoại để bảo cậu rút lui, con trai thứ hai của tôi đang trên đường rút lui về Shepetovka, cậu có thể điều động không quân yểm trợ cho nó một chút được không? Cậu muốn yểm trợ cho cuộc tấn công ngày mai? Cậu muốn tấn công vào đâu?

"Ngu ngốc! Bây giờ không phải là thời đại trước kia nữa, cậu không biết bộ binh tấn công trên địa hình bằng phẳng sẽ có kết cục gì sao? Mỗi tiểu đội bộ binh của địch đều được trang bị súng máy! Mỗi tiểu đội đều có! Cậu có biết mật độ súng máy dày đặc ở chiến tuyến đáng sợ đến mức nào không?

"Không, tôi cho rằng dù cậu có điều động không quân yểm trợ hay không thì cuộc tấn công của bộ binh cũng sẽ thất bại. Bây giờ nên rút lui, nhân lúc cái gọng kìm của bọn chúng còn chưa khép chặt. Rút lui không cần pháo binh, không cần đội hình tấn công, chỉ cần chạy là được.

"Cậu..."

Đột nhiên, ông lão dứt ống nghe ra, cau mày nhìn chằm chằm vào nó: "Tên khốn đó cúp máy! Cúp máy của tôi!"

Quản gia Mikhail: "Hay là gọi cho Trung tướng Andrekhilov của Không quân thử xem?"

"Không, tôi đã nghỉ hưu rồi, can thiệp quá nhiều vào việc chỉ huy quân sự của các tướng lĩnh đang tại ngũ cũng không hay."

Quản gia Mikhail do dự một chút, rồi nói: "Nếu đã vậy, ngài nên rời khỏi Agasukov, tranh thủ bây giờ sân bay vẫn còn cho phép máy bay dân dụng cất cánh. Ngài ở lại đây cũng vô ích..."

Lão Rokossovsky mỉm cười: "Không, không, Mikhail, bạn già của tôi, tôi không thể rời đi, tôi còn một việc cực kỳ quan trọng phải làm ở đây. Cực kỳ, cực kỳ quan trọng. Thực ra, những chuyện như gọi không quân yểm trợ cho Alyosha chỉ là phụ, không phải mục đích chính của tôi."

Quản gia Mikhail cau mày: "Tôi không hiểu, cho dù là tôi đã hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, tôi cũng không hiểu..."

"Ông không cần phải hiểu, đến lúc đó ông sẽ hiểu."

Lão Rokossovsky ngồi xuống ghế, ngả người ra sau, nhìn lên trần nhà: "Bây giờ, tôi chỉ có thể cầu nguyện cho Alyosha bình an vô sự. Chỉ có thể như vậy."

————

Vương Trung bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có ánh đèn xe!

Hỏng rồi, là địch!

Hắn chuyển sang chế độ nhìn từ trên xuống, sau đó phát hiện không có vật thể nào phát sáng.

Đó là xe tăng BT của quân ta, trên mỗi chiếc còn chở theo bộ binh.

Vương Trung vui mừng quá đỗi, sau đó anh nhớ ra, lần trước mình cùng quân bạn ban đêm gặp nhau như vậy, đã bị ăn một phát đạn pháo.

Vì vậy Vương Trung vội vàng đeo microphone ở cổ họng, mở vô tuyến điện gọi: "Nơi này là tướng quân Bạch Mã —— là tướng quân Rokossovsky! Gọi quân đội bạn phía trước."

Vương Trung nhớ ra mình và quân đội bạn phía trước chưa từng ước định mật mã vô tuyến.

Nói thẳng tướng quân Bạch Mã đối diện nói không chừng không biết là ai.

Vương Trung không đợi quá lâu, tai nghe đã truyền đến tiếng đáp lại: "Nơi này là Trung tướng Skdruzheski của quân đoàn xe tăng Số Mười, Rokossovsky thiếu tướng? Anh ở đâu?"

Vương Trung tạm thời tắt vô tuyến: "Belyakov, bật đèn pha lên."

Mệnh lệnh này được chấp hành không chút do dự.

Đèn pha số 422 bật sáng, chiếu sáng con đường lớn phía trước xe tăng.

"Tôi bật đèn rồi, nhìn thấy không?"

"Nhìn thấy rồi, tướng quân... Làm sao anh biết chúng tôi không phải là người Prosen?"

Bởi vì tôi có độc môn bí tịch... Đáng tiếc không thể nói ra.

Vương Trung: "Tôi chỉ muốn thử xem, nếu các anh không đáp lại, tôi sẽ khai pháo!"

"May mà ngài gọi chúng tôi trước, không trực tiếp khai pháo. Vậy lát nữa gặp, tướng quân."

"Hẹn gặp lại!"

Vương Trung cắt đứt liên lạc, Lyudmila ân cần hỏi: "Phía trước là quân đội bạn sao?"

"Đúng vậy, quân đội của quân đoàn xe tăng Số Mười, chắc là Myshkin ra lệnh cho họ ra tiếp ứng chúng ta! Bởi vì người Prosen đều rời xa đường lớn để đóng quân, nên họ mới có thể bình an vô sự lái tới đây!"

————

Một lát sau, xe tăng số 422 phanh gấp, dừng lại trên đường đất.

Chiếc BT đối diện cũng dừng lại, hai chiếc xe tăng suýt chút nữa thì đâm vào nhau.

Vương Trung bò ra từ trong khoang lái, hưng phấn nhảy xuống xe tăng, tiến lên đón, nắm lấy bàn tay đang đưa tới của vị trung tướng đối diện.

"Cuối cùng cũng đón được anh rồi." Vị trung tướng cười nói: "Công tước Myshkin dặn chúng tôi bất luận thế nào cũng phải cứu anh ra!"

(Hết chương 48)

Chương 49: Dòng Thép

Vương Trung: "Cảm ơn công tước đã quan tâm. Lúc chúng tôi gửi điện báo tuy rằng có nói thỉnh cầu tiếp ứng, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy đã gặp được bộ đội tiếp ứng."

"Chúng tôi cũng không ngờ. Ban đầu chúng tôi dự tính sẽ đánh đêm với quân địch, nhưng không ngờ dọc đường bọn chúng đều rời xa đường cái để đóng quân, chúng tôi một đường đi vừa thiết lập trận địa phòng ngự ven đường, cứ như vậy mà xông tới đây." Skdruzheski gãi đầu: "Vì sao quân địch không đóng quân ở ven đường nhỉ?"

Vương Trung giả vờ ngây thơ: "Đúng vậy, vì sao vậy?"

Nhưng anh lập tức nghĩ đến nỗi lo lắng của mình, liền nói: "Chúng tôi còn rất nhiều quân đội ở phía sau, trong đó có cả dân chúng Olaci, họ đi không nhanh, chờ trời sáng sẽ bị quân địch hai bên đường tiêu diệt mất."

Skdruzheski cười: "Yên tâm, chúng tôi sẽ giúp anh. Chỉ cần đánh cho quân địch choáng váng, chúng sẽ không rảnh mà tấn công người của anh đâu. Lúc trước không chọc vào quân địch là vì muốn nhanh chóng tiếp ứng mọi người, bây giờ rốt cuộc có thể toàn lực đối phó với đám quỷ Prosen rồi, tôi nhịn hết nổi rồi."

Nói xong ông ta cúi chào Vương Trung: "Mời anh mau chóng đến Shepetovka, chúng tôi sẽ xuất kích đánh vào quân địch, cố gắng hết sức để phá rối đội hình của chúng."

Vương Trung đáp lễ: "Chúc các anh may mắn."

Skdruzheski: "Tôi thích nghe câu 'Thánh Andrew phù hộ cho các anh' hơn."

Vương Trung: "Thánh Andrew phù hộ cho các anh."

Skdruzheski cười toe toét với Vương Trung, xoay người bò lên xe tăng của mình, ra lệnh qua bộ đàm: "Toàn thể xuống đường cái, nhường đường cho quân đội Sư đoàn 151 và cư dân Olaci, tiểu đoàn một theo tôi rẽ trái, tiểu đoàn hai rẽ phải, cứ thế mà làm!

"Chúng ta đánh cho quân địch một trận ra trò, hoan hô!"

Sau khi mệnh lệnh được truyền đạt, tiểu đoàn xe tăng thứ nhất của quân đoàn xe tăng Số Mười đồng loạt rẽ xuống đường cái, lao về phía quân địch đang đóng quân ở phía xa.

Tiểu đoàn hai thì rẽ phải xuống đường cái, nhằm phía bên phải —— theo góc nhìn của Vương Trung mà nói là quân địch bên trái.

Vương Trung: "Truyền lệnh, số xe tăng còn lại phụ trách dẫn đường, nếu gặp phải quân địch chặn đường thì cố gắng hết sức tấn công, đảm bảo cho

bộ binh và thường dân đi qua!"

Sau khi lính truyền tin cưỡi ngựa chạy về phía sau, Vương Trung nói với người điều khiển xe tăng số 422: "Belyakov, rời khỏi đường cái, lái sang bãi đất bên cạnh."

Mệnh lệnh này lập tức được chấp hành, chiếc 422 lái xuống đường cái.

Những chiếc xe tăng vẫn luôn đi theo phía sau lập tức vượt lên, lúc đi ngang qua xe số 422, trưởng xe kiêm pháo thủ còn chui ra khỏi tháp pháo chào Vương Trung và chiếc xe tăng số 422.

Lyudmila nghi hoặc hỏi: "Vì sao chúng ta lại dừng ở ven đường?"

Vương Trung: "Tôi muốn xem thử tình hình của đội quân, xem thử đội quân tôi dày công xây dựng bấy lâu nay đã bị đánh cho tan tác thành dạng gì rồi."

Lyudmila nhẹ nhàng vuốt ve Vương Trung: "Đừng tự trách mình như vậy, anh đã đánh rất tốt rồi, chúng ta đã đối mặt với ít nhất ba sư đoàn xe tăng của quân địch, giữ vững trận địa ba ngày, cuối cùng còn phá vòng vây thành công. Như vậy vẫn chưa đủ để anh tự hào sao?"

Vương Trung: "Cho đến khi đánh bại Prosenia, tôi sẽ không tự hào về bất cứ điều gì. Phải nói là, giành được thắng lợi cuối cùng trong cuộc chiến này, mới là lúc nên tự hào."

Lyudmila nhìn sườn mặt Vương Trung, không nói gì.

Lúc này năm chiếc T34 lần lượt đi qua trước mặt Vương Trung, tiếp theo là xe tải chở thương binh và phụ nữ trẻ em cùng với đội ngũ bộ binh đi bộ, tất cả cùng hòa vào dòng người đi qua trước mặt Vương Trung.

Vương Trung nhìn đội quân này, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác không cam lòng.

Lúc đến Olaci, anh tràn đầy tự tin, dự định sẽ kiên trì ở đây một tuần.

Khi đó quân đội của anh hùng mạnh, một sư đoàn bộ binh tạm thời, cộng thêm hậu cần và lao công có tới hai vạn người, vượt xa biên chế 8000 quân của một sư đoàn bộ binh Ant thông thường.

Ngoài ra anh còn có rất nhiều vũ khí kỹ thuật hiện đại, từ pháo binh cho đến xe tăng T34, cái gì cần có đều có.

Bây giờ thì hay rồi, vũ khí kỹ thuật chỉ còn lại sáu chiếc xe tăng, binh lính cũng tổn thất nặng nề, có cảm giác như trở về thời kỳ trước giải phóng.

Đương nhiên, chuyện tổn thất nặng nề đã được dự đoán từ trước khi đóng quân ở Olaci, điều khiến Vương Trung không cam lòng chính là không thể kiên trì đến thời gian mình đã dự tính.

Quân địch mới bị chặn lại có hai ngày đã quyết đoán vòng qua Olaci.

Vương Trung đứng trên tháp pháo của xe tăng, nhìn quân đội của Sư đoàn 151 đi qua trước mặt.

Ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, trên người mang đầy thương tích, trên nền băng trắng là những vết máu đỏ tươi loang lổ, tất cả đều...

Bị mất thành phố dự định giữ vững trong bảy ngày, mất gần hết vũ khí kỹ thuật, binh lính thương vong thảm trọng, còn mất liên lạc với vị giám mục quân sự đi theo mình cùng với hơn nửa số tu sĩ trong giáo hội.

Rốt cuộc phải định nghĩa thế nào là bại trận? Chẳng phải là như thế này sao!

Vương Trung đang suy nghĩ thì bỗng nhìn thấy tu sĩ Peter lẫn trong đội ngũ bộ binh đang hành quân.

Tu sĩ đeo một khẩu súng trường Mosin-Nagant, nghênh ngang đi trên đường, vừa đi vừa gặm cà rốt.

Vương Trung: "Tu sĩ Peter!"

Tu sĩ quả nhiên danh xưng "tai thính" không phải là giả, cho dù không có trận pháp phụ trợ, xung quanh toàn là tiếng súng đạn của quân đoàn xe tăng Số Mười, nhưng ông ta vẫn nghe được tiếng Vương Trung gọi.

Tu sĩ ngẩng đầu lên, phất tay với Vương Trung.

Vương Trung còn chưa kịp nói gì thì lại thấy một chiếc xe tải lắc lư chạy tới, người lái xe không ai khác chính là phó kỵ sĩ Yetsemenko.

Vẻ mặt phó kỵ sĩ vô cùng mệt mỏi, như thể có thể ngủ gục trên vô lăng bất cứ lúc nào, mãi đến khi nhìn thấy chiếc xe tăng ven đường thì mới giật mình tỉnh lại, vội vàng giơ tay chào Vương Trung.

Trên xe của phó kỵ sĩ chở đầy thương binh và phụ nữ, Vương Trung chỉ nhìn thấy gương mặt Yekaterina với tính cách khó ưa bị người ta chen ra ngoài rìa, trông có vẻ rất tức giận.

Yekaterina vừa nhìn thấy Vương Trung liền bĩu môi tỏ vẻ bất mãn.

Nelly bỗng nhiên lên tiếng: "Tại sao con bé đó lại bĩu môi?"

Vương Trung liếc Nelly một cái, thầm nghĩ con nhóc này cũng không soi gương xem lại bản thân, vậy mà còn dám chê bai người khác thấp bé sao?

Sau khi xe của phó kỵ sĩ đi qua là đội ngũ nữ công nhân trong sư đoàn: Bao gồm đội giặt giũ dã ngoại và đội nấu ăn dã ngoại.

Các cô gái vừa đi vừa vác theo "đồ nghề" của mình, nào là thùng gỗ giặt quần áo, nào là bàn chà quần áo, nào là nồi niêu xoong chảo, đủ loại.

Mặc dù trông họ rất mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn rất phấn chấn.

Tiếp theo là đội ngũ quân Vệ giáo, số quân Vệ giáo đi theo đội quân chủ lực của Vương Trung không nhiều, cũng không biết số còn lại và Popov đã

đi đâu.

Đằng sau quân Vệ giáo là đội ngũ binh lính không mặc áo choàng cận vệ, có lẽ là một tiểu đoàn nào đó của trung đoàn Beshenkovich thứ năm, bọn họ vừa đi vừa cười nói rôm rả, khi nhìn thấy Vương Trung và chiếc xe tăng số 422 thì mới dừng lại, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Vương Trung đang thò đầu ra từ trên xe tăng.

Lyudmila chú ý tới điều này, liền hỏi: "Anh không định nói gì sao? Mọi người đều rất tin tưởng - rất sùng bái anh."

Vương Trung lắc đầu: "Tôi có thể nói gì đây? Ban đầu tôi cứ nghĩ mình đã thua trận, nhưng bây giờ mọi người lại dùng ánh mắt nhìn người chiến thắng để nhìn tôi. Tôi còn có thể nói gì đây?"

Anh không nhận ra mình lại lặp lại câu "Tôi còn có thể nói gì đây" một lần nữa.

Vương Trung vừa dứt lời, Lyudmila đã ôm chầm lấy anh.

Lyudmila vừa vuốt ve mái tóc Vương Trung, vừa dịu dàng nói: "Anh đã làm rất tốt rồi, cho nên mọi người mới dùng ánh mắt như vậy để nhìn anh. Yên tâm đi, sau này chúng ta nhất định sẽ giành được thắng lợi thực sự, chứ không phải chật vật rút lui khỏi thành phố như bây giờ."

Vương Trung vùi mặt vào sự dịu dàng, tận hưởng cảm giác này.

Không biết qua bao lâu, Lyudmila mới buông tay, hơi lùi ra sau một chút, quan sát biểu cảm của Vương Trung, sau đó nhoẻn miệng cười: "Như vậy mới đúng chứ, vị chiến tướng thép đâu thể để lộ ra vẻ mặt u sầu như vừa rồi."

Vương Trung im lặng vài giây, sau đó nói lời cảm ơn với cô gái.

Lúc này, phía đông dần dần lộ ra rạng đông, không biết có phải do ánh bình minh hay không, mà cảm nhận của Vương Trung về khung cảnh trước mắt cũng thay đổi.

Vương Trung phát hiện, trong mắt mỗi người đều tràn đầy ý chí chiến đấu, như thể có thể xông pha trận mạc bất cứ lúc nào, chiến đấu đến viên đạn cuối cùng.

Biểu cảm này không hề giống với đội quân vừa mới bại trận.

Vừa rồi anh không nhận ra điều này, chắc là do ban đêm trời tối.

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy Vasili và Philippov trong đội ngũ, hai người bọn họ cũng đã phá vòng vây thành công.

Vương Trung liền gọi Vasili: "Con trai của giáo sư âm nhạc, hát một bài đi!"

Nghe thấy ba chữ "con trai của giáo sư âm nhạc", Vasili lộ ra vẻ mặt như nuốt phải ruồi, nhưng khi nhìn thấy người nói chuyện là Vương Trung đang

ngồi trên xe tăng số 422, cậu ta lập tức thay đổi sắc mặt, nuốt ruồi xuống rồi còn khen ngon.

Vasili: "Philippov! Đánh trống!"

Philippov: "Cậu chắc chứ? Tớ mệt lắm rồi!"

Vasili: "Thiếu tướng Rokossovsky muốn nghe nhạc! Cậu đánh đi!"

Vương Trung nghe thấy liền lên tiếng: "Chiến tranh rồi sẽ qua đi, chỉ có âm nhạc là bất diệt! Philippov, lúc này mới là lúc cần đến âm nhạc!"

Philippov lấy chiếc trống gấp hành quân của mình ra, gõ trống.

Vasili cất tiếng hát, vẫn là bài "Tanya".

Bài hát vui tươi dường như khiến bước chân của mọi người trở nên nhanh hơn.

Hai người vừa đi vừa hát, cứ như vậy đi qua trước mặt xe tăng số 422.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu lên xe tăng, chiếu lên vai Vương Trung.

Chưa kịp để Vasili đã đi xa hát thêm một bài, một nữ lao công trong đội ngũ đã cất tiếng hát.

"Người thân yêu ơi, ở nơi tiền tuyến."

Lyudmila nhíu mày: "Đây là bài hát thời nội chiến..."

Càng nhiều nữ lao công khác tham gia vào dàn đồng ca:

"Chẳng ai đau buồn bằng anh ấy.

"Anh ấy vừa lắp đạn pháo,

"Vừa nhớ đến em...

"Bỗng một hôm nhận được thư, trên thư đóng dấu đỏ chót!

"Nói rằng người yêu dấu của em, đã ngã xuống ở chiến trường.

"Ôi chao ôi, người yêu dấu của em ơi~

"Nằm dưới gốc cây hoang!

"Mái tóc của anh, mái tóc vàng óng ấy,

"Bị gió thổi rối tung!

"Đôi mắt của anh, đôi mắt đa tình ấy,

"Bị quạ đen mổ cho mù lòa!"

Vương Trung mím chặt môi, giai điệu bài hát hết sức bình thường, ca từ cũng rất đơn giản, nhưng nỗi buồn man mác trong đó lại khiến trái tim anh thắt lại.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là, mặc dù bài hát rất bi thương, nhưng những người đang hành quân trên đường không hề sợ hãi.

Nói đúng hơn là, chính bài hát bi thương này lại càng khiến bước chân của họ thêm phần kiên định.

Như một dòng thép cuồn cuộn chảy về phía trước.

(Hết chương 49)

Chương 50: Tập hợp

Lúc này, quân đoàn xe tăng Số Mười và đội kỵ binh xe tăng trên "lưng" bọn họ đã giao chiến với quân địch, đạn lửa và tiếng nổ không ngừng xé toạc rạng đông.

Nhờ có sự hỗn loạn mà họ tạo ra, đội ngũ hành quân trên đường cái không thu hút quá nhiều sự chú ý - mặc dù lúc này trời đã sáng rõ.

Vương Trung vốn định để chiếc xe tăng số 422 ở lại đây, nhỡ đâu quân địch tấn công, anh còn có thể thu hút sự chú ý của chúng, yểm trợ cho đội ngũ rút lui.

Nhưng anh không biết tình hình này có thể kéo dài bao lâu, quân Prosen sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra, mà quân đoàn xe tăng Số Mười chỉ có thể tấn công quân địch trong phạm vi nhìn thấy.

Hơn nữa, không quân của địch cũng khiến người ta vô cùng lo lắng, kinh nghiệm mấy ngày qua cho thấy, đợt không quân đầu tiên của địch thường xuất hiện vào khoảng sáu giờ sáng, bây giờ chỉ còn chưa đầy hai tiếng nữa.

Vì lo lắng cho không quân, Vương Trung theo bản năng kiểm tra súng máy phòng không.

Vụ việc súng máy phòng không trên xe tăng BT bị hỏng khiến toàn bộ tổ lái hy sinh ở Loktev đã để lại bài học quá sâu sắc, khiến Vương Trung phải tìm hiểu kỹ cấu tạo của súng máy.

Lúc này, động tác kiểm tra súng máy của Vương Trung thuần thục chẳng khác nào lính lâu năm, cho dù là người ngoài nghề cũng có thể nhìn ra điều đó.

Nelly vừa nhìn Vương Trung điều chỉnh súng máy, vừa nhìn anh.

Lyudmila cười nói: "Anh nghịch súng đã thành thạo hơn nghịch con gái rồi đấy!"

Vương Trung cau mày nhìn Lyudmila.

Lúc này, cậu bé ngồi trước tháp pháo quay đầu lại hỏi: "Nghịch con gái là gì ạ? Là chơi trò chơi ạ?"

Mọi người xung quanh xe tăng, bất kể nam hay nữ đều cười ồ lên.

Cậu bé khó hiểu, liên tục hỏi: "Mọi người cười gì vậy? Cười gì thế?"

Vương Trung kiểm tra súng máy xong, đang định giải thích cho cậu bé thì nhìn thấy Yegorov đang ngồi trên một chiếc xe ngựa của dân làng ở giữa đường.

Vương Trung liền hỏi: "Yegorov, sao anh lại trốn việc ở đây thế?"

Yegorov giơ chân phải lên, cho Vương Trung xem miếng nẹp và dây da cố định: "Lúc rút lui chân tôi bị gãy, vừa mới bó lại xong. Vốn dĩ tôi có thể chống gậy đi được, nhưng người ta cứ khăng khăng kéo tôi lên xe."

Người lái xe nói: "Cậu mà không ngồi xe của tôi, đến Shepetovka chân cậu sẽ bị hỏng, không đánh giặc được nữa, nói không chừng còn phải cưa đi. Bây giờ tôi chở cậu một đoạn, nửa năm nữa cậu lại quay lại đánh bọn chúng."

Yegorov giang hai tay ra: "Thấy chưa, dân làng chúng tôi tính toán rõ ràng lắm!"

Vương Trung cũng bật cười, nhưng anh lập tức hỏi một vấn đề khác: "Đội quân của anh đâu?"

Yegorov chỉ tay về phía tây: "Ở phía sau! Lần này nhờ có công sự yểm trợ, tôi đưa được không ít người ra ngoài. Anh ở lại Shepetovka vài ngày, chắc chắn sẽ có những người bị lạc đường quay lại đội ngũ."

"Được, tôi sẽ ở lại." Vương Trung đáp.

Nụ cười hời hợt trên mặt Yegorov bỗng nhiên biến mất, ông ta nhìn chằm chằm Vương Trung nói: "Tôi sẽ dưỡng thương nửa năm, nửa năm sau sẽ quay lại địa ngục cùng anh, tướng quân."

Vương Trung còn chưa kịp trả lời, một người lính đã lên tiếng: "Nửa năm sau nói không chừng đã biến thành địa ngục của quân địch rồi!"

Mọi người đều cười ha hả, Vương Trung cũng cười theo, mặc dù anh biết nửa năm sau vẫn còn quá sớm để có thể vui mừng.

Xe ngựa của Yegorov đi qua xe tăng số 422, hướng về phía Shepetovka.

Vương Trung nhìn theo bóng ông ta rất lâu, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa mới thu hồi tầm mắt.

Sau đó, anh nhìn thấy trung tá Eugene đang cầm cuốc chim đi trong đội ngũ cùng với viên tham mưu quân sự được phân công cho ông ta - thượng úy Andrei.

Vương Trung: "Trung tá Eugene, sao anh lại cầm cuốc chim vậy?"

"Cầm thuận tay." Trung tá vừa nói vừa vác cuốc lên vai, "Nếu cậu muốn hỏi tình hình quân đội, thì hầu như đều ở đây cả rồi."

Vương Trung: "Olov của quân đoàn xe tăng Số Năm đâu?"

"Ở phía sau, tôi định dùng xe tăng nhỏ của bọn họ để chở thương binh, ai ngờ vừa rời khỏi trận địa thì nó hỏng, đành phải để thương binh tự đi bộ."

Vương Trung gật đầu, sau đó nhìn thấy Pavlov và đám tham mưu, văn thư trong đám đông.

Tham mưu trưởng chỉ gật đầu chào, không nói gì.

Vương Trung: "Pavlov, sao anh không nói gì thế?"

Pavlov chỉ chỉ cổ họng, ra hiệu, xem ra là do lúc tổ chức rút lui nói quá nhiều nên bị đau họng.

Chờ Pavlov đi qua, Lyudmila bỗng nhiên hỏi: "Sao không thấy Popov và những người ở ca đoàn đâu nhỉ?"

"Quả thật là không thấy." Vương Trung thở dài. "Có rất nhiều người không thấy, ví dụ như cảnh vệ viên Grigory của tôi, tôi phái hắn dẫn theo cảnh vệ đi tiếp viện trận địa trong rừng cây phía đông, yểm hộ pháo binh."

Lyudmila muốn nói lại thôi, chỉ cùng Vương Trung lo lắng nhìn về phía tây.

Đúng lúc này trên bầu trời truyền đến tiếng nổ vang.

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là nhìn về phía tây và phía bắc, sau đó mới nhận ra âm thanh đến từ Đông Bắc.

Rồi hắn thấy Il-2 xếp thành đội hình tấn công bay sát mặt đất, dùng pháo máy bắn phá quân Prosen dưới đất.

Tất cả mọi người trên xe tăng đều ngẩng đầu, nhìn không quân Ant thỏa thích nghiền nát quân địch.

Trong đội ngũ hỗn hợp đang hành quân vang lên tiếng hoan hô không đồng đều.

Lyudmila bỗng nhiên hỏi: "Nghe nói đây là lực lượng tiếp viện mà anh muốn công chúa điện hạ điều động đến à?"

"Đúng vậy, lúc ấy tôi nghĩ lực lượng có thể đến chiến trường ngay lập tức và phát huy tác dụng ngay chính là không quân." Vương Trung quay đầu nhìn Lyudmila. "Cô và công chúa điện hạ quen thuộc không?"

Lyudmila lắc đầu lia lịa. "Không ạ."

"Sao lại thế, tôi với hoàng thái tử thân thiết như vậy, sao cô không nhân cơ hội làm quen?"

"Công chúa điện hạ không thường đến các buổi khiêu vũ, đến vũ hội cũng chỉ toàn đi cùng các vị tướng lĩnh lớn tuổi, nghe họ nói chuyện cao siêu. Cô ấy chính là đóa hoa khó với tới nhất ở St. Yekaterinburg, ngay cả anh cũng không tiếp cận được mà."

Tôi mà không tiếp cận được sao?

Càng nhiều Il-2 gia nhập chiến trường, nhìn có vẻ ít nhất là hai trung đoàn hàng không.

Quân Prosen vội vàng tổ chức hỏa lực phòng không, nhưng dường như không mấy hiệu quả với Il-2 vốn được mệnh danh là "khối xi măng bay".

Lúc này, Vương Trung thấy trên bầu trời xuất hiện những chiếc máy bay sơn mũi vàng đang lao xuống.

BF109!

Không quân Prosen cuối cùng cũng xuất động để yểm trợ cho lực lượng mặt đất!

Trước đó Vương Trung còn tưởng không quân Prosen ở thế giới này chỉ toàn máy bay ném bom bổ nhào và máy bay ném bom thả bom ngang.

Cùng lúc với sự xuất hiện của BF109, những chiếc LaGG-3 của không quân Ant cũng tham gia trận chiến.

Trong máy bộ đàm vang lên tiếng phi công Ant: "Lên nào, bắn hạ chúng! Yểm trợ cho không đoàn tấn công!"

Ngay sau đó, một loạt LaGG-3 lao xuống từ hướng mặt trời mọc.

Vương Trung theo bản năng lẩm bẩm: "Sao lại là LaGG-3? Yak-3 đâu?"

Lyudmila và Nelly đều tò mò nhìn Vương Trung, rõ ràng là họ chưa từng nghe nói đến hai loại máy bay này.

Vương Trung nói: "Điều Yak-3 đến chứ!"

Lyudmila tò mò hỏi: "LaGG-3 thì làm sao ạ?"

Vương Trung đáp: "Loại máy bay này khi bay tốc độ cao sẽ bị khóa bánh lái, không kéo lên được, tốc độ thấp thì cơ động kém như cục gạch, động cơ thì yếu như người táo bón, chỉ cần hơi xoay một chút là mất hết tốc độ, phải mở cánh tà mới đủ lực nâng..."

Hả?

Hắn chợt nhận ra, đây đều là những điều mà "Rokossovsky" không nên biết.

Rồi hắn chột dạ liếc nhìn vị hôn thê.

Lyudmila hỏi: "Sao anh biết những điều này? Không phải anh chưa từng lái máy bay sao?"

"Là... là Vasili! Hắn từng bay ở câu lạc bộ hàng không! Hắn kể cho tôi nghe!" Vương Trung cố gắng bịa ra một lý do.

Lyudmila trừng mắt. "Vasili biết nhiều chuyện thật đấy!"

"Đúng vậy." Vương Trung nhún vai. "Con trai giáo sư mà, con trai giáo sư!"

"Nhưng nếu hắn đã từng tham gia câu lạc bộ hàng không thì đáng lẽ phải vào không quân chứ, sao lại gia nhập trường bộ binh?"

Vương Trung đáp: "À... Cha hắn không cho! Con trai giáo sư mà, cha hắn cho rằng không quân toàn là bọn du côn, vào đó sẽ bị hư hỏng."

"Hiểu rồi." Lyudmila gật đầu.

Lúc này đã có một chiếc LaGG-3 bị phi công BF109 bắn hạ, chiếc máy bay bốc cháy dữ dội lao xuống bụi cỏ, nổ tung thành một quả cầu lửa.

Những chiếc LaGG-3 còn lại vẫn đang chiến đấu ác liệt với máy bay địch.

Trong máy bộ đàm toàn là tiếng hét của phi công Ant: "Số 8, nó ở phía sau cậu! Phía sau cậu!"

"Semyon, xoay trái! Xoay trái! Nhớ là khả năng xoay tròn hai bên máy bay chúng ta khác nhau đấy!"

"Mẹ ơi!"

"Nikitovich, hãy chăm sóc con trai tôi!"

Những chiếc dù trắng bung ra trên bầu trời, trông như những bông bồ công anh lẻ loi.

Vương Trung nhìn thêm vài giây, cảm thấy quá đau lòng, liền chuyển sang tần số khác, không nghe kênh của phi công nữa.

Phi công còn quý giá hơn lính xe tăng, vậy mà lại bị những chiếc máy bay tồi tàn hại chết.

Những kẻ cung cấp trang bị kém chất lượng cho quân đội đều đáng bị đưa ra bắn bỏ.

Hắn cố gắng chuyển sự chú ý sang hướng khác, bèn nhìn dọc theo con đường lớn về phía tây, kết quả nhìn thấy Grigory đang ngậm điếu thuốc lá lẫn trong đám đông.

Vương Trung hỏi: "Grigory! Người tôi giao cho cậu đâu?"

Grigory chỉ tay về phía sau. "Còn sống khoảng hai trăm người, nhưng đây là gộp chung toàn bộ tiểu đoàn. Phía sau còn có pháo binh sống sót đi theo, đội hình hỗn loạn, lại còn lẫn vào dân thường, tôi cũng không biết chính xác còn bao nhiêu người."

Vương Trung nói: "Tốt, cậu làm rất tốt. Còn nữa, cậu thấy Popov và những người của giáo hội chưa?"

Grigory đáp: "Chúng tôi không vào thành, mà đi thẳng ra khỏi rừng. Lúc ra khỏi rừng thì thành phố phía sau đang giao tranh, có thể họ bị kẹt lại trong đó rồi."

Vương Trung tặc lưỡi, phẩy tay.

Grigory tiếp tục đi về phía Đông Bắc, vừa đi vừa phì phèo điếu thuốc một cách thoải mái.

Lyudmila nói: "Trông anh ta bình tĩnh thật."

"Ừ, hắn ta là vậy đấy. Lần trước phục kích đội trinh sát địch cũng vậy, bình tĩnh đến đáng sợ." Vương Trung nói.

Lúc này Nelly đột nhiên bấm mạnh vào eo Vương Trung, chỉ tay về phía xa. "Nhìn kìa!"

Vương Trung nhìn theo hướng tay Nelly, phát hiện cách đó hai trăm mét có mấy tên lính Prosen đã nhận ra đội ngũ đang di chuyển trên đường lớn không phải là quân mình.

"Alexander!" Vương Trung lập tức hạ lệnh qua nội bộ. "Xoay tháp pháo sang trái 20 độ, nạp đạn nổ mạnh, bắn hạ chúng! Nhanh!"

Tháp pháo lập tức xoay chuyển, ngay sau đó khai hỏa.

Mấy tên lính Prosen phát hiện ra điều bất thường lập tức bị nổ tung lên không trung.

Vương Trung điều khiển súng máy phòng không, bắn về phía khu lều trại của quân Prosen gần đó, vừa bắn vừa hét lớn với những người trên đường: "Chạy mau! Chạy bộ lên phía trước! Quân địch phát hiện ra chúng ta rồi!"

Lúc này, súng máy đồng trục trên xe tăng số 422 cũng khai hỏa, bắn gục một toán lính địch khác cũng vừa phát hiện ra điều bất thường trên đường.

Vương Trung nói: "Bạch Mã gọi Quân đoàn Xe tăng số 10, Bạch Mã gọi Quân đoàn Xe tăng số 10, quân địch phát hiện ra chúng tôi rồi, đề nghị các anh chị yểm trợ hết khả năng!"

Vừa dứt lời, hắn nghe thấy có người gọi: "Alyosha!"

Hắn nhìn theo tiếng gọi, thấy Sufang đang ngồi trên một chiếc xe bò, người đánh xe là Popov, xung quanh còn có rất nhiều giáo dân đi theo.

Vương Trung nói: "Đừng gọi nữa, đi nhanh! Quân địch đã kịp phản ứng rồi!"

Nói xong, Vương Trung lại tiếp tục bắn về phía quân địch.

(Hết chương)

Chương 51: Đến Shepetovka (Cập nhật thêm 23.000 phiếu)

Trong lúc Vương Trung đang bắn như mưa, phía Quân đoàn Xe tăng số 10 cũng có tín hiệu đáp lại: "Chúng tôi đã nhìn thấy đầu của đội ngũ rồi, cuối cùng thì đội ngũ của cậu cũng sắp đi hết rồi!"

Lúc này Vương Trung rất muốn chuyển sang góc nhìn khác để quan sát tình hình, nhưng Quân đoàn Xe tăng số 10 không nằm dưới quyền chỉ huy của hắn, hơn nữa tư lệnh của họ là trung tướng, chức vụ còn cao hơn cả hắn.

Nhưng ngay sau đó hắn cũng nhìn thấy đuôi của đội ngũ.

Đội ngũ dài khoảng một kilomet, toàn là lính Vệ giáo và công nhân, xen lẫn rất nhiều xe ngựa, xe bò của người dân.

Một trung đội xe tăng BT đang di chuyển dọc theo con đường để bảo vệ cho những người này.

Vương Trung sốt ruột chờ đợi đám người này di chuyển qua.

Cuối cùng, chiếc xe ngựa cuối cùng cũng đi qua chiếc xe tăng số 422, không còn ai bị bỏ lại phía sau nữa – ít nhất là không còn đơn vị nào bị bỏ lại.

Về phần có bao nhiêu lính chạy rải rác, Vương Trung không thể nào quản lý hết được.

"Mọi người cũng rút lui đi!" Hắn nói với trung đội xe tăng đang yểm trợ.

Trung đội trưởng đẩy nắp hầm lái chui ra, đáp: "Quân đoàn trưởng ra lệnh cho chúng tôi yểm trợ cho các anh chị, các anh chị cứ đi đi, quân địch đuổi theo cứ để chúng tôi lo liệu!"

Vương Trung gật đầu, ra lệnh qua hệ thống liên lạc nội bộ: "Belyakov, đi thôi!"

Chiếc xe tăng số 422 lùi lại khoảng năm mét, sau đó rẽ phải, tăng tốc đuổi theo đội ngũ hành quân, sau đó giảm tốc độ di chuyển với tốc độ tương đương với người đi bộ.

Nelly tò mò hỏi: "Tiếng động "bịch bịch" kia là gì vậy?"

"À, đó là tiếng dùng búa gõ vào cần điều khiển, không gõ thì không điều khiển được xe." Vương Trung giải thích.

"Lái xe tăng còn phải làm vậy nữa sao?" Nelly cúi đầu nhìn chiếc xe tăng, dường như đã có thêm nhận thức mới về cỗ máy khổng lồ này.

Lúc này, một bà lão ngồi trên chiếc xe ngựa cuối đội ngũ lên tiếng hỏi: "Tướng quân, có phải ngài là Rokossovsky tướng quân mà mọi người vẫn thường nhắc đến không ạ?"

"Là tôi." Vương Trung gật đầu.

Hắn tưởng bà lão sẽ hỏi "Ngài có biết con trai tôi đang tham gia lực lượng Vệ giáo hiện giờ ra sao rồi không?", không ngờ bà lão lại nói: "Cảm ơn ngài đã đưa cháu trai tôi đi, lại còn nhường chỗ cho tôi ngồi."

Vương Trung đáp: "Chuyện này... không phải do tôi sắp xếp, mà là do cấp dưới của tôi bố trí, bà nên cảm ơn họ mới phải."

Bà lão cười nói: "Tôi cảm ơn họ rồi, giờ tôi muốn cảm ơn ngài."

Vương Trung nói: "Chờ đến Shepetovka, bà hãy đưa cháu trai lên tàu hỏa, đi về vùng hậu phương."

"Vâng." Bà lão gật đầu, nụ cười trên khuôn mặt trông thật rạng rỡ.

Vương Trung chợt nghĩ, tình cảnh hiện giờ của mình có phải rất giống Lưu Bị phải rút lui khỏi Tân Dã không?

Giống, rất giống.

Chẳng lẽ sau này hắn còn phải trải qua nhiều cuộc rút lui như vậy nữa, cho đến khi bị dồn về đến St. Yekaterinburg, "Đất nước rộng lớn là thế, nhưng chúng ta đã không còn đường lui"?

Vương Trung quay đầu nhìn về hướng vừa rút lui, thấy khói đen bốc lên nghi ngút từ những đám cháy lớn ở Olaci, cho dù đã cách xa như vậy nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

————

Khi còn cách Shepetovka khoảng hai mươi cây số, Vương Trung nhìn thấy một đơn vị bộ binh Ant đã chiếm lĩnh một quả đồi nhỏ ven đường, dựng một trận địa dã chiến với súng máy và một khẩu pháo chống tăng 45mm, phía sau quả đồi còn có hai chiếc xe ngựa.

Vương Trung vẫy tay với họ. "Xin chào!"

Vị thượng úy chỉ huy đơn vị nhỏ này giơ ngón tay cái lên. "Xin chào! Chào mừng các anh chị!"

Có vẻ như vị thượng úy này không nhận ra quân hàm thiếu tướng của Vương Trung.

Sau khi đi qua "trạm gác" này, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm. "Đã vào đến khu vực phòng thủ của quân ta rồi, cuối cùng cũng có thể yên tâm."

Lyudmila đưa tay vuốt ve mái tóc hắn. "Anh đã rất cố gắng rồi, Alyosha, nghỉ ngơi một chút đi."

————

Thượng úy Mardary Apollonovich nhìn theo chiếc T-34 treo cờ đỏ đi xa.

Hắn nghe thấy Vasha - pháo thủ của mình đang nói luyên thuyên: "Anh thấy không, trên xe tăng có hai cô gái xinh đẹp! Một cô lớn tuổi, còn một cô là nữ bộc trẻ đẹp, lũ quý tộc đúng là biết hưởng thụ!"

Thượng úy Mardary mắng: "Nói linh tinh cái gì đấy? Đó là Rokossovsky tướng quân đấy! Một mình sư đoàn của ông ấy đã chặn đứng quân địch đông gấp bội trong ba ngày liền, sau đó còn dẫn theo rất nhiều thường dân rút lui an toàn!"

"Cái gì?" Vasha kinh hãi. "Đó là Rokossovsky tướng quân sao? Ngựa trắng của ông ấy đâu? Không phải nói ông ấy cưỡi bạch mã xông thẳng vào sở chỉ huy địch, chém chết ba tên tướng sao? Ngựa của ông ấy đâu?"

Thượng úy Mardary nói: "Mắt cậu mù à! Bên cạnh số hiệu chiến thuật của chiếc xe tăng kia chẳng phải có vẽ bạch mã sao? Đó chính là bạch mã của ông ấy! Cậu không nhận ra số hiệu chiến thuật kia sao? Số 422! Còn có cờ đỏ nữa! Quân địch nhìn thấy cờ đỏ là sợ chết khiếp!"

Vasha tặc lưỡi. "Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói đấy, nhưng sao ông ấy lại mang theo nhiều phụ nữ trên chiến trường như vậy?"

Lúc này, người nạp đạn lớn tuổi ngồi bên cạnh Vasha lên tiếng: "Thằng nhóc ngốc, mày biết gì chứ? Đó là những thiên thần do Thánh Andrew phái xuống, lúc đức cha giảng đạo đã nói, năm xưa khi Thánh Andrew thành lập giáo phái, bên cạnh ngài có mười hai thiên thần. Mười hai thiên thần đó đều xuất thân từ những gia đình nghèo khó, nhờ phẩm hạnh và lòng dũng cảm mà được ban phước...

"Tướng quân được Thánh Andrew ban phước đấy!"

Vasha "ồ" lên một tiếng. "Thì ra là vậy!"

Thượng úy Mardary nói: "Sao nào, lại định ra quán rượu khoác lác à? Lần sau mà để đám cha xứ bắt được cậu uống say bí tỉ nữa thì đừng trách tôi độc ác!"

Vasha đáp: "Làm gì có, chúng ta còn không biết phải đóng quân trên quả đồi này đến bao giờ, ma mới biết bao giờ mới được ra quán rượu."

————

Nhìn thấy trận địa pháo cao xạ được bố trí bên ngoài Shepetovka, Vương Trung mới hoàn toàn yên tâm.

Lính pháo cao xạ tò mò nhìn chiếc xe tăng số 422, có người lớn tiếng hỏi: "Có phải Rokossovsky tướng quân đấy không?"

Vương Trung đáp: "Phải, là tôi!"

"Nghe nói tối qua ông lại tiêu diệt thêm một tên tướng Prosen nữa phải không?"

Vương Trung nhíu mày. "Chuyện lúc nào vậy? Sao tôi không biết?"

Đám lính pháo cao xạ nhìn nhau.

Lại có người hỏi: "Nghe nói tối qua ông tiêu diệt 100 xe tăng địch phải không?"

Vương Trung đáp: "Không có! Đó chỉ là tin đồn nhảm nhí! Các cậu nói quá rồi đấy! Chẳng lẽ lần sau các cậu định nói tôi tiêu diệt gọn một sư đoàn thiết giáp của địch à?"

Đám lính pháo cao xạ lập tức reo hò: "Nghe chưa, tướng quân đã tiêu diệt gọn một sư đoàn thiết giáp của địch!"

Vương Trung chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán, bèn chuyển chủ đề. "Sở chỉ huy của Myshkin công tước ở đâu vậy?"

Một vị thượng úy chỉ về phía đông. "Đi thẳng, đến nhà thờ lớn thì rẽ trái, sở chỉ huy ở ngay bên cạnh bệnh viện."

Vừa dứt lời, động cơ xe tăng số 422 bỗng phát ra tiếng động lạ, sau đó ống xả phụt ra một đám khói đen kịt.

Ngay sau đó, chiếc xe tăng từ từ giảm tốc độ, tiếp tục di chuyển thêm vài mét nữa do quán tính rồi dừng hẳn.

Belyakov chui ra khỏi khoang lái, chửi bới ầm ĩ. "Tôi biết ngay mà! Tướng quân, ông đi bộ thôi! Tôi e là dùng búa gõ cũng vô ích rồi."

Vương Trung nói: "Cảm ơn trời đất, nó đã cố gắng đến tận đây mới chịu hỏng. Nơi này có pháo phòng không, ít nhất cũng không sợ bị Stuka oanh tạc."

Vừa dứt lời, vị thượng úy chỉ huy trận địa pháo cao xạ lên tiếng: "Cần giúp đỡ không? Chúng tôi có thợ rèn và thợ máy!"

Belyakov đáp: "Có thể giúp đỡ là tốt nhất! Nếu có ông nào rành về máy kéo thì gọi đến giúp nhé! Cảm ơn!"

Vị thượng úy kia lập tức ra lệnh cho cấp dưới, một người lính chạy như bay ra khỏi trận địa.

Vương Trung chống hai tay vào mép tháp pháo, định trèo ra ngoài, nhưng do ngồi quá lâu nên các khớp xương bị cứng lại, suýt chút nữa thì ngã nhào.

Lyudmila và Nelly vội vàng đỡ lấy hắn.

Vị thượng úy chỉ huy trận địa pháo cao xạ lo lắng hỏi: "Ông bị thương à?"

"Không." Vương Trung đáp, đứng vững lại với sự giúp đỡ của hai cô gái, sau đó nhảy xuống khỏi xe tăng.

Cậu bé ngồi trên xe tăng hỏi: "Tướng quân, ông đi đâu vậy? Chúng cháu có thể đi cùng không?"

Vương Trung đáp: "Ở yên đấy! Lát nữa sẽ có các nữ tu sĩ đến đón các cháu!"

Trong thời buổi này, chỉ có các nữ tu sĩ mới có thể quản lý được lũ trẻ, nhà trẻ đã đóng cửa từ lâu rồi.

Cậu bé siết chặt khẩu súng tiểu liên trong tay. "Chúng cháu có thể chiến đấu! Chúng cháu là lính!"

Vương Trung đáp: "Được rồi, tôi biết! Các nữ tu sĩ sẽ giao nhiệm vụ chiến đấu cho các cháu."

Nói xong, Vương Trung vươn vai cho đỡ mỏi, Lyudmila cũng nhảy xuống khỏi xe tăng, xoa bóp vai cho hắn. "Từ lúc ở trên xe tôi đã thấy vai anh cứng ngắc rồi."

Nelly cũng nhảy xuống xe. "Để tôi đi tìm xe ngựa. Tôi lái xe rất giỏi."

Vừa dứt lời, một chiếc xe jeep chạy đến, dừng lại trước mặt Vương Trung.

Người trung úy lái xe bước xuống, giơ tay chào. "Chúng tôi nhận được điện thoại của trận địa pháo phòng không, đến đón ông đến sở chỉ huy, Rokossovsky tướng quân! Myshkin công tước đang đợi ông."

Vương Trung đáp: "Tốt. À... chỉ mình tôi đi thôi sao?"

Người trung úy nhìn trang phục nữ tu sĩ của Lyudmila, nói: "Người của giáo hội đang trên đường đến đây, Popov - vị cha xứ đến trước đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho vị nữ tu sĩ này rồi."

Vương Trung nói: "Tôi còn một nữ bộc, cô ấy thì sao?"

Nelly chủ động lên tiếng: "Hãy đưa tôi đến chỗ ở của tướng quân."

Cách nói của cô dễ khiến người ta hiểu nhầm đấy!

Người trung úy rõ ràng là đã nghĩ lệch rồi, hắn ta nhìn Vương Trung, đáp: "Vậy cô cũng đi cùng luôn, ngồi ghế sau."

Vương Trung tặc lưỡi, đi vòng qua bên ghế phụ rồi lên xe.

————

Vương Trung vốn cho rằng, công tước Myshkin là một trung niên quý tộc thành thục chững chạc.

Không ngờ hắn lại là một người trẻ tuổi không lớn hơn Vương Trung bao nhiêu tuổi.

Lúc Vương Trung tiến vào cửa phòng bản đồ, công tước Myshkin đang ho khan, quanh thân bao phủ một cỗ khí tức bệnh tật.

Công tước ho khan hai mươi giây mới dừng lại, vừa lau miệng vừa ngẩng đầu, nhìn về phía Vương Trung: "Ngài đã đến, tướng quân Rokossovsky!"

Vương Trung: "Công tước... Không có việc gì chứ?"

Myshkin cười cười: "Bệnh cũ, từ nhỏ đã như vậy. Chiến tranh bắt đầu trước khi tôi đi Liechtenstein dưỡng một đoạn thời gian, cho rằng có thể tốt một chút."

Hắn giang hai tay ra.

Vương Trung: "Lao phổi?"

Thời đại này đây chính là bệnh nan y, không chữa khỏi chỉ có thể kéo dài, nhưng lại không chết ngay được.

Nếu như là ở Trung Quốc, có thể còn phải ăn cao da cóc.

Công tước Myshkin khoát tay: "Chúng ta vẫn nên bàn về tình hình quân đội của ngài. Chúng tôi đang tập hợp những nhóm tàn quân, tôi đã chỉ định ký túc xá trường học đường sắt cũ bên cạnh nhà ga, làm nơi tập kết cho các ngài.

"Tham mưu trưởng của ngài đã qua, còn vị giám mục của ngài... khụ khụ khụ... Đang ở nhà thờ, chuyện nhà thờ tôi không quản được."

Vương Trung gật đầu: "Sắp xếp rất thỏa đáng, chúng tôi sẽ sớm thiết lập điểm tập kết ở rìa thành phố, dẫn mọi người đến đó."

Myshkin gật đầu: "Chờ tập hợp đoàn tàu xong, các ngài sẽ rút về phía sau."

Vương Trung: "Cái gì? Quân đội chúng tôi vẫn duy trì đủ quân số, chúng tôi còn có thể chiến đấu."

Myshkin xua tay: "Tôi biết các ngài có thể chiến đấu, tôi cũng cần quân đội đến bảo vệ Shepetovka, nhưng những người các ngài bảo toàn được đều là nòng cốt, sau khi được bổ sung sẽ phát huy tác dụng lớn hơn, tôi rất rõ ràng điểm này. Không, tôi không thể để quân đội tinh nhuệ bị tiêu hao ở đây. Các ngài phải rời đi."

Bỗng nhiên, công tước Myshkin dừng lại: "Tuy nhiên, vừa rồi công chúa điện hạ đã gửi tới 30 chiếc T34. Tôi hy vọng ngài có thể để lại số xe tăng này cho chúng tôi. Chờ quân đoàn xe tăng thứ mười rút về, chắc chắn có thể gom góp được không ít kíp lái để vận hành ba mươi chiếc xe tăng này."

Vương Trung: "Tôi có thể chỉ huy 30 chiếc T34 này! Xe tăng số 422 của tôi cũng có thể tiếp tục chiến đấu!"

Công tước Myshkin cười: "Nó bị hỏng rồi, phải không? Tôi đoán nó cần phải được đại tu ở nhà máy, xưởng sản xuất xe tăng ở đây của chúng tôi đã tháo dỡ di chuyển hết rồi, không ai có thể sửa chữa nó.

"Hơn nữa, chúng tôi biết, ngài muốn chỉ huy xe tăng cần có vị trí chỉ huy riêng, những chiếc T34 khác không có vị trí chỉ huy chuyên dụng."

Đây đúng là sự thật.

Vương Trung còn muốn khuyên nhủ Myshkin, mong Myshkin đồng ý để mình ở lại tiếp tục chiến đấu.

Nhưng công tước lại nói: "Thôi được rồi, ngài đã mệt mỏi cả ngày, nên nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày mai chúng ta lại thảo luận chuyện khác."

(Hết chương)

Chương 52: Tình hình ngày 7 tháng 8 (24000 phiếu cộng thêm)

Sau đó, Vương Trung nghe theo đề nghị của công tước Myshkin, ngủ một giấc ngon lành.

Anh không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy.

Chờ đến khi anh mở mắt tỉnh dậy, nhìn lịch trên bàn thì thấy đã là ngày 7 tháng 8.

Vương Trung vừa ngồi dậy, Nelly liền mở cửa bước vào: "Anh muốn ăn sáng chưa?"

Lúc này Vương Trung mới cảm thấy bụng đói cồn cào - cũng phải, anh đã ngủ gần 20 tiếng đồng hồ.

"Cứ mang gì đó lên đi."

Anh vừa dứt lời, Nelly đã đẩy xe thức ăn vào.

Nelly: "Em thấy anh thích ăn mứt óc chó nên đã làm một ít, nhưng trong thành không còn bánh mì nướng mềm nữa. Hơn nữa cũng không còn thịt bò tươi, em đã dùng thịt hộp nấu súp bắp cải. Sữa chua cũng là đồ hộp."

Vương Trung ngạc nhiên hỏi: "Sao việc tiếp tế lại kém như vậy? Ở Olaci chúng ta vẫn luôn được ăn thịt tươi, trứng tươi, sữa tươi!"

Nelly bực bội nhìn anh: "Ở Olaci có trang trại lớn, còn ở đây thì không có, dân làng xung quanh đều chạy trốn hết, nên chỉ có thể ăn đồ hộp và xúc xích được vận chuyển bằng đường sắt."

Vương Trung ngồi vào bàn ăn: "Đồ hộp cũng được, em nấu rất thơm, anh vừa ngửi đã thấy thèm ăn."

Nelly bưng từng món lên bàn, Vương Trung cầm thìa múc canh, vị chua chua của súp khiến anh ăn rất ngon miệng.

Nelly cầm lọ kem chua hỏi: "Anh có muốn cho thêm kem chua không?"

Ban đầu, Vương Trung không hiểu nổi thói quen ăn súp chua lại còn cho thêm kem chua, nhưng giờ anh đã quen với cách ăn này, giống như người Ấn Độ không thể sống thiếu bột cà ri vậy.

"Cho thêm đi!"

Thế là Nelly múc một thìa kem chua đầy vào bát súp của Vương Trung.

Vương Trung vừa dùng thìa khuấy kem chua, vừa hỏi: "Lyudmila đâu rồi? Tối hôm qua - hôm qua cô ấy đi nhà thờ, không thấy về sao?"

"Cô ấy về rồi, thấy anh ngủ say như chết nên không gọi, cô ấy về dự lễ tang tập thể của Đại đội Thần tiễn."

Vương Trung nhíu mày: "Đại đội Thần tiễn ai chết rồi?"

"Nhóm Thần tiễn của cô ấy chỉ còn lại một mình cô ấy, nữ tu sĩ phụ trách bắn tên và các kỵ sĩ Vệ giáo, cùng với các kỵ sĩ Vệ giáo phụ trách bảo vệ đều hy sinh. Các nhóm khác cũng hy sinh không ít người, nghe nói còn có một tu sĩ cầu nguyện cũng chết."

Chiếc thìa Vương Trung đang khuấy súp khựng lại: "Hôm qua trên đường chạy đến đây, tôi thấy tinh thần của Lyudmila vẫn bình thường."

Nelly không trả lời, chỉ pha một cốc yến mạch với sữa, đặt bên cạnh bát súp của Vương Trung.

Vương Trung tiếp tục ăn, vừa ăn vừa hỏi: "Pavlov đã thành lập xong sở chỉ huy chưa?"

"Ngay ở tòa nhà đối diện."

"Đã thống kê xong thương vong chưa?"

"Hôm qua ông ấy muốn đến báo cáo, nhưng em đã đuổi ông ấy về." Nelly dừng lại một chút, dè dặt hỏi: "Em làm vậy có đúng không?"

"Em làm rất đúng." Vương Trung gật đầu, nhanh chóng uống hết cốc yến mạch, sau đó ăn sạch súp và xúc xích, cuối cùng ăn vài miếng bánh mì phết mứt óc chó.

Ăn xong, anh đứng dậy: "Tôi đến sở chỉ huy, lấy quân phục cho tôi."

Nelly lập tức lấy quân phục, mũ và đôi giày da sáng bóng cho anh.

————

Vương Trung vừa bước vào sở chỉ huy, đã nhìn thấy tấm bản đồ lớn trên tường.

Nhân viên điện báo làm việc không ngừng nghỉ bên cạnh bàn bản đồ, cả sở chỉ huy rộng lớn trông vô cùng bận rộn.

Pavlov đang xem xét tập tài liệu trong tay trước tấm bản đồ: "Sao tiểu đoàn pháo cao xạ chỉ còn lại có vài người thế này?"

Vương Trung bước đến bên cạnh ông: "Chuyện gì vậy?"

Pavlov ngẩng đầu lên: "Cậu tỉnh rồi à? Trông cậu có vẻ khỏe đấy."

Vương Trung nhìn chằm chằm vào quầng thâm mắt của Pavlov vài giây, đáp: "Còn trông ông như sắp chết đến nơi rồi. Tôi khuyên ông nên đi ngủ một lát."

"Nói thì dễ lắm, cậu có biết tập hợp một đám tàn quân như vậy cần bao nhiêu công sức không? Chưa kể, đến giờ bộ tham mưu của tôi vẫn còn năm người chưa thấy đâu, cả thư ký cũng thiếu hai mươi bảy người, tổng cộng tôi có chưa đến một trăm thư ký!

"Sư đoàn của chúng ta, bao gồm cả lính chiến đấu và hậu cần, hiện tại chỉ tập hợp được chưa đến sáu nghìn người, lúc đầu chúng ta xuất phát, riêng lực lượng hậu cần đã có hơn một vạn người!"

Vương Trung: "Đã cho người ra ngoài rìa thành phố để tập hợp quân chưa?"

Suýt nữa thì anh nói là đầu làng, Shepetovka là đầu mối giao thông đường sắt, là một thành phố lớn.

"Rồi, còn chuẩn bị sẵn những nồi thức ăn lớn và nước sạch, cứ cách một khoảng thời gian lại có người được đưa đến."

Vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng hát, Pavlov đi tới bên cửa sổ, kéo rèm ra nhìn, sau đó nói với Vương Trung: "Cậu xem kìa, lại có thêm hơn một trăm người nữa. Không biết còn bao nhiêu người đang trên đường đến đây. À, cậu xem bản danh sách này đi, hiệu quả tập hợp lính chiến đấu cao hơn chúng ta dự kiến, hiện tại đã tập hợp được hơn ba nghìn người."

Vương Trung ngạc nhiên: "Vẫn còn hơn ba nghìn người sao? Tôi cứ tưởng gần như đã chết hết rồi."

"Có tiểu đoàn chết hết, ví dụ như quân của trung đoàn Beshenkinskaya trên cao điểm 153, bao gồm cả bộ binh, lính xe tăng, pháo binh chống tăng, chết hết sạch.

"Tôi nghĩ vẫn có thể tập hợp được thêm nhiều binh sĩ, xem tình hình của quân địch, có vẻ chúng đang vội vàng tiến về phía nam, không có nhiều thời gian để truy lùng tàn quân của chúng ta trên vùng đồng bằng.

"Nhưng mà lực lượng hậu cần... Tính tổ chức của hậu cần vốn dĩ đã không cao bằng lực lượng chiến đấu, rất nhiều người còn không biết xem bản đồ, đi đến chỗ lạ lẫm là lạc đường ngay. Họ lại không có kỹ năng chiến đấu, gặp địch không biết cách ẩn nấp..."

Pavlov lắc đầu.

Vương Trung: "Thư ký cấp sáu của ông đâu rồi?"

"Ông ấy chạy thoát rất thuận lợi, cậu có nghe thấy tiếng đóng dấu không?"

Lúc này, Vương Trung mới nghe thấy tiếng đóng dấu bộp bộp lẫn trong tiếng lách tách của máy điện báo.

"Đang đóng dấu gì vậy?" Vương Trung tò mò hỏi.

Pavlov thản nhiên đáp: "Giấy báo tử."

Vương Trung im lặng.

Pavlov nhướn mày: "Sao, cậu vẫn chưa quen à? Tôi cứ tưởng sau khi tự tay đi đưa di vật, cậu đã quen với chuyện này rồi chứ."

Vương Trung: "Tôi hy vọng mình sẽ không bao giờ quen với chuyện này."

Anh nhìn sang tấm bản đồ, rồi lại im lặng.

Pavlov nhìn bản đồ, nói: "Tình hình hiện tại rất nghiêm trọng, sau khi vượt qua Olaci, tập đoàn quân thiết giáp thứ hai của địch đang ngày đêm tiến về phía nam. Tin tốt là tốc độ của tập đoàn quân thiết giáp thứ nhất ở phía nam đã bị chặn lại, lính thủy đánh bộ đã phát huy tác dụng rất lớn, nhưng mà... vẫn chưa đủ chậm."

Vương Trung: "Không phải chỉ còn ba, bốn ngày nữa là chúng ta bị bao vây hoàn toàn sao? Tại sao vẫn chưa rút lui? Đại tướng Skorobo không chịu rút lui à?"

"Không phải, bộ chỉ huy tập đoàn quân đã yêu cầu rút lui từ tối qua, nhưng Hoàng đế bệ hạ không đồng ý." Pavlov mím môi: "Chắc là ngài ấy thấy trên bản đồ vẫn còn một vùng rộng lớn như vậy có thể vận chuyển tiếp tế, không cần phải rút lui."

Lúc này, viên sĩ quan phụ trách giám sát việc sử dụng sổ mã bên cạnh đài phát thanh ngẩng đầu nhìn về phía này, nhưng không nói gì.

————

"Không phải vẫn còn rất rộng sao?" Sa hoàng Nicholas V vừa gõ tay lên bản đồ vừa quát: "Vùng rộng lớn như vậy mà các ngươi không thể tiếp tế sao?"

"Thưa bệ hạ," Tổng cục trưởng Tổng cục Hậu cần cố gắng giải thích: "Việc vận chuyển hậu cần cần có đường bộ và đường sắt. Hiện giờ phần lớn đường bộ đã bị cắt đứt, đường sắt cũng bị đánh bom gần hết vì sự xuất hiện của các sân bay dã chiến của địch. Thưa bệ hạ, nếu không rút lui..."

Nicholas V đập bàn: "Các ngươi đã nói với ta là có thể giữ được! Chính các ngươi đã nói!"

Tất cả các tướng lĩnh đều im lặng.

Bởi vì họ đã từng vỗ ngực cam đoan là có thể giữ được.

Nicholas V tiếp tục đập bàn: "Các ngươi còn nói quân địch đã kiệt quệ, còn lấy việc tập đoàn quân chủ lực ở trung tâm của chúng ngừng tiến công làm bằng chứng! Nói rằng quân địch tổn thất nặng nề. Rồi sao? Bây giờ thì sao?"

Tổng tham mưu trưởng lên tiếng: "Lúc đó, quân địch dừng lại chắc chắn là để chờ tiếp tế và quân tiếp viện..."

"Lúc đó các ngươi đâu có nói như vậy!" Nicholas V ngắt lời Tổng tham mưu trưởng: "Lẽ ra ta nên ghi âm lại tất cả những gì các ngươi nói! Rồi mang ra đây cho mọi người cùng nghe! Khoan đã, hình như lúc đó có ghi chép cuộc họp, đúng không? Mang ra đây, để chúng ta xem các vị tướng quân của ta lúc đó đã nói những gì!"

Tổng tham mưu trưởng: "Tình hình chiến trường luôn thay đổi, nên nhận định cũng phải thay đổi theo. Lúc đó, chúng tôi đã đưa ra kết luận là có thể giữ vững, bây giờ chứng minh là sai, đã sai thì phải thay đổi theo tình hình thực tế."

"Đã sai," Nicholas V trừng mắt nhìn các tướng lĩnh: "thì phải lôi hết các ngươi ra ngoài xử bắn!"

"Dù có xử bắn chúng tôi, thì bây giờ cũng phải rút lui." Tổng tham mưu trưởng nói.

Nicholas V im lặng vài giây, giọng dịu đi một chút: "Agasukov là thành phố quan trọng nhất của chúng ta, là cội nguồn của đất nước! Mất nó sẽ giáng một đòn mạnh vào tinh thần quân đội! Các ngươi có gánh vác nổi trách nhiệm này không?"

"Có thể để đại tướng Skorobo gánh vác trách nhiệm này." Tổng tham mưu trưởng nói.

Nicholas V thở dài: "Chỉ có thể như vậy. Hiện tại rút lui có thể rút hết quân được không?"

Các vị tướng nhìn nhau, cuối cùng, Nguyên soái Semyon Konstantinovich lên tiếng: "Rất khó, với tình hình hiện tại, chúng tôi ước tính chỉ có thể rút lui khoảng hai đến ba trăm nghìn quân."

Nicholas V kinh hãi: "Gần một triệu quân mà chỉ rút được chừng đó thôi sao? Vậy khác gì không rút?"

Semyon: "Đã không còn một triệu quân, quân địch tấn công rất ác liệt, hiện tại ở Agasukov chỉ còn khoảng bảy trăm nghìn quân chính quy, số còn lại đã bị đánh tan, cần phải tập hợp lại và bổ sung quân số, nhưng hiện tại trong vòng vây không có điều kiện để làm việc đó."

Nicholas V: "Bảy trăm nghìn cũng không ít! Chỉ có thể chạy ra ba trăm nghìn! Không, ta không đồng ý rút lui như vậy! Các ngươi phải đưa ra một kế hoạch an toàn, ít nhất phải rút được sáu trăm nghìn quân, ta không cần biết các ngươi dùng cách gì, nhưng đã rút lui là phải rút được phần lớn quân số!"

Nói xong, Nicholas đứng dậy, phẫn nộ bỏ ra khỏi phòng họp.

Những người còn lại trong phòng nhìn nhau.

"Lại thất bại." Tổng tham mưu trưởng thở dài: "Nếu không phải công chúa điện hạ gây chuyện, thì cũng không đến mức khó khăn như vậy."

(Hết chương)

Chương 53: Quyết tâm

Agasukov, 8 giờ tối ngày 7 tháng 8.

Lúc tham mưu thông tin bước vào, Thái tử Ivan Nikolayevich Antonov lập tức đứng bật dậy: "Đã được phê duyệt chưa?"

Tham mưu thông tin lắc đầu: "Bộ Tổng tư lệnh trả lời, kế hoạch rút lui của chúng ta tổn thất quá lớn, bệ hạ không phê duyệt, yêu cầu một kế hoạch khả thi hơn."

Đại tướng Skorobo đứng trước bản đồ thở dài: "Gửi thêm một bức điện báo nữa, nói với bệ hạ, đây là kế hoạch tốt nhất mà chúng ta có thể nghĩ ra, nếu thực hiện ngay bây giờ ít nhất có thể đưa được ba trăm nghìn người ra ngoài.

"Lý do có thể đưa được nhiều người như vậy là vì tướng quân Rokossovsky đã giúp chúng ta kéo dài thời gian được hai ngày, hai ngày vô cùng quý báu. Nếu chúng ta không hành động ngay, thì hai ngày này cũng sẽ bị lãng phí. Công sức của tướng quân Rokossovsky - tướng quân Rokossovsky và công tước Myshkin sẽ trở nên vô ích."

Tham mưu thông tin ghi chép nhanh, sau đó đọc lại - về cơ bản là bản viết lại lời của đại tướng Skorobo.

Đại tướng Skorobo gật đầu: "Cứ gửi như vậy đi."

"Khoan đã!" Tham mưu thông tin vừa định đi thì Tham mưu trưởng Tập đoàn quân gọi giật lại: "Thêm vào một câu, cực kỳ khẩn cấp."

Tham mưu ghi chú thêm một câu, rồi xoay người rời đi.

Thái tử Ivan: "Tôi không nghĩ là có tác dụng."

"Đây không phải là vấn đề có tác dụng hay không, mà chúng ta phải cố gắng hết sức để bệ hạ nhận thức được mức độ nghiêm trọng của tình hình." Tham mưu trưởng thở dài: "Mặc dù có thể vô dụng."

Vừa dứt lời, cả phòng bản đồ chìm trong im lặng.

Ai nấy đều có vẻ nặng trĩu tâm sự.

Lúc này, Thái tử nghiến răng, rồi đứng dậy: "Hay là chúng ta tiên trảm hậu tấu, tôi sẽ là người chịu trách nhiệm, toàn quân lập tức rút lui, cố gắng hết sức phá vây, sau đó tôi sẽ đến trước mặt phụ hoàng nhận lỗi.

"Cùng lắm là phụ hoàng sẽ chém đầu tôi."

Mọi người trong phòng đều nhìn Thái tử với vẻ mặt kinh ngạc.

Thái tử nhíu mày: "Mọi người nhìn tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ tôi không thể làm một việc gì đó anh dũng sao? Bạn thân của tôi, Rokossovsky, có thể cầm cự được hai ngày ở Olaci, đến ngày thứ ba còn phá vây chạy thoát, vậy thì tôi cũng nên làm gì đó để cứu Tập đoàn quân chứ?"

Tham mưu trưởng lên tiếng: "Nhưng mà, quyết định của ngài về mặt pháp lý là không có hiệu lực, ngài không có quyền phê duyệt kế hoạch này, trên

thực tế, không ai trong căn phòng này có quyền phê duyệt kế hoạch này.

"Tổng tham mưu trưởng Bộ Tổng tư lệnh mới có quyền phê duyệt kế hoạch này, nhưng ông ấy đã không phê duyệt."

Thái tử ngơ ngác: "Một Tập đoàn quân như chúng ta tác chiến, mà lại không có quyền tự quyết định sao?"

"Có, nhưng những kế hoạch mang tính chiến lược như thế này đã vượt quá thẩm quyền của chúng ta."

Thái tử chán nản ngồi xuống: "Vậy là tôi không thể làm gì sao?"

"Có." Đại tướng Skorobo nói.

"Ông nói nhanh lên!" Thái tử lại đứng phắt dậy, đập bàn giục giã.

Đại tướng Skorobo: "Bay về St. Yekaterinburg, thuyết phục bệ hạ."

Thái tử lập tức nhụt chí: "Không được, phụ hoàng chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình vì tôi tự ý rời khỏi tiền tuyến mà không báo cáo, cho dù tôi có dỗ dành được phụ hoàng, thì cũng phải mất vài ngày.

"Đôi khi tôi cứ cảm thấy, phụ hoàng giống như một đứa trẻ, nhạy cảm, dễ tổn thương và đa nghi."

Trong số những người có mặt ở đây, chỉ có Thái tử dám nói như vậy.

Thái tử nói tiếp: "Nhưng mà, phụ hoàng thực sự rất yêu thương anh em chúng tôi, vì vậy chúng tôi mới có thể khuyên nhủ được ngài ấy, nhưng điều đó cần có thời gian. Mà chúng ta thì không có thời gian!

"Trừ khi chúng ta có thể lợi dụng tình cảm của phụ hoàng ngay lúc này!"

Thái tử đột nhiên dừng lại: "Hửm?"

Anh nhìn những người khác: "Tôi đã nghĩ ra một cách khả thi, có thể khiến phụ hoàng đồng ý ngay lập tức với kế hoạch phá vây của chúng ta."

Mọi người trong phòng nhìn nhau, đại tướng Skorobo thay mặt mọi người hỏi: "Cách gì?"

Thái tử: "Tôi sẽ gửi một bức điện báo cho phụ hoàng, nói rằng "Nếu phụ hoàng muốn con chết ở đây, thì con nguyện hy sinh vì phụ hoàng".

"Sau đó, tôi sẽ chỉ huy một đội quân liều chết tấn công, còn mọi người tiếp tục âm thầm chuẩn bị phá vây."

Vì Thái tử nói câu "tôi liều chết" một cách rất thản nhiên, nên mọi người đều ngỡ ngàng. Ngay sau đó, Tham mưu trưởng đập bàn: "Không được, không thể làm vậy! Chúng ta không thể lường trước được phản ứng của bệ hạ sau khi biết chuyện!"

Thái tử mỉm cười: "Tôi có thể, tôi là người hiểu rõ phụ hoàng nhất, sau khi khóc lóc thảm thiết, phụ hoàng sẽ bình tĩnh lại và dùng cách trực tiếp nhất để ngăn chặn tình hình xấu đi. Chỉ cần tôi chết, thậm chí không cần chết,

chỉ cần bị thương nặng, phụ hoàng sẽ bình tĩnh lại."

Mọi người nhìn nhau.

Không ai dám đồng ý với việc để Thái tử hy sinh.

Đại tướng Skorobo khuyên nhủ: "Điện hạ, giờ muộn rồi, ngài nên đi nghỉ ngơi đi."

Thái tử: "Tôi chỉ cần một quân... à không, một sư đoàn đi cùng tôi là được rồi! Mục tiêu tấn công là Lebedyan, chỉ cần chọc thủng được nơi đó, chúng ta có thể thoát ra ngoài.

"Tất nhiên, đánh vào Olaci cũng được, sau khi chọc thủng, chúng ta có thể tiến thẳng đến Shepetovka, còn có thể hội quân với Rokossovsky!"

Mọi người lại nhìn nhau.

Thái tử bực bội, đập bàn: "Mọi người còn do dự gì nữa? Hoặc là chúng ta cứ phớt lờ mệnh lệnh của St. Yekaterinburg, phá vây trước rồi tính, quân lệnh ở xa còn khó lòng vâng theo.

"Hoặc là để ta đi chết, rung động phụ thân!"

Câu nói đầy khí phách ấy vang vọng trong căn phòng bản đồ rộng lớn.

————

Lão Rokossovsky công tước đặt điện thoại xuống, nhìn về phía lão quản gia Mikhail vẫn luôn đợi lệnh: "Hoàng thái tử điện hạ chuẩn bị lấy cái chết để thức tỉnh bệ hạ, để bệ hạ nhận rõ tình thế."

Mikhail vô cùng kinh ngạc: "Hắn? Hắn nhầm rồi? Hắn sao có thể có giác ngộ và năng lực hành động như vậy?"

"Đây là trưởng thành." Lão Rokossovsky công tước nói, "Ông nghĩ xem, cậu bé ngỗ nghịch nhà chúng ta đã là chiến tướng độc lập, hoàng thái tử có tiến bộ như vậy có gì kỳ quái đâu? Hơn nữa cậu ấy còn có tấm gương sáng kia mà?"

Tấm gương sáng đương nhiên là chỉ người bạn đội sổ của hoàng thái tử, cậu bé ngỗ nghịch nhà Rokossovsky - Aleksei Konstantinovich Rokossovsky.

Mikhail: "Quả thực là như thế. Sự trưởng thành của cậu chủ ngày càng rõ ràng."

"Đây đâu phải là chuyện rõ ràng." Lão Rokossovsky đứng lên, tiến đến bên cửa sổ, nhìn vầng trăng khuyết dần đầy đặn bên ngoài.

Sau một hồi trầm tư ngắn ngủi, Lão Rokossovsky nói: "Cũng không phải là không thể giúp hoàng thái tử một tay."

Mikhail: "Ngài đã không còn quyền chỉ huy, quân đội nào ngài cũng không chỉ huy được."

"Ha ha ha." Lão Rokossovsky cười lớn vài tiếng, "Nói tôi không chỉ huy được quân đội, vậy có phần coi thường người ta rồi đấy. Có lẽ hải quân không quân tôi quả thật không chỉ huy được, nhưng lục quân tôi muốn chỉ huy vẫn có thể chỉ huy được, chỉ cần khoác lên mình lớp vỏ ngoài hào nhoáng là được."

Mikhail: "Các hạ! Đây không phải chuyện đùa, sau khi truy cứu trách nhiệm, ngài muốn..."

Lão Rokossovsky cắt ngang lời lão quản gia: "Mikhail, ông hầu hạ tôi bao nhiêu năm rồi?"

"Hơn bảy mươi năm rồi, từ khi sinh ra tôi đã sống trong trang viên của ngài, bắt đầu từ sáu tuổi đã làm được một số việc trong khả năng của mình."

Lão Rokossovsky gật đầu: "Vậy hẳn ông có thể hiểu được dụng ý của tôi chứ?"

"Xin ngài chỉ rõ." Mikhail nói.

Lão Rokossovsky thở dài: "Mikhail, Misha, ông không nhìn ra sao? Cuộc chiến này Ant đế quốc không nhất định thua, nhưng nếu Ant đế quốc thắng, quyền lực của giáo hội nhất định sẽ lên như diều gặp gió.

"Đến lúc đó, đám giáo sĩ thế tục kia sẽ không cần những quý tộc như chúng ta nữa. Vĩnh viễn không cần nữa!"

"Nhưng mà..." Mikhail có vẻ muốn bày tỏ ý kiến bất đồng.

"Không có nhưng nhị gì hết! Ngày chiến tranh kết thúc, kế hoạch thanh trừng những quý tộc cũ như chúng ta sẽ được kích hoạt.

"Đến lúc đó thân phận quý tộc sẽ trở thành vật cản đường của Alyosha, thậm chí sẽ mang đến họa sát thân.

"Nhưng nếu tôi và hoàng thái tử cùng tử trận, hoặc chỉ mình tôi tử trận, hoàng thái tử còn sống, vậy tình huống sẽ khác!

"Các quý tộc sẽ biến tôi thành anh hùng dân tộc, để chống lại giáo hội đang bành trướng với tốc độ chóng mặt trong cuộc chiến này.

"Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, Alyosha đến lúc đó sẽ trở thành con trai của anh hùng dân tộc! Cộng thêm chiến công của bản thân cậu ấy, cậu ấy sẽ có được địa vị tối cao trong đế chế mới! Ông hiểu rõ chưa? Mikhail!"

Lão quản gia suy nghĩ một chút, chỉ có thể thừa nhận: "Ngài mưu tính sâu xa, tôi thật kém cỏi."

Lão Rokossovsky cười lớn: "Dù sao tôi cũng sắp tám mươi rồi, chết lúc nào cũng không có gì lạ. Vậy thì hãy để tôi được chết một cách hào hùng."

Mikhail: "Xin được chết cùng ngài."

"Không không không, Mikhail. Nếu ông chết theo tôi, những mối quan hệ kia của tôi sẽ truyền lại cho Alyosha thế nào đây? Không được, ông không thể chết, hơn nữa đêm nay phải lên máy bay, bay thẳng đến St. Yekaterinburg."

Lão quản gia trầm mặc vài giây rồi nói: "Vậy tôi có nên đưa cậu chủ..."

"Cậu ấy là sĩ quan tham mưu, có trách nhiệm riêng của mình." Lão Rokossovsky xua tay: "Hơn nữa cho dù ở lại trong vòng vây, sĩ quan tham mưu cũng chưa chắc đã chết."

Lão quản gia Mikhail ấp úng.

Lão Rokossovsky hỏi: "Sao vậy? Muốn nói gì thì nói ra."

Mikhail: "Không, không có gì."

Lão Rokossovsky: "Vậy thì thay tôi đi liên lạc với đội quân cũ, tôi sẽ đích thân chỉ huy họ —— "

Hẹn ngày mai

(Hết chương)

Chương 54: Thời Gian Của Olga Công Chúa

Buổi chiều ngày 7 tháng 8, St. Yekaterinburg.

Người thừa kế thứ hai của Ant đế quốc - Olga Nikolayevna Antonovna công chúa lại một lần nữa bước vào văn phòng của Chánh văn phòng Bộ Tổng Tham mưu - Tuganev.

Vị Thượng tướng ngẩng đầu lên nhìn, nói: "Buổi chiều tốt lành, thưa công chúa. Phòng Tác chiến ở cách vách."

Olga: "Tôi bị đuổi ra ngoài rồi."

"Vậy thì tôi cũng không có cách nào đưa công chúa quay lại." Tuganev dang hai tay ra, "Bộ phận của chúng tôi chỉ là cơ quan đóng dấu, bên Tác chiến lập kế hoạch xong, chúng tôi đóng dấu. Chức năng thực sự của chúng tôi là nhân sự, công chúa muốn điều chỉnh nhân sự thì tìm chúng tôi là được, ngoài ra chúng tôi còn phụ trách cấp huân chương..."

Olga công chúa cau mày: "Sao tôi lại có cảm giác ông đang giới thiệu với tôi những việc mà ông có thể làm vậy?"

"Đúng vậy. Nói rõ chức năng của mình với hoàng gia thì có vấn đề gì sao?" Tuganev nhún vai.

Olga: "Được rồi, vậy có thể..."

Lúc này, người tham mưu mở cửa: "Thiếu tướng Chekhov đến rồi."

"Mời ông ấy vào. Công chúa, mời ngài ngồi xuống uống trà." Tuganev chỉ vào bộ ấm trà trên bàn.

Olga công chúa đi đến bên cạnh, còn chưa kịp ngồi xuống thì Thiếu tướng Chekhov đã bước vào.

Nhìn thấy công chúa, vị Thiếu tướng sững người: "Hả?"

Olga công chúa: "Mọi người cứ nói chuyện của mình đi, không cần để ý đến tôi."

Chekhov hành lễ với công chúa, hoàn thành nghi lễ của quân nhân đối với hoàng thất, sau đó quay sang Tuganev: "Sao lại gọi tôi quay về? Hiện tại tình hình ở Agasukov rất tệ, tôi là Tư lệnh Hậu cần, tôi mà đi thì việc tiếp tế của họ sẽ hỗn loạn ngay."

Tuganev xua tay: "Đừng lo lắng, một đội quân quy mô lớn như vậy sẽ hình thành quán tính, ông rời đi trong thời gian ngắn sẽ không gây ra vấn đề gì quá lớn."

"Thời gian ngắn? Bao lâu?"

Tuganev: "Điều đó còn phải xem quân Prosen hành động nhanh hay chậm."

Thiếu tướng Chekhov mất một giây mới nhận ra là Tuganev sẽ không để mình quay lại nữa, bèn tiến lên một bước, dùng chiếc nhẫn cưới trên tay gõ lên mặt bàn: "Đùa gì vậy? Tôi..."

Tuganev: "Nhiệm vụ mới của ông là đến Tập đoàn quân Dự bị đảm nhiệm chức vụ Tư lệnh Hậu cần. Đây là do Belinsky Đại Mục thủ đề nghị, chúng tôi đã xem xét, cảm thấy ông rất thích hợp. Ông làm việc rất tốt ở Agasukov, chắc chắn sẽ lập được thành tích ở Tập đoàn quân Dự bị.

"Nhưng vì ông không có quân công, cho nên việc thăng chức có chút vấn đề, đảm nhiệm chức Tư lệnh Hậu cần của một Tập đoàn quân cũng không cần quân hàm Thượng tướng. Ông có thể đến nhậm chức ngay bây giờ, mau chóng làm quen tình hình, chúng tôi dự đoán - à, Bộ phận Tác chiến dự đoán, tình hình ở St. Yekaterinburg vào trung tuần tháng 9 sẽ dần trở nên nghiêm trọng."

Thiếu tướng Chekhov nhìn chằm chằm vị Thượng tướng một lúc, nói: "Các người từ bỏ tập đoàn quân chủ lực ở Agasukov rồi."

"Không phải 'chúng tôi' từ bỏ, chúng tôi vẫn luôn nỗ lực giải cứu họ, hiện tại vẫn đang tiếp viện cho Myshkin công tước - người có hy vọng giải vây nhất. Chính sự kém cỏi của Bộ Tổng Tham mưu và đám tướng lĩnh cấp cao đã chôn vùi đội quân này."

Nói xong, Thượng tướng Tuganev cầm lấy tẩu thuốc, vừa nhét thuốc lá vào vừa nói: "Từ tháng 7, Đại tướng Gorky Konstantinovich đã cho rằng Agasukov có nguy cơ bị bao vây, nhưng khi đó, Bộ Tư lệnh tràn ngập tinh

thần lạc quan, cho rằng chỉ cần xe tăng kiểu mới của chúng ta được đưa vào chiến đấu, chiến tranh sẽ nhanh chóng kết thúc.

"Vì vậy, Đại tướng Gorky bị cách chức, điều đến Tập đoàn quân St. Andrewsburg ngồi chơi xơi nước. Điều động này chỉ có một điểm tốt duy nhất, chính là Đại tướng Gorky sẽ sớm thể hiện tài năng của mình ở những cánh rừng lá kim và vùng núi xung quanh St. Andrewsburg, bởi vì Tập đoàn quân Tây Bắc sắp không trụ được nữa."

Olga công chúa cau mày, nhìn Thượng tướng Tuganev với vẻ nghi hoặc.

Thiếu tướng Chekhov: "Ông không cần phải trút bỏ trách nhiệm với một Thiếu tướng như tôi, cứ để việc đó cho các nhà sử học đi! Lệnh bổ nhiệm của tôi đâu?"

Tuganev rút ra một tập tài liệu, ném lên bàn trước mặt Thiếu tướng Chekhov: "Vừa mới đóng dấu xong. Ngoài ra còn có một bản bổ nhiệm cho tùy tùng của ông. Anh ta đâu rồi? Sao không vào?"

Thiếu tướng Chekhov quay đầu lại gọi: "Rokossovsky!"

Olga giật mình, đứng bật dậy, nhìn về phía cửa chính với ánh mắt nồng nhiệt.

Kết quả, người bước vào lại là một viên Chuẩn tướng mập mạp.

Olga công chúa ngập ngừng nói: "Hình như không phải, tôi nhớ Bá tước Rokossovsky là một chàng trai cao ráo, vóc dáng rất đẹp. Tôi đã nhìn thấy anh ta từ xa trong buổi dạ vũ."

"Người mà công chúa nói là em trai tôi - Bá tước Rokossovsky, còn tôi là Công tước Rokossovsky, thưa công chúa điện hạ." Vị Chuẩn tướng vừa nói vừa hành lễ với công chúa, hoàn thành nghi lễ đối với hoàng thất.

Chekhov đưa tờ bổ nhiệm trên bàn Tuganev cho vị Chuẩn tướng Rokossovsky.

Vị Chuẩn tướng nhìn lướt qua, kêu lên: "Tại sao lại điều tôi đến bộ đội Hậu cần? Tôi học là lập kế hoạch tác chiến..."

Tuganev: "Chúng tôi vốn cũng muốn để ông chỉ huy quân đội, dù sao thì em trai ông cũng thể hiện rất xuất sắc, cha của ông cũng từng lập nhiều chiến công hiển hách, khiến người ta không khỏi hoài nghi đây là truyền thống gia đình.

"Nhưng mà Chuẩn tướng, thành tích diễn tập trên bản đồ của ông quá kém, lần nào cũng thua tan tác, hiện tại chúng tôi không thể mạo hiểm để ông chỉ huy quân đội, nhỡ đâu ông làm hỏng danh tiếng của Rokossovsky thì sao?"

Gương mặt mập mạp của vị Chuẩn tướng nhăn lại: "Mấy người gọi tôi quay về, chính là để tôi không trở thành vết nhơ của em trai tôi sao?"

Tuganev: "Không không không, chúng tôi cho rằng cậu thể hiện rất xuất sắc ở mảng tổ chức hậu cần, cho nên điều cậu đến nơi có thể phát huy sở trường của mình. Dù sao thì ở Bộ phận của chúng tôi, chức năng chủ yếu là điều động nhân sự, để người phù hợp làm việc phù hợp. Không còn nghi vấn gì thì có thể đi rồi, thư ký của tôi đã sắp xếp chỗ ở và phương tiện di chuyển cho hai người rồi."

Thiếu tướng Chekhov hành lễ với vị Thượng tướng, xoay người nói với vị Chuẩn tướng: "Được rồi, đi thôi, Chuẩn tướng."

Vị Chuẩn tướng lúc này mới hành lễ, sau đó đi theo Thiếu tướng rời khỏi phòng.

Sau khi cánh cửa được thư ký đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Thượng tướng Tuganev và công chúa điện hạ.

Olga: "Đây chính là 'trách nhiệm chủ yếu' của Quân lệnh xử sao?"

Tuganev: "Đúng vậy, đây là trách nhiệm rất quan trọng, nếu không có chúng tôi làm chất bôi trơn, thì cỗ máy cũ kỹ khổng lồ này sẽ không thể hoạt động nổi. Công chúa, chúng ta hãy nói về vấn đề mà cô quan tâm đi."

Olga: "Mọi người đang điều quân đến chỗ Myshkin công tước, là định giải cứu cho Agasukov sao?"

"Chắc là không cứu được, chỉ có thể giải cứu được càng nhiều quân càng tốt. Kẻ địch rất mạnh, nếu không tăng viện cho Myshkin, e là chúng ta sẽ mất cả Shepetovka. Dù sao thì trinh sát trên không cho thấy Tập đoàn quân Bộ binh số 9 của địch sắp sửa tiến quân đến Shepetovka rồi.

"Tuy rằng Tập đoàn quân của bọn chúng cũng được gọi là Tập đoàn quân, nhưng không giống với Tập đoàn quân của chúng ta."

Olga lại hỏi: "Vậy Rokossovsky có tham gia vào trận phòng thủ Shepetovka không?"

"Không, quân đội của cậu ấy sẽ sớm rút khỏi Shepetovka, rút lui về Shostka, chúng tôi dự đoán cậu ấy sẽ có một tháng để xây dựng tuyến phòng thủ ở đó. Shostka còn có nhà máy sản xuất xi măng, xi măng tha hồ mà dùng."

Olga cau mày: "Tôi không hiểu về quân sự, nhưng nghe có vẻ như Shostka không cùng một chỗ với Shepetovka?"

"Có tuyến đường sắt nối liền, sau khi Shepetovka thất thủ, quân đội của Myshkin sẽ rút lui qua Shostka. Hơn nữa, nơi đó có sông, tháng 9 tuy chưa đến mùa nước lên, nhưng vẫn rất khó vượt qua. Tướng quân Rokossovsky có thể phát huy hết khả năng phòng ngự của mình ở đó."

Thượng tướng Tuganev nhiệt tình giải thích.

"Ngoài ra, sau khi quân đội đến nơi đó, chúng tôi dự định sẽ mời Thiếu tướng dẫn theo những người lính lập công dưới trướng đến thủ đô, đến lúc

đó chúng tôi sẽ trao huân chương cho cậu ấy, để cậu ấy nhận phỏng vấn của báo chí.

"Sau thất bại thảm hại ở Agasukov, chúng tôi rất cần những điều này."

Lông mày Olga công chúa nhíu chặt lại: "Mọi người đã lên kế hoạch cho những việc này rồi sao?"

"Đúng vậy, nếu như đã thua, chúng tôi phải chuẩn bị đối phó với hậu quả, công chúa đừng xem thường những việc chúng tôi làm, điều này có thể tránh cho một trận thua lớn biến thành thảm bại trên toàn tuyến.

"Bộ Tổng Tham mưu Prosen chắc chắn cho rằng chỉ cần tiêu diệt được một triệu quân của chúng ta ở Agasukov thì coi như đại cục đã định, nhưng Tập đoàn quân Dự bị đã tập hợp được hơn một triệu người, sau này còn có thể nhiều hơn.

"Nhưng nếu tinh thần rệu rã, tốc độ đầu hàng của hàng triệu người còn nhanh hơn cả lợn chạy, công chúa hiểu không? Olga Nikolayevna công chúa điện hạ!"

Môi Olga run lên, không trả lời.

Tuganev: "Công chúa phải nhanh chóng làm quen với những chuyện này! Nghe nói mục tiêu của công chúa là trở thành Nữ hoàng như Yekaterina Đại đế, Đại đế sẽ không vì chuyện này mà run rẩy đâu."

Olga cắn chặt môi, ép bản thân không được run rẩy nữa.

Tuganev: "Chính là như vậy. Là Chánh văn phòng Bộ Tổng Tham mưu, tôi có thể cam đoan với công chúa, sau lần này, Rokossovsky sẽ nhận được sự bổ sung đầy đủ."

Olga: "Ông định thăng chức cho cậu ấy sao?"

Tuganev liên tục xua tay: "Không, tuy rằng cậu ấy thể hiện rất xuất sắc, nhưng cậu ấy vừa mới được thăng lên Thiếu tướng, cộng thêm lần trước được đặc cách từ Trung tá lên Chuẩn tướng, tốc độ thăng tiến này quá bất hợp lý, chúng tôi dự định cuối năm nay sẽ thăng cậu ấy lên Trung tướng.

"Không thăng quân hàm không có nghĩa là chúng tôi không thể biến cậu ấy thành anh hùng chiến tranh, nếu ở Liên minh các quốc gia, lúc này cậu ấy nên rời khỏi chiến trường, đi khắp nơi diễn thuyết, bán công trái chiến tranh rồi.

"Nhưng đất nước chúng ta đang đứng trước bờ vực diệt vong, một vị tướng tài giỏi như cậu ấy nhất định phải tiếp tục chiến đấu ở tiền tuyến. Đương nhiên, là đội quân do anh hùng chiến tranh chỉ huy, chúng tôi sẽ cho cậu ấy rất nhiều đặc quyền, ví dụ như những người lính đã bình phục sẽ được ưu tiên quay về đội cũ, thay vì bổ sung cho các đội quân khác.

"Ví dụ như ưu tiên trang bị vũ khí kỹ thuật hiện đại hơn cho họ, rất nhiều chuyện sau khi cậu ấy trở về thủ đô sẽ dễ dàng hơn."

Vị Thượng tướng dừng lại, nhìn Olga: "Khi cậu ấy ở thủ đô, công chúa có thể thường xuyên xuất hiện cùng cậu ấy. Đương nhiên, nếu hoàng huynh của công chúa trở về, thì không cần công chúa phải làm vậy nữa."

Olga nhìn chằm chằm Tuganev vài giây, hỏi: "Ý ông là sao?"

Vị Thượng tướng nhìn chằm chằm công chúa hồi lâu mới nói: "Lúc nội chiến, thật ra tôi không phải là người của phái Thế tục, mà là phái trung lập, lúc đó tôi đang cố gắng đề phòng Bohemia và Mannheim, chuẩn bị chống lại quân can thiệp bất cứ lúc nào. Sau này tôi mới trở thành Chánh văn phòng Bộ Tổng Tham mưu.

"Lúc đó, phái Thế tục sau khi chiến thắng muốn có Sa hoàng, là bởi vì phái Sùng Thánh dù sao cũng được rất nhiều người ủng hộ. Phái Thế tục nói thần tiễn, tụng thơ đều là hiện tượng tự nhiên, một ngày nào đó con người sẽ nắm giữ được nó như sóng vô tuyến vậy.

"Nhưng nông dân ở vùng sâu vùng xa không nghĩ như vậy, họ đều là người của phái Sùng Thánh. Cô hiểu không?

"Nhưng hiện tại, nông dân đã bị xúc xích, sâm panh và trứng cá muối thuyết phục rồi, công chúa điện hạ của tôi ạ."

Olga công chúa chống cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

(Hết chương)

Chương 55: Điện Báo Đến Từ Hoàng Thái Tử

Đêm ngày 7 tháng 8, Shepetovka.

Sư đoàn Bộ binh 151.

Pavlov liên tục hắng giọng, cau mày.

Vương Trung: "Cổ họng vẫn khó chịu à?"

"Ừ, lúc rút lui không hô không được, sau đó bị khàn giọng, bây giờ đỡ rồi, chỉ là nói chuyện bình thường thì không sao." Pavlov nói xong liền lên tiếng: "Nhưng muốn hét lên, thì sẽ thành ra thế này--"

Âm thanh vừa cao đến một mức độ nhất định, lời nói liền tắt ngúm, chỉ còn lại tiếng không khí đi qua cổ họng.

Vương Trung: "Giống hệt ca sĩ bị vỡ giọng. Hay là hỏi Vasili xem sao, con trai của giáo sư Âm nhạc biết đâu có cách."

Lúc này, người sĩ quan truyền tin bên đài phát thanh đứng dậy, cầm một tờ điện báo đi tới: "Điện báo vừa mới giải mã xong, là mệnh lệnh dành cho chúng ta."

Vương Trung nhận lấy tờ điện báo, phát hiện nó rất ngắn gọn, bèn đọc to: "Quân đoàn các anh lập tức di chuyển đến Shostka, chỉnh đốn đội ngũ và xây dựng công sự phòng ngự tại Shostka. Shostka ở đâu?"

Pavlov bước đến trước bản đồ, nhanh chóng tìm thấy địa danh đó ở mép bản đồ: "Ở đây, đầu mối giao thông đường sắt quan trọng trên sông Desna. Nơi bắt buộc phải đi qua khi đi tàu từ Shepetovka đến thủ đô."

Vương Trung cũng đứng dậy, bước đến trước bản đồ, cẩn thận quan sát địa điểm mà Pavlov chỉ.

"Nơi này rất thích hợp để phòng thủ. Có núi, có rừng cây, còn có cả sông nữa! Lấy tư liệu địa lý đến đây, tôi muốn xem mùa lũ và mùa cạn của sông Desna."

Người sĩ quan tham mưu vội vàng tìm kiếm trong tập tư liệu địa lý: "Mùa lũ... Là mùa xuân và mùa thu."

Vương Trung: "Cuối tháng 9 sao, chẳng phải sắp đóng băng rồi à?"

"Nhưng bản thân đất bùn trong mùa lũ sẽ làm chậm tốc độ hành quân của quân địch, có lợi cho việc phòng thủ." Pavlov đáp.

Lúc này, Vương Trung bỗng nhiên để ý đến một việc.

Đường biên giới của vương quốc Kazaria nằm giữa Shepetovka và Shostka, thậm chí còn gần Shepetovka hơn.

Vương Trung: "Chúng ta... phải rời khỏi Kazaria sao?"

Pavlov cũng vừa mới nhận ra điều này, anh ta há miệng, nhưng không nói nên lời.

Lúc này, những người khác trong phòng cũng đang nhìn về phía này, phần lớn bọn họ đều là người Kazaria.

Vương Trung: "Đã có mệnh lệnh rồi, vậy thì chuẩn bị thôi. Bây giờ chúng ta tập hợp được bao nhiêu người rồi?"

Pavlov: "Tính cả những người bị thương nhẹ, có 5100 binh sĩ, 4500 nhân viên hậu cần. Trang bị kỹ thuật ngoài sáu chiếc xe tăng nhỏ của cậu ra, thì cơ bản là mất hết rồi."

Vương Trung: "Sắp xếp toa xe, bắt đầu vận chuyển đến Shostka, còn toa xe không?"

"Còn, cả ngày hôm nay đều có quân đội đi tàu đến Shepetovka, toa xe trống đều được dùng để chở thường dân ở địa phương và những người bị thương trong bệnh viện. Chắc là kiếm được toa xe chở chúng ta đi thôi."

"Tốt, cậu đi sắp xếp việc này đi. Tốt nhất là tối nay đội tiên phong của chúng ta sẽ xuất phát đến Shostka, sắp xếp chỗ đóng quân. Popov đã về chưa? Giao việc này cho cậu ấy, nhất định phải tranh thủ sự ủng hộ của giáo hội địa phương, để giáo hội huy động nhân lực. Nhân viên hậu cần

của chúng ta tổn thất rất lớn, cần phải bổ sung."

Vương Trung vừa dứt lời, Popov liền đẩy cửa bước vào: "Tôi nghe thấy có người gọi mình?"

"Cậu về rồi, việc bổ sung Tu sĩ Cầu nguyện thế nào rồi?"

"Không được." Popov lắc đầu: "Cách cậu dùng Thần tiễn phòng không, giáo hội quyết định sẽ phổ biến rộng rãi, cho nên Tu sĩ Cầu nguyện càng trở nên khan hiếm, ai nấy ở tiền tuyến đều giữ chặt không buông, còn định đào người của chúng ta. Tôi phải rất vất vả mới giữ được."

Vương Trung: "Tốt, rất tốt. Nhưng có một việc muốn nhờ cậu. Chúng tôi vừa nhận được mệnh lệnh, điều động đến Shostka, tôi cần cậu dẫn đầu đội tiên phong đến đó trước, thiết lập mối quan hệ với giáo hội địa phương, tuyển mộ nhân lực. Nhân viên hậu cần của chúng tôi tổn thất rất lớn, cần phải bổ sung."

Popov gật đầu: "Được, giao cho tôi... Shostka? Chẳng phải đó là nơi nằm ngoài lãnh thổ Kazaria sao?"

Tiếng kêu của Popov khiến tiếng lách tách bên đài radio cũng phải ngừng lại.

Vương Trung vỗ vai anh ta: "Cậu cũng là người Kazaria à?"

"Đương nhiên! Nhìn thói quen ăn uống của tôi là biết ngay mà? Mạng sống của tôi là do kem chua quê nhà ban tặng đấy!"

Vương Trung: "Vậy thì nhân lúc này ăn nhiều một chút đi. Nelly!"

Cô hầu gái mở cửa bước vào, nhìn Vương Trung với vẻ khó hiểu.

"Chuẩn bị kem chua, để Popov ăn cho đã." Vương Trung nói.

Lúc này, có người giơ tay nói: "Tôi cũng muốn."

"Cả tôi nữa!"

"Tôi!"

Vương Trung bèn đổi giọng: "Nelly, chuẩn bị bữa khuya đi, chuẩn bị nhiều món ăn đặc sản của Kazaria một chút."

Nelly gật đầu rồi lui ra.

Vương Trung lúc này bỗng nhiên nghĩ, mình đến thế giới này đã lâu như vậy, ngay cả "ẩm thực quê nhà" rốt cuộc có những món gì cũng không biết, vừa hay nhân cơ hội này tìm hiểu một phen.

Tìm hiểu một chút về ẩm thực quê nhà.

"Quê nhà".

————

St. Yekaterinburg, Hạ cung, phòng tác chiến của Bộ Thống soái.

Nicholas V vừa vào cửa đã hỏi: "Các vị đã vạch ra kế hoạch mới chưa? Có thể cứu được bao nhiêu quân?"

Nguyên soái Semyon Konstantinovich đứng lên, cầm lấy cây gậy dài đặt bên cạnh bản đồ, bắt đầu chỉ trỏ trên bản đồ: "Hiện tại chúng ta đang tăng cường lực lượng về phía Shepetovka, đợi đến khi hành động giải vây bắt đầu, sẽ do Myshkin Công tước ở Shepetovka chỉ huy phát động tấn công, mục tiêu là uy hiếp tuyến tiếp viện của Tập đoàn quân thiết giáp thứ hai của địch..."

Nicholas V cắt ngang lời Semyon: "Ta không quan tâm kế hoạch của các vị, dù sao ta cũng không hiểu, ta chỉ muốn biết có thể cứu được bao nhiêu người?"

Nguyên soái Semyon và Tổng Tham mưu trưởng Tukhachev liếc nhìn nhau, đáp: "Bốn mươi vạn, tình hình hiện tại không thể cứu được nhiều hơn."

Nicholas V chán nản ngồi xuống, nhìn bản đồ.

"Đây là tình huống khả quan nhất sao?" Hắn hỏi.

Nguyên soái Semyon gật đầu: "Vâng."

"Vậy tình huống xấu nhất sẽ như thế nào? Hãy để ta chuẩn bị tâm lý." Sa hoàng bệ hạ nói bằng giọng điệu đã già nua đi rất nhiều.

Nguyên soái Semyon lại một lần nữa nhìn về phía Tukhachev.

Ông ta cân nhắc một chút, nói: "Tình huống xấu nhất là không thể rút quân nào ra được."

"Cái gì?" Sa hoàng hét lớn, "Không thể rút quân nào ra được sao?"

Tổng Tham mưu trưởng Tukhachev lên tiếng: "Nếu ngay từ khi địch bắt đầu tấn công mà ta cho rút lui thì đã có thể cứu vãn được nhiều binh sĩ hơn, nhưng bây giờ đã quá muộn..."

Sa hoàng đứng phắt dậy, đập bàn hét lớn: "Quá muộn rồi, quá muộn rồi! Các ngươi chỉ biết nói những lời này! Chưa đầy một tuần trước, các ngươi còn nói có thể nhanh chóng đẩy lùi quân địch về đến biên giới! Ta nên bắn chết hết lũ hèn nhát các ngươi! Các ngươi là lũ phản quốc!"

Lúc này, Nguyên soái Semyon nói: "Là ngài đã không cho rút quân, nếu lúc đó rút lui, cho dù tình hình có tồi tệ đến đâu cũng có thể cứu được ba mươi vạn quân."

Nicholas V ngồi phịch xuống ghế, trông già đi rất nhiều.

"Phải, là ta không cho rút. Bây giờ các ngươi bắt đầu trách ta rồi đúng không? Muốn ta phải chịu trách nhiệm cho thất bại thảm hại lần này đúng không? Các ngươi chính là nghĩ như vậy, chẳng thèm nhớ đến trước khi khai chiến là ai đã vỗ ngực cam đoan với ta! Lại là ai vênh váo tự đắc ép Gorky Konstantinovich phải rời đi!

"Chính là các ngươi! Là các ngươi!"

Nicholas V trút giận xong, thở dài: "Gọi con trai ta về, điều máy bay đến đón nó về ngay!"

Nguyên soái Semyon: "Vậy kế hoạch rút quân..."

Nicholas V: "Cứ làm theo kế hoạch của các vị đi, ta phê chuẩn rồi."

Mấy vị tướng liếc nhìn nhau, không hề che giấu sự kinh ngạc.

Tukhachev đứng dậy, cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn: "Tôi là Tổng Tham mưu trưởng, kế hoạch đã được phê chuẩn, lập tức thi hành. Nhắc lại, lập tức thi hành!"

Nicholas V: "Hãy cử phi công giỏi nhất! Bây giờ lập tức đi đón con trai ta về!"

Nguyên soái Semyon nói: "Hiện tại mà đón Thái tử điện hạ rời đi, e là sẽ khiến binh sĩ hoang mang mà tan rã mất, quân đội đã trải qua nhiều ngày chiến đấu, quân tâm đang rất dao động."

"Ta mặc kệ!"

Ngay lúc Nicholas V đập bàn, một vị tham mưu phụ trách thông tin gõ cửa bước vào.

Chứng kiến cảnh tượng này, anh ta sững người, cầm điện văn đứng im ở cửa không dám bước vào.

Tukhachev nhìn thấy vị tham mưu, bèn nói: "Đưa điện văn cho tôi, từ đâu gửi đến vậy?"

Vị tham mưu: "Từ Agasukov gửi đến, người gửi là Thái tử điện hạ."

Nicholas V lập tức đứng phắt dậy, sải bước tiến đến, giật lấy bức điện và đọc.

Vừa đọc, ông ta khuỵu gối xuống đất.

Các tướng lĩnh hoảng hốt, vội vàng chạy đến đỡ Sa hoàng.

Nguyên soái Semyon nắm lấy một góc bức điện: "Tôi xem được không?"

Nicholas V buông bức điện, khẽ xua tay.

Nguyên soái Semyon nhìn vào bức điện.

"Phụ hoàng thân mến, con quyết định sẽ thực hiện trách nhiệm của một giám quân, tự mình dẫn quân đánh địch. Hiện tình hình vô cùng nguy cấp, Agasukov có thể bị bao vây bất cứ lúc nào, thân là con trai của người, con thật sự bất lực, không thể ngăn cản được cuộc tấn công của quân địch, giải cứu cho hàng triệu quân lính nơi đây, chỉ có thể dốc chút sức mọn. Yêu người, Ivan Nikolayevich Antonov."

Xem xong bức điện, vị nguyên soái thuận tay đưa tờ giấy cho Tham mưu trưởng Tukhachev.

Vị Tham mưu trưởng xem xong, nét mặt vô cùng phức tạp.

Lúc này, Sa hoàng đột nhiên lấy lại tinh thần, gào lên: "Điều máy bay! Nhanh điều máy bay! Trói Ivan lại, đưa nó trở về đây! Nhanh lên!"

Tukhachev: "Rõ, chúng tôi sẽ lập tức điều máy bay."

————

Agasukov, sở chỉ huy của Tập đoàn quân Tây Nam.

Vị tham mưu thông tin vừa chạy vào, nụ cười đã nở rộ trên khuôn mặt: "Điện đến rồi! Kế hoạch rút quân đã được phê chuẩn!"

Các sĩ quan cấp cao trong sở chỉ huy đều ngẩn người, Tham mưu trưởng Tập đoàn quân là người đầu tiên phản ứng lại: "Đưa tôi xem!"

Người tham mưu vội vàng đưa bức điện cho Tham mưu trưởng.

Vừa đọc lướt qua, vị Tham mưu trưởng đã rạng rỡ hẳn lên: "Là lệnh rút quân! Hơn nữa Bộ Thống soái chuẩn bị phát động tấn công theo hướng Shepetovka để yểm trợ chúng ta phá vây. Ngoài ra còn có một mệnh lệnh nữa, thưa Thái tử điện hạ, máy bay sẽ đến đón ngài ngay đây."

Nụ cười hiện lên trên khóe môi Ivan, nhưng ngay lập tức biến mất: "Không, tình hình này mà tôi rời đi, binh sĩ sẽ nghĩ thế nào?"

"Sẽ sụp đổ." Giám mục của Tập đoàn quân quả quyết nói: "Cuộc phá vây sẽ trở thành một màn chạy loạn như rắn mất đầu. Đồng bằng Kazaria rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có người chạy thoát, nhưng cũng chỉ là chạy thoát mà thôi."

Ivan nghiến răng: "Vậy tôi sẽ không đi, kế hoạch ban đầu vẫn giữ nguyên, tôi sẽ tự mình dẫn một đội quân phá vây, hãy để toàn quân đều biết điều đó. Ngoài ra, chuẩn bị cho tôi một lá cờ hoàng gia, phải thật to, to hơn cả lá cờ đỏ của người bạn Rokossovsky của tôi!"

(Hết chương)

Chương 56: Những người con của Kazaria

Ngày 8 tháng 8, 0 giờ 30 phút, Shepetovka, Sư đoàn bộ binh 151.

Vương Trung định ra ngoài, khi đi ngang qua bàn ăn Nelly đang dọn dẹp, hắn bỗng dừng lại, dùng ngón tay quệt một ít kem chua cho vào miệng.

Nelly: "Anh làm gì vậy? Giống như trẻ con ấy! Không biết dùng thìa à?"

"Rồi rồi, tôi dùng thìa."

Vương Trung nhận lấy chiếc thìa Nelly đưa, múc một thìa kem chua đầy ắp cho vào miệng.

Kem chua là món kỳ lạ như vậy đấy, ban đầu ăn sẽ thấy rất kỳ quặc, cho vào súp cũng thấy kỳ quặc. Nhưng chỉ cần ăn một lần là sẽ muốn ăn thêm lần nữa, tâm trạng khi ăn lần thứ hai có lẽ là "Kỳ lạ thật đấy, để tôi thử lại xem nào".

Rồi sau đó là nghiện lúc nào không hay, ăn gì cũng phải có nó mới được.

Đặc biệt là ở đất nước Ant này, đồ ăn toàn là những món nhiều dầu mỡ, không ăn kem chua để giải ngấy thì không thể nào nuốt nổi.

Cảm giác giống như ăn mì chân giò, phải ăn kèm với dưa chua mới át được vị ngấy.

Cảm giác như mình sắp biến thành kem chua rồi.

Vương Trung ăn xong, trả thìa cho Nelly, dặn dò: "Tàu của Sư đoàn khởi hành lúc 10 giờ 30, nhớ canh thời gian, đừng để muộn. Cô là lính cần vụ của tôi đấy."

"Vâng." Nói rồi Nelly túm lấy Vương Trung đang định bỏ đi, "Chờ chút, tay anh dính kem chua kìa, đưa đây tôi lau cho!"

Sau đó Nelly cẩn thận dùng khăn ăn lau sạch tay cho Vương Trung, lúc này mới thả hắn đi.

Vương Trung: "Cô sắp thành mẹ tôi rồi đấy."

Nelly bực bội nói: "Tôi đâu có già đến thế!"

Thì ra là ghét bị nói già!

Vương Trung xoay người rời khỏi phòng.

Hắn vừa xuống lầu đã thấy một đám người đeo băng tay của lao công trại tập trung ùa vào sân Sư đoàn.

Đại đội cảnh vệ mới thành lập của Sư đoàn đang ngăn họ lại, Grigory tay lăm lăm khẩu tiểu liên, đứng canh gác trước cửa tòa nhà nơi Vương Trung ở.

Đám công nhân hô hào:

"Cho chúng tôi gặp Tướng quân!"

"Đúng vậy, cho chúng tôi gặp Tướng quân!"

Vương Trung: "Mọi người tìm tôi có việc gì?"

Đám đông đang náo loạn bỗng im bặt, đồng loạt nhìn về phía hắn.

"Là Tướng quân!"

"Không đúng, Tướng quân phải cao sáu mét chứ?"

Vậy thì đó là sinh vật gì chứ?

Vương Trung: "Rất tiếc vì tôi không cao đến sáu mét, khiến mọi người thất vọng rồi. Tôi chỉ là người bình thường, nhưng cũng đã tiêu diệt được hai tên tướng Prosen đấy!"

Đám đông lại xôn xao, bàn tán xem năm tên tướng Prosen còn lại đã chết như thế nào.

Vương Trung không chịu nổi nữa, cứ thế này thì hắn sẽ thành chiến binh vô địch của Thánh Andrew mất, bèn cắt ngang cuộc thảo luận của họ: "Mọi người có việc gì vậy? Chỉ đến để xem mặt tôi thôi sao?"

Đám công nhân im lặng, sau đó đồng loạt nhìn về phía một ông lão.

Ông lão bước lên trước một bước, nói: "Chúng tôi là công nhân của nhà máy dệt Shepetovka, nghe nói lá cờ của ngài đã bị rách trong trận chiến vừa rồi, nên chúng tôi đã thức cả đêm để may một lá cờ mới!

"Radilov, mang lên đây!"

Các công nhân tách ra một lối đi, một người công nhân lực lưỡng khiêng một lá cờ đỏ rực rỡ tiến đến, đứng trước mặt Vương Trung vung tay một cái, lá cờ lập tức được mở rộng ra.

Đó là lá cờ đỏ của Vương Trung, chỉ khác là tinh xảo hơn gấp vạn lần, hơn nữa ở góc cờ còn có dòng chữ mạ vàng: Tặng từ công nhân nhà máy dệt Shepetovka.

Ông lão tiếp tục giới thiệu: "Chúng tôi đã phải thức trắng đêm để pha được màu đỏ này, đám thanh niên trong xưởng không biết nghe ai nói là lá cờ của ngài được nhuộm bằng máu của các chiến sĩ đã hy sinh, nên bọn chúng cũng muốn dùng máu của mình để nhuộm, tôi nghĩ không được, máu sẽ chuyển sang màu đen, nên đã dùng màu đỏ tươi này, ngài thấy thế nào?"

Trong đám đông có người hô lên: "Boris là thợ nhuộm giỏi nhất của chúng tôi, Tướng quân nhận cho chúng tôi vui lòng!"

Vương Trung nhìn lá cờ đỏ, ánh mặt trời xuyên qua lớp vải đỏ chiếu rọi lên khuôn mặt hắn.

"Grigory!" Hắn ra lệnh, "Cầm lấy lá cờ, cậu là người mang cờ, đi theo tôi."

Các công nhân reo hò vang dội.

————

Agasukov, trang viên Rokossovsky.

Khi Mikhail đẩy cửa bước vào phòng ngủ của Công tước, ông ta đang loay hoay mặc quần áo.

Mikhail vội vàng chạy đến, nhận lấy bộ quần áo: "Để tôi, đáng lẽ không nên cho nghỉ hết tất cả nữ hầu sớm như vậy."

"Không sao, tôi đâu phải không có tay! Cậu làm quá lên đấy. Tình hình thế nào rồi?"

"Hôm nay Thái tử điện hạ sẽ thân chinh xuất trận, là đội quân cũ của ngài."

"Hừ," Lão Rokossovsky cười khẩy, "Quân của tôi là kiên quyết nhất, Skorobogatov cũng biết điều đó. Vừa hay. Mục tiêu tấn công là đâu?"

Mikhail đáp: "Tấn công hướng Shepetovka, thứ nhất là để chặn quân bọc sườn của địch, thứ hai là yểm trợ cho quân ta rút lui."

Lão Rokossovsky nói thêm: "Thứ ba là cầu mong cho thằng bé gặp may mắn, có thể phá vây thành công. Kế hoạch rất chu toàn, dự định sẽ đánh trận ở đâu?"

"Làng Kabusk."

"Tốt, chúng ta sẽ đến thẳng Kabusk, chắc chắn sẽ kịp. Chọn một người tài xế không vướng bận gia đình chở tôi đi."

"Vậy thì chỉ còn mình tôi..."

"Không, cậu không được. Hôm nay cậu phải đi bằng máy bay."

Mikhail suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thì để Stepan đi, ba cậu con trai của ông ấy đều đã trưởng thành, bố mẹ cũng mất rồi, rất thích hợp."

"Ừ." Lão Rokossovsky gật đầu.

Lúc này ông đã mặc xong bộ quân phục kiểu cũ, đeo đầy đủ huân chương.

Nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, ông lão khẽ hừ một tiếng: "Trông như búp bê đồ chơi vậy. Chẳng mấy chốc nữa chỗ huân chương này có thể đỡ đạn được rồi, không biết sẽ rơi vào tay tên khốn kiếp Prosen nào đây. Không, không được, phải tháo hết chỗ huân chương này ra. Cậu mang đến cho Alyosha, không thể để lũ Prosen kia lấy được."

Thế là trong hai mươi phút tiếp theo, người đầy tớ trung thành Mikhail đã giúp vị Đại tướng tháo hết huân chương xuống.

Rokossovsky nhìn mình trong gương, nói: "Lần đầu tiên mặc bộ quân phục này, tôi cũng trạc tuổi Alyosha bây giờ, chẳng biết gì cả, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để tán tỉnh các cô gái trong buổi dạ vũ."

Mikhail: "Nhị thiếu gia giờ đã có thể tự mình gánh vác mọi việc rồi."

"Phải. Bây giờ đến lượt ông bố già này cho nó thấy thế nào là trách nhiệm của một người lính." Ông lão bất chợt chép miệng, "Khát nước quá, lấy cho tôi ít kem chua, còn kem chua không?"

Mikhail: "Tất nhiên là còn, cho dù có thiếu thứ gì thì cũng không thể thiếu kem chua. Tôi đi lấy ngay."

"Lấy thêm bánh quế, mứt óc chó nữa, nếu còn."

"Vâng."

Sau khi Mikhail rời đi, vị công tước già đứng một mình trước gương, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình.

"Hừ, trông cũng được đấy chứ, vẫn có thể hớp hồn được vài cô gái." Ông ta vuốt vuốt bộ râu, đội chiếc mũ quân đội kiểu cũ lên.

Nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương vài giây, ông ta bỗng vỗ đùi: "A, suýt nữa thì quên mất thanh kiếm! Sau khi nội chiến kết thúc, quân đội không dùng kiếm nữa, nên tôi quên mất! Mikhail! Thanh kiếm của tôi đâu?"

————

Agasukov, số 43 phố Krugan.

Bà lão Alekseevna đặt chiếc hũ đựng kem chua lên bàn nhỏ trước mặt người bị thương: "Muốn ăn thì tự lấy nhé."

Người bị thương nói: "Bà ơi, đừng lo cho chúng con nữa, nếu lũ Prosen phát hiện ra bà cất giấu chúng con, chúng sẽ giết bà mất!"

Bà lão đẩy gọng kính, đưa mắt nhìn quanh hầm trú ẩn, mỉm cười với những người lính bị thương nặng đang trốn ở đây: "Yên tâm đi. Bọn chúng muốn giết bà lão này thì cần gì phải viện cớ. Nếu một ngày nào đó không thấy bà xuống đây, các cháu hãy mở cánh cửa kia ra."

Bà lão chỉ tay về phía cuối hầm: "Ở đằng sau chum dưa cải muối, bà đã dọn chỗ dưa muối đi rồi, các cháu có thể dễ dàng mở nó ra.

"Đó là đường hầm mà người dân địa phương đã đào từ thời xưa, để chống lại Hoàng đế Boris, ở dưới đó có cả một cộng đồng ăn mày rất lớn, lũ Prosen cũng không thể nào tiêu diệt hết được.

"Các cháu cứ nói là khách trọ của Alekseevna, họ sẽ giúp đỡ các cháu."

Những người lính bị thương nhìn nhau, bà lão thì men theo cầu thang đi lên khỏi hầm.

Bà lão Alekseevna lên đến mặt đất, cẩn thận ngụy trang lối vào hầm trú ẩn, sau đó chống gậy, chậm rãi đi ra phía cổng.

Bà mở cửa bước ra ngoài, đứng trên con phố vắng vẻ của Agasukov.

Cách đây không lâu, con phố này vẫn còn rất đông đúc, người người qua lại, trước cửa hàng của nhà thờ còn có một hàng người xếp hàng để nhận xúc xích.

Thế nhưng hiện tại, cả con phố đều trống không.

Bà lão Alekseevna đứng lặng một lúc, định bụng quay vào nhà thì từ xa, một đội quân tiến đến.

Họ vừa đi, vừa hát vang những bài ca quân hành, tinh thần hừng hực khí thế đối lập hoàn toàn với khung cảnh tiêu điều xung quanh.

Bà lão Alekseevna không khỏi dừng bước, một tay vẫn nắm chặt tay nắm cửa, nhìn đội quân đang tiến đến gần.

Ánh mắt bà chăm chú nhìn những khuôn mặt trẻ trung ấy, giống như người mẹ đang nhìn những đứa con của mình.

Cả một trung đoàn cứ thế đi qua trước mặt ngôi nhà số 43 phố Krugan, sau đó là một chiếc xe tăng duy nhất xuất hiện.

Bà lão Alekseevna không biết đó là loại xe tăng gì, nhưng bà nhận ra lá cờ khổng lồ được treo trên ăng-ten sau xe.

Một vị Thượng úy còn rất trẻ đang ngồi trên tháp pháo, ánh mắt tràn đầy tự tin nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn thấy bà lão Alekseevna, vị Thượng úy trẻ tuổi vỗ vỗ lên nắp xe tăng: "Dừng lại!"

Anh ta gọi đến mấy tiếng, chiếc xe tăng mới chịu dừng lại, vừa vặn dừng trước cửa ngôi nhà số 43.

Bà lão Alekseevna tiến lên vài bước, nói với vị Thượng úy trẻ tuổi: "Hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi thì phải, thưa Thượng úy."

Vị Thượng úy mỉm cười: "Không thể nào, người trên đồng xu là cha tôi. Bà ơi, chạy mau đi, quân địch sắp đến rồi!"

Bà lão Alekseevna mỉm cười: "Tôi không thể đi được, tôi còn việc phải làm, tôi sẽ đợi các cậu trở về, những đứa con của tôi. Cầu Chúa phù hộ cho các cậu!"

Vị Thượng úy ngạc nhiên: "Bà còn việc gì nữa sao? Hay để tôi sai người giúp bà? Bà vẫn nên đi nhanh đi thì hơn!"

Bà lão Alekseevna liên tục xua tay: "Cầu Chúa phù hộ cho các cậu!"

Bà lùi lại vài bước, đưa tay ra trước ngực vẽ một hình tam giác.

Vị Thượng úy nhún vai, ra lệnh cho người trong xe tăng: "Đi thôi! À không, tiến lên! Ra lệnh như vậy đúng không?"

Người trong xe tăng đáp: "Vâng, thưa điện hạ. Hay là ngài vào trong xe đi, ngoài này gió lớn lắm."

"Không, không, tôi chỉ cần vào trong đó vài phút là đầu óc quay cuồng rồi!" Vị Thượng úy nói xong, tiếp tục ngồi trên tháp pháo.

Bà lão Alekseevna đứng trước cửa nhà, dõi theo bóng dáng người thanh niên cùng lá cờ của anh khuất dần.

"

(Hết chương)

Chương 57: Chúc chúng ta một đường bình an

Làng Kabusk, gần vị trí đội hình tấn công được bố trí.

Ivan Nikolayevich Antonov nghe thấy tiếng ai đó hét vang "Ura" từ xa.

Anh tò mò hỏi: "Chuyện gì thế?".

Nhưng chẳng ai trả lời, tiếng xe tăng ồn quá. Ivan thò tay vào cửa xe, vỗ vai trưởng xe: "Chuyện gì vậy?".

Trưởng xe quay lại: "Gì cơ?".

Có vẻ như không có liên lạc nội bộ thì người trong xe tăng không thể nghe thấy gì hết.

Hoàng thái tử chống tay, ngồi thẳng dậy, nhìn về phía trước.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy rõ đám lính đang hô "Ura" với ai: Một chiếc jeep đang đỗ trên đường, một ông lão mặc quân phục cũ đang nói gì đó.

Xe tăng tiến đến chỗ chiếc jeep rồi dừng lại, Ivan nhận ra ông lão là Công tước Rokossovsky.

"Công tước!". Dù là Hoàng thái tử cao quý, Ivan vẫn dùng kính ngữ, "Sao Ngài lại ở đây?".

Ông lão mỉm cười: "Làm đại đội trưởng bộ binh. Ta từng làm đại đội trưởng rất lâu rồi, quen việc lắm".

Ivan tò mò: "Vậy tại sao họ lại hô "Ura" với Ngài?".

"À, bọn lính trẻ thể hiện sự kính trọng với chỉ huy kỳ cựu thôi. Thực ra phần lớn chúng nó chưa từng gặp ta, cũng chẳng biết tại sao phải hô "Ura", cứ hô đại thôi".

Lão Công tước ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Ivan: "Ừm, trừ việc hơi gầy yếu ra, trông cũng ra dáng quân nhân đấy".

Chẳng hiểu sao Ivan lại muốn trông ra dáng quân nhân hơn, nên anh nhảy khỏi xe tăng, kết quả suýt nữa thì quỳ xuống đất vì không đứng vững.

Lão Công tước vội vàng tóm lấy, kéo anh dậy: "Cẩn thận, Điện hạ! Nếu đầu gối Ngài mà chạm đất, ta sẽ phải đến phòng nghi lễ hoàng gia để học lại cách hành lễ đấy".

Mọi người xung quanh nghe thấy thế đều cười, nhưng bị viên trung sĩ hậu cần lớn tuổi quát: "Cười cái gì! Chuẩn bị chiến đấu! Đứng im đấy muốn ăn đạn pháo à?".

Đám lính mới chịu đi về phía trước, tiến về vị trí tập kết.

Lão Rokossovsky vỗ vai Ivan, hỏi: "Cậu thế nào rồi, Điện hạ?".

"Nói thật, lúc nãy nghe tiếng quát của ông trung sĩ kia là chân tôi run cầm cập rồi", Ivan cười gượng, "Thế có bình thường không, Công tước Rokossovsky?".

"Đây là lần đầu cậu tham gia tấn công phải không?". Công tước hỏi ngược lại.

"Nếu không tính mấy buổi diễn tập tấn công ở trường quân sự thì đúng là vậy".

"Vậy thì bình thường thôi. Lần đầu tiên ra trận, tối hôm trước ta thức trắng cả đêm, trằn trọc mãi không ngủ được, nhắm mắt lại là đủ thứ suy nghĩ hiện lên, tim đập thình thịch, đến cả mạch máu ở cổ và thái dương cũng giật theo".

Ivan kinh ngạc: "Thật ư? Giống hệt tôi tối qua!".

"Thật mà. Thực ra ai cũng vậy, chỉ khác là ở lần thứ hai thôi. Người can đảm thì lần thứ hai vẫn căng thẳng, nhưng ít ra là ngủ được một chút. Còn những kẻ trời sinh đã hợp với chiến trường thì lần thứ hai là ngủ như chết, còn ngáy o o nữa!".

Ivan bật cười: "Thật không? Vậy tôi bắt đầu mong chờ lần thứ hai rồi đấy. Không biết Alyosha thì sao nhỉ?".

"Thằng bé chắc giống ta, lần thứ hai ngủ như heo ấy", Công tước Rokossovsky nói.

Lúc này, một tiếng rít xé gió vang lên từ trên cao, Ivan theo bản năng định nằm rạp xuống đất, nhưng bị Công tước giữ chặt lại.

"Là pháo binh của mình, đừng lo. Đang nã vào quân địch đấy".

Vừa dứt lời, những cột khói lửa bùng lên từ phía bình nguyên.

Ivan nhìn về phía xa: "Quân địch ở gần đây thế ư?".

"Không gần lắm đâu, cũng phải gần 3 cây số, đi bộ chắc cũng phải mất nửa ngày. Tất nhiên, cậu đi xe tăng thì sẽ nhanh hơn, còn ta sẽ đi bộ cùng bộ binh".

"Tôi cũng muốn đi cùng bộ binh...", Ivan chợt cúi đầu nhìn hai chân mình đang run lên bần bật, "Thôi, tôi vẫn nên đi xe tăng thì hơn. Tôi cảm thấy đi được nửa đường là chân tôi mềm nhũn mất. Alyosha đã giết được kha khá quân địch trên chiến trường rồi, tôi mà thế này thì thật là kém cỏi quá".

Công tước Rokossovsky nhìn hai chân Ivan, do dự một chút rồi nói: "Ít ra cậu không tè ra quần là tốt rồi, cũng dũng cảm lắm".

Ivan cũng cười: "Tôi nghĩ chắc chắn là do đám người ghét Alyosha bịa ra thôi".

"Ai mà biết được". Công tước Rokossovsky nhìn về phía trận địa địch đang bị oanh tạc ở phía xa.

Sự im lặng bao trùm lấy hai người, chỉ còn tiếng bom đạn nổ ầm ầm từ xa vọng lại và tiếng rít của những quả đạn pháo trên bầu trời.

Công tước Rokossovsky bất chợt lên tiếng: "Ta đã từng muốn đổi tên cho Alyosha, vì cậu có biết bài hát tên là Alyosha không?".

Ivan suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bài có câu "Anh ấy không thể tặng hoa cho các cô gái nữa, mà là các cô gái tặng hoa cho anh ấy" phải không?".

"Ừ, đúng rồi, nghe chẳng may mắn chút nào phải không? Nhưng sau đó ta lại nghĩ, cái tên Aleksei là tên của thánh, được chọn dựa theo ngày sinh của nó, tự ý đổi tên có khi lại đắc tội với cái gì đó không hay.

"Ý nghĩ đó không giống kiểu người theo chủ nghĩa thế tục lắm nhỉ?".

Người Ant có phong tục đặt tên con theo một danh sách các vị thánh dựa theo ngày sinh, nên việc trùng tên rất phổ biến.

Ivan mỉm cười: "Quả thật là vậy".

"Bây giờ chỉ có thể hy vọng vị thánh Aleksei phù hộ cho nó sống sót đến khi chiến tranh kết thúc". Vị tướng vừa nói vừa đưa tay vẽ một hình tam giác trước ngực.

Sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi, hai người im lặng quan sát pháo binh dội bão lửa vào trận địa địch.

Một lúc sau, một người lính truyền tin phi ngựa đến, xuống ngựa trước mặt Hoàng thái tử, chào theo kiểu nhà binh rồi báo cáo: "Tướng quân cho phép tôi báo cáo với Điện hạ, đội hình tấn công đã sẵn sàng".

Ivan đáp lễ: "Báo lại với tướng quân, tôi chỉ là một thiếu úy, không cần báo cáo với tôi, cứ tiến công theo kế hoạch của ông ấy. Tôi sẽ đi đầu".

"Vâng!". Người lính truyền tin xoay người lên ngựa, phi như bay đi.

Ivan quay sang nói với Công tước Rokossovsky: "Vậy tôi đi đây".

"Ừ, ta sẽ đến sau". Nói xong, Công tước lùi lại một bước, giơ tay chào Ivan.

Ivan quay người định trèo lên xe tăng, nhưng chân run quá không thể trèo lên được.

Lão Công tước Rokossovsky bước tới, kẹp nách Ivan rồi nhấc bổng anh lên xe.

Hoàng thái tử vịn vào tháp pháo, dồn toàn bộ trọng lượng lên đó, sau đó mới cúi đầu xuống nói với Công tước Rokossovsky: "Cảm ơn Ngài".

"Không có gì".

Ivan gõ gõ vào cửa tháp pháo, hét lớn: "Tiến lên! Đi đầu đội hình!".

Xe tăng khởi động, lao về phía trước.

Lão Rokossovsky tiễn xe tăng đi khuất rồi mới lên xe jeep của mình: "Đi thôi, đến phía trước đội hình bộ binh, rồi thì cậu muốn đi đâu thì đi, Stepan ạ".

Stepan gật đầu: "Vâng".

Chiếc xe jeep phóng đi.

————

Nửa tiếng sau, tại tiền tuyến.

Tất cả quân lính đều nhận ra rằng, đạn pháo đã chuyển thành bắn yểm trợ, đồng nghĩa với việc tấn công sắp bắt đầu.

Một đại đội trưởng chạy đến bên cạnh xe tăng của Ivan: "Điện hạ! Hãy nói gì đó với chúng tôi đi!".

"Hả?". Ivan nhìn những người lính đang nhìn anh với vẻ đầy kỳ vọng, "À, ừm... Tôi... Tôi không biết nói gì cả! Trước giờ tôi toàn được người ta viết sẵn bài phát biểu thôi!".

Đại đội trưởng: "Nhưng Ngài phải nói gì đó chứ? Mọi người đều đang chờ Ngài đấy".

Ivan gãi đầu, lên tiếng: "Được rồi. Ta là Hoàng thái tử của Đế chế Ant...".

"Không nghe thấy!". Tiếng ai đó hét lên từ phía dưới.

Ivan lập tức nói to hơn: "Ta là Hoàng thái tử của Đế chế Ant, là bạn của tướng quân Rokossovsky, vị tướng Bạch Mã! Ông ấy đã dẫn dắt quân đội giành được nhiều chiến thắng!

"Ta không biết liệu ta có thể dẫn dắt các cậu giành chiến thắng như ông ấy hay không, nhưng ít nhất... Ít nhất ta có thể cùng các cậu xung phong trên chiếc xe tăng này! Tiến lên!".

Không rõ là vị đại đội trưởng yêu cầu anh phát biểu có hài lòng hay không, nhưng ông ta đã thổi còi hiệu lệnh tấn công.

Ivan vỗ vào tháp pháo: "Đi thôi! Tiến lên!".

Chiếc xe tăng lăn bánh, tiến về phía trận địa địch.

————

Công tước Rokossovsky ở bên cánh phải xe tăng của Hoàng thái tử, phía trước đội hình tán binh.

Thấy xe tăng của Hoàng thái tử bắt đầu di chuyển, Rokossovsky hét lớn: "Hoàng thái tử đã xông lên rồi! Những người con của Kazaria, tiến lên!".

Nói xong, ông rút thanh kiếm chỉ huy cũ kỹ của mình ra, tuy cũ kỹ nhưng được bảo quản rất tốt, ánh sáng phản chiếu từ lưỡi kiếm có thể nhìn thấy từ khoảng cách hàng trăm mét.

Công tước Rokossovsky cài mũ quân đội của mình lên mũi kiếm, giơ cao lên.

"Theo ta! Tiến lên! Hát vang bài ca của chúng ta!".

Vừa dứt lời, hỏa lực phản công của quân địch dội xuống, nổ tung trong đội hình tán binh.

Công tước Rokossovsky dũng cảm tiến về phía trước.

————

Trên bầu trời, viên phi công lái chiếc máy bay dẫn đầu của phi đội 13 thuộc Lực lượng Không quân Prosen nghe thấy tiếng kêu cứu từ mặt đất vọng lên qua tai nghe: "Chúng tôi bị bộ binh địch tấn công, chúng tôi bị bộ binh địch tấn công".

Viên phi đội trưởng đẩy nhẹ cần điều khiển, chiếc máy bay nghiêng sang một bên, để lộ ra khung cảnh bình nguyên bên dưới.

Rồi anh ta nhìn thấy một mục tiêu rất đáng chú ý: Một chiếc xe tăng, treo một lá cờ cực kỳ lớn! Nhìn kỹ thì... có vẻ là cờ hiệu hoàng gia của Đế chế Ant.

Viên phi đội trưởng nói qua bộ đàm: "Tôi phát hiện một mục tiêu giá trị cao, đội hình giữ nguyên hướng, số 2 theo tôi tấn công".

Nói xong, viên phi đội trưởng kéo cần điều khiển sang phải, chiếc máy bay xoay một vòng trên không trung rồi bổ nhào xuống.

Viên phi đội trưởng kéo cần gạt giảm tốc, tiếng rít chói tai vang lên.

————

Nghe thấy tiếng rít đó, Ivan sởn hết cả gai ốc.

Anh nhớ mang máng đó là tiếng động do máy bay ném bom bổ nhào của quân địch tạo ra, hình như gọi là "tiếng rít tử thần" thì phải!

Anh vội vàng chộp lấy khẩu súng máy phòng không trên tháp pháo, ngẩng đầu tìm kiếm mục tiêu.

Anh nhìn thấy chúng - hai con "chim đen" đang lao xuống từ hướng mặt trời!

Ivan xoay họng súng, hạ thấp người xuống bên hông tháp pháo để tăng tối đa góc bắn.

Anh bóp cò, những viên đạn bay vút lên trời.

Nhưng Ivan chưa từng được huấn luyện bắn máy bay, nên không hề biết phải bắn đón đầu.

Khẩu súng máy cũng không có thước ngắm.

Anh hoàn toàn không có cơ hội bắn hạ những chiếc máy bay đang bổ nhào từ độ cao hàng nghìn mét.

Hai chiếc máy bay địch thả bom ở độ cao 700 mét, rồi kéo lên thoát ly.

Khi chúng lướt qua đỉnh đầu Ivan, hai quả bom 500 kg rơi xuống, một quả rơi trúng mặt đất ngay bên cạnh xe tăng.

Ivan quay đầu lại, kịp nghe thấy tiếng kêu bíp bíp của ngòi nổ bom.

Một tiếng nổ long trời lở đất, ánh sáng chói lòa nuốt chửng lấy anh.

Hoàng thái tử của Đế chế Ant, Ivan Nikolayevich Antonov, tử trận.

————

Công tước Constantine Alexandrovich Rokossovsky nhìn thấy rõ cảnh chiếc xe tăng của Hoàng thái tử bị quả bom nuốt chửng.

Lá cờ hoàng gia màu trắng và xanh dương từ từ rơi xuống, khuất dần vào ruộng lúa mì.

Công tước nhắm mắt lại, thầm cầu nguyện: "An nghỉ, Hoàng thái tử điện hạ".

Khi ông mở mắt ra, thêm nhiều tiếng rít tử thần vang lên từ trên không.

Constantine ngẩng đầu, giơ cao thanh kiếm mang theo tất cả vinh quang và sự nghiệp quân sự của mình, đối mặt với thứ vũ khí tối tân nhất của kẻ thù.

"Ta đi trước đây, con trai".

Đại tướng Constantine Alexandrovich Rokossovsky, tử trận.

————

Đoàn tàu chở Sư đoàn bộ binh 151 dừng lại ở một ga nhỏ vắng vẻ.

"Họ bảo là tránh tàu, tiện thể cho chúng ta tiếp nước", Pavlov nói.

Vương Trung gật đầu, bước qua cửa toa tàu rồi nhảy xuống sân ga.

"Chỗ này vẫn là đất Kazaria à?", anh quay lại hỏi Pavlov.

"Vẫn là", Pavlov gật đầu, "Nhìn khung cảnh là biết ngay, chẳng còn nơi nào có những đồng cỏ đẹp và những cánh đồng đất đen màu mỡ như thế này đâu".

Vương Trung gật đầu.

Không hiểu sao, nhìn khung cảnh đồng cỏ tắm mình trong ánh nắng chiều, Vương Trung lại cảm thấy lòng trĩu nặng.

Lẽ ra nơi này chỉ là quê hương của Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, còn quê hương của Vương Trung chẳng có những đồng cỏ bao la thế này, khung cảnh cũng hoàn toàn khác biệt.

Lẽ ra một người ngoại lai như Vương Trung không nên cảm thấy bồi hồi khi nhìn thấy một vùng đất xa lạ.

Lúc này, Lyudmila và Nelly từ toa tàu thứ hai bước xuống, tiến đến chỗ Vương Trung.

"Hồi bé, anh chỉ có lúc cưỡi ngựa là không đến nỗi nào", Lyudmila nói.

"Hả?", Vương Trung nhìn cô vị hôn thê, "Thật ư?".

"Thật mà. Lúc đó anh toàn thả lỏng dây cương cho ngựa tự chạy, dang hai tay ra như một gã ngốc để hưởng thụ gió".

Vương Trung bất giác nhớ lại cảm giác khi cưỡi Bucephalus, và cả khi ngồi trên tháp pháo của chiếc xe tăng số 422.

Dang rộng hai tay, ôm lấy gió như một gã ngốc... Hình như đúng là có cảm giác đó thật.

Đột nhiên, Vương Trung rùng mình một cái, anh quay sang hỏi Nelly: "Hình như... trước đây tôi rất thích ăn kem chua phải không?".

Nelly khẳng định: "Vâng, anh thích lắm, nhất là loại mẹ anh làm".

Giây phút đó, một nỗi buồn khôn tả ập đến, chiếm lấy tâm trí Vương Trung.

Anh không thể nhớ nổi bất cứ điều gì, không nhớ nổi cảm giác phi ngựa trên cánh đồng, không nhớ nổi hương vị món kem chua mẹ anh làm, nhưng nỗi buồn da diết ấy lại chân thực đến lạ thường.

Tại sao mình lại cảm thấy bồi hồi?

Bởi vì mình là Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, mình sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, được nuôi dưỡng bởi mảnh đất màu mỡ này.

Dù không còn ký ức, dù linh hồn đã thuộc về một người khác, nhưng cơ thể này vẫn ghi nhớ.

Ghi nhớ cơn gió nơi đây, ghi nhớ tất cả mọi thứ nơi đây.

Vương Trung cố gắng kìm nén giọng nói run rẩy: "Nelly, lấy cho tôi một cái hộp cơm".

"Hộp cơm ạ?".

"Hoặc bất kỳ cái hộp sắt nào cũng được, miễn là có nắp đậy, dễ mang là được".

Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Nelly vẫn quay người chạy đi.

Vương Trung bước về phía trước, đi qua sân ga, nhảy xuống đất.

Nelly cầm chiếc hộp cơm chạy về: "Của anh đây!".

Nhận lấy chiếc hộp, Vương Trung mở tung nắp, kẹp dưới nách, rồi ngồi xổm xuống, bốc một nắm đất đen.

"Để em đi lấy cái xẻng...", Nelly nói.

"Không! Không cần đâu", Vương Trung ngăn Nelly lại, tiếp tục vốc những nắm đất đen, cẩn thận bỏ vào trong hộp.

Đến nắm thứ ba, một chú dế hoảng sợ nhảy ra, chạy biến vào đám cỏ.

Vương Trung tiếp tục bốc đất cho đến khi đầy hộp.

Đất dính đầy kẽ móng tay, lấp đầy cả vân tay anh.

Bàn tay anh trông như bàn tay của một đứa trẻ vừa nghịch bùn đất, lấm lem bẩn thỉu.

Nhưng tất cả mọi người đều im lặng nhìn anh.

Lyudmila thậm chí còn rưng rưng nước mắt.

Grigory lặng lẽ đứng trên sân ga, vai khoác lá cờ đỏ.

Cuối cùng, Vương Trung đậy nắp hộp lại, ấn chặt. Anh cố nặn ra một nụ cười với mọi người: "Như vậy là quê hương sẽ luôn bên cạnh mình rồi".

Anh ngẩng đầu lên, như thể lần đầu tiên được chiêm ngưỡng phong cảnh Kazaria.

Như thể muốn khắc ghi tất cả vào trong tâm trí.

Anh nhìn thấy vô số gương mặt hiện lên, nào là ông lão vô danh ở Kalinovka, người công nhân của Loktev đã cứu anh thoát khỏi gầm xe tăng, bà cụ Alekseevna ở số nhà 43 phố Krugen...

Cuối cùng, Vương Trung nhìn thấy Hoàng thái tử Ivan và "cha" Constantine đang đứng trong ánh sáng, dường như đang nói chuyện gì đó.

Họ đang nói "Chúc một đường bình an".

Tiếng còi tàu hơi vang lên khiến Vương Trung giật mình. Anh quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn tàu chở đầy những gương mặt trẻ trung chạy qua ga, hướng về phía anh vừa rời đi.

Vương Trung đưa tay lên miệng làm loa, mặc kệ bàn tay lấm lem bùn đất, hét lớn về phía những gương mặt trẻ trung: "Chúc một đường bình an!".

Tất cả chiến sĩ của Sư đoàn 151 đồng thanh hô vang: "Chúc một đường bình an!".

Lá cờ đỏ do các nữ công nhân dệt Shepetovka tặng tung bay trong gió.

(Hết chương)